

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீபாகவதம்.

பஞ்சம ஷஷ்ட ஸ்கந்தங்கள்

தமிழ் வசனி

இஃது

அ. வீ. நரஸிம்ஹாசார்யரால்

இயற்றப்பெற்று

சென்னை :

ஆர். வேங்கடேஸ்வர கம்பெனியாரவர்களால்

ஆரந்த அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1916

[ALL RIGHTS RESERVED]

ALL RIGHTS RESERVED. —

காபிரைட் 1916-ஸ்ரீ ஆர். வேங்கடேஸ்வர் அண்டு
கம்பெனியாரவர்கள் காபிரைட்டுக்குரியதான இப்புத்த
கம் இந்தியன் காபிரைட் பிரகாரமாகவும், அன்யதேசீய
ரது காபிரைட் பிரகாரமாகவும், காக்கப்பட்டிருக்கின்
றது. எவராயினும் இப்புத்தகத்தை முழுவதுமாவது,
அல்லது இதில் ஒரு பாகத்தையாவது தாம் வேறாக
அச்சிடவும் மற்றொரு பாஷையில் மொழி பெயர்த்து
அச்சிடவும் அதிகாரமில்லை. இதிலுள்ள பதங்களை
யாவது, படங்கனையாவது காபி செய்வார்களாயின்,
அது காபி ரைட்டை உல்லங்கனஞ் செய்ததே ஆகும்.

பொருளடக்கம்.

அத்.	பஞ்சமஸ்கந்தம்	பக்கம்.
1	தவம் செய்யப்போன ப்ரியவ்ரதன் மீளவும் வருத் தாந்தத்தைக் கூறுதல். ..	1163
2	ஆக்னீத்ரனுடைய வருத்தாந்தத்தைக் கூறுதல் ..	1172
3	நாபியின் சரித்திரம்	1178
4	ருஷபனுடைய சரித்திரத்தைக் கூறுதல் ..	1183
5	பாதன் தன் பிள்ளைகளுக்கு மோக்ஷதர்மத்தை உபதே சித்தலும், தான் பரமஹம்ஸர்களின் தர்மத்தை அனுஷ்டித்தலும்	1187
6	ருஷபதேவன் சரீரத்தைத் துறந்த வாலாறு ..	1197
7	பாதனுடைய வருத்தாந்தத்தைக் கூறுதல் ..	1202
8	அம்மன்னவன் மான்குட்டியை ரக்ஷிக்க முயன்று கடை சியில் மாளுகப் பிறத்தல்	1206
9	மான்சரீரத்தைத் துறந்த பாதன் ப்ராஹ்மண குமார ளுகப் பிறத்தல்	1213
10	ஜடபாதன் ரஹோகண மன்னவனுக்குத் தத்வோபதே சம் செய்தல்	1219
11	மீளவும் ஜடபாதன் ரஹோகணனுக்குத் தத்வோபதே சம் செய்தல்	1227
12	ரஹோகணனுடைய ஸந்தேஹங்களுக்கு ஜடபாதன் ஸமாதானம் கூறுதல்	1232
13	விரக்தி உண்டாகும் பொருட்டு ரஹோகணனுக்கு ஜட் பாதன் ஸம்ஸாரத்தின் கொடுமையைக் கூறுதல். ..	1236
14	மறைத்துச்சொன்ன ஸம்ஸாரத்தின் கொடுமையை விவரித்துக் கூறுதல்	1242
15	பாத வம்சத்தில் பிறந்த ராஜாக்களைக் கூறுதல். ..	1255
16	மேருவின் நிலைமையைக் கூறுதல். ..	1259
17	கங்கை பூமியில் இறங்கி வருதலும், இலாவ்ருத வர்ஷத் தில் ருத்ரன் ஸங்கர்ஷண பகவானை ஆரதித்தலும் ..	1265
18	பத்ராஸ்வர்ஷம் முதலிய ஆறு வர்ஷங்களில் பகவான் அங்குள்ளவர்களால் ஆரதிக்கப்படுவதைக்கூறுதல். ..	1271

அத்.	பஞ்சமஸ்கந்தம்.	பக்கம்.
19	கிம்புருஷவர்ஷம் பாரதவர்ஷம் இவற்றில் பகவான் எழுந்தருளியிருக்கும் விதத்தையும் பாரத வர்ஷத் தின் மேன்மையையும் கூறுதல்	1284
20	பலக்ஷம் முதலிய ஆறு த்வீபங்கள் அவற்றைச் சூழ்ந்த ஸமுத்ரங்கள் லோகாலோகபர்வதம் ஆகிய இவற் றின் நிலைமையைக் கூறுதல்.	1294
21	ஸூர்யகதியை நிரூபித்தல்.	1304
22	சந்த்ரா சக்ராதிகளின் ஸ்தானத்தைக் கூறுதல்.	1310
23	த்ருவமண்டலத்தின் ஸ்வரூபத்தைக் கூறுதலும், சிம்சு மார சக்ர ஸ்வரூபமாகிய பரம புருஷனுடைய நிலை மையை விவரித்தலும்	1315
24	ஸூர்யனுக்குக் கீழுள்ள ராஹு முதலியவர்களின் நிலை மையையும், பூமிக்குக் கீழுள்ள அதலாதி லோகங் களின் நிலைமையையும் கூறுதல்	1319
25	பாதாளத்தினடியில் பூமியைத் தரித்துக் கொண்டிருக் கிற ஆதிசேஷனுடைய நிலைமையைக் கூறுதல்	1329
26	அதற்குக் கீழுள்ள நரகத்தின் நிலைமையைக் கூறுதல்	1334

ஷஷ்ட ஸ்கந்தம்.

அத்.	பக்கம்.
1	அஜாமினோபாக்யானம், விஷ்ணு தூதர்களுக்கும் யம தூதர்களுக்கும் ஸம்வாதம் 1340
2	விஷ்ணு தூதர்கள் விஷ்ணுநாமத்தின் மஹிமையைக் கூறி அவனை விடுவித்தலும், அவன் தான் செய்த பாபத்தைப்பற்றி வருந்தி வைராக்யம் பெறுதலும். 1363
3	யமதூதர்கள் யமனைக்கேட்க அவன் அவர்களுக்கு ஸமாதானம் கூறுதல் 1373
4	தக்ஷர் ப்ராஜைகளைப் படைக்க விரும்பிப் பகவானை ஆராதித்தல் 1377
5	தக்ஷர் தன் பிள்ளைகளை நாரதர் கெடுத்தாரென்று அவரைச் சபித்தல் 1390
6	தக்ஷருடைய பெண்களின் வம்சத்தைக் கூறுதல் .. 1898

அத்.	ஷஷ்ட ஸ்கந்தம்.	பக்கம்.
7	ப்ருஹஸ்பதி தேவதைகளைத் துறந்ததின் காரணத்தையும, தேவதைகள் விஸ்வரூபனைப் புரோஹிதனாக ஏற்படுத்திக் கொண்டதையும் கூறுதல் ..	1404
8	விஸ்வரூபன் மஹேந்த்ரனுக்கு நாராயணகவசத்தை உபதேசித்தல்	1411
9	இந்த்ரன் விஸ்வரூபனை வதித்தலும், த்வஷ்டா வருத்ராஸூரனைப் பிறப்பிக்க அவனிடத்தில் தேவதைகள் பயந்து ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவை ஸ்தோத்ரம் செய்தலும்	1419
10	இந்த்ரன் ததீசருடைய எலும்புகளால் வஜ்ராயுதத்தை இயற்றிக்கொண்டு வருத்ராஸூரனோடு யுத்தம் செய்தல்	1433
11	வருத்ராஸூரன் இந்த்ரனோடு ஸம்பாஷித்தல் ..	1438
12	இந்த்ரனுக்கும் வருத்ராஸூரனுக்கும் ஸம்பாஷணமும். இந்த்ரன் வருந்தி வருத்ராஸூரனை வதித்தலும் ..	1444
13	வருத்ராஸூரனைக் கொன்ற ப்ரஹ்மஹத்யையால் வருந்தின தேவேந்த்ரன் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவால் பாதுகாக்கப்பெறுதல்	1450
14	வருத்ராஸூரனுக்குத் தத்வஜ்ஞானம் உண்டானதின் காரணத்தைப் பரீக்ஷித்து வினவுதலும், ஸ்ரீசுகர் அவனுடைய பூர்வஜன்மத்தைக் கூறுதலும் ..	1455
15	நாரதரும் அங்கிரஸ முனிவரும் சித்ரகேதுவுக்குத் தத்வோபதேசம் செய்தல்	1464
16	நாரதமுனிவர் மரணம் அடைந்த பிள்ளையின் வார்த்தைகளால் அம்மன்னவனைத் தெளிவித்து அவனுக்கு வித்யோபதேசம் செய்தல்	1471
17	சித்ரகேது மன்னவன் ருத்ரனைப் பரிஹவித்துப் பார்வதியின் சாபத்தினால் வருத்ராஸூரனாகப் பிறத்தல். ..	1488
18	திதியிடத்தினின்று மருத்துக்களை உண்டான விதம் கூறுதல்	1497
19	கஸ்யபர் திதிக்குச் சொன்ன வ்ரதத்தை விவரித்துக் கூறுதல்	1510

**பஞ்சம ஷஷ்ட ஸ்கந்தங்களிலுள்ள
படங்களின் விவரம்.**

1. ஆக்னீதான் பூர்வசித்தியைப் பார்த்து மோ
ஹித்தல் ... 1174
2. நதிக்கரையில் ஸிம்ஹ கர்ஜனத்தைக் கேட்டு
மானுடைய கர்ப்பம் நழுவுதல். பரதன் அதை
எடுத்துக்கொள்ளல் ... 1206
3. அஜாமிளனை யமதூதர்கள் பாசங்களால்
கட்டியிருக்கையில் விஷ்ணு தூதர்கள்
அவனை விடுவித்தல் ... 1355
4. நாரதர் சபலாஸ்வர்களுக்கு நிவ்ருத்தி மார்க்
கத்தை உபதேசித்தலும், தக்ஷர் நாரதர்
மேல் கோபித்தலும் ... 1395
5. இந்தான் வ்ருத்ராஸுரனை வதித்தல் ... 1449

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாய நம:.

ஸ்ரீபாசவதம்.

ஷ ஷ்ட ஸ் க ந்த ம்.

{ அஜாமினோபாக்யானம்.
விஷ்ணு தூதர்களுக்கும் யமதூதர்களுக்கும்
ஸம்வாதம். }

பரீக்ஷித் து மன்னவன் செல்லுகிறான்:—மஹானுபா
வரே ! வர்ணஸ்ரமங்களுக்குரிய கர்மங்களை அனுஷ்
டிக்கையாலும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறி
கையாகிற ஆத்மஜ்ஞான யோகத்தினாலும் உதவி
செய்யப்பெற்ற பக்தி யோகத்தினால் பரம புருஷனுடைய
அனுக்ரஹத்தைப் பெற்று ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபடு
கையாகிற மோக்ஷத்தின் ஸ்வரூபத்தை முன்னமே விவ
ரித்துச் சொன்னீர். பாக்ருதி ஸம்பந்தம் தீரப்பெறு
மல் ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதற்காக ஸத்வ ரஜஸ்
தமோ குணமயமான தேஹங்களை அடிக்கடி பெறுகை
யாகிற ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தையும் மொழிந்தீர். அதர்
மங்களைச் செய்கையால் வினையக்கூடிய பலவகை நாகங்
களையும், முதன்மையான ஸ்வாயம்புவ மன்வந்தரத்
தையும், அந்த ஸ்வாயம்புவ மனுவின் புதல்வர்களான
ப்ரியவ்ரதன் உத்தானபாதன் ஆகிய இவர்களின் வம்
சத்தையும், அவரது சரித்ரங்களையும், த்வீபங்கள்

அவற்றிலுள்ள வர்ஷங்கள் ஸமுத்ரங்கள் பர்வதங்கள்
நதிகள் உத்யானவனங்கள் ஜம்பு முதலிய வ்ருக்ஷங்கள்
பூமண்டலம் ஆகிய இவற்றின் நிலைமையையும், அவற்
றின் பிரிவுகளையும், அடையாளங்களையும், அளவுகளையும்,
நக்ஷத்ரமண்டலம் முதலியவை அடங்கிய த்யுலோ
கத்தின் ஸ்வரூபத்தையும், அதலம் முதல் பாதாளம்
வரையிலுமுள்ள பூமியின் விவரங்களையும் ப்ரஹ்மதேவன்
படைத்தபடியே விவரித்து மொழிந்தீர், பேரநீஞரே!
கொடிய பல யாதனைகளுக்கிடமான நரகங்களை இப்பொ
ழுதே மனுஷ்யன் எந்தக் காரணத்தினால் அடையாமல்
தப்பித்துக்கொள்ள முடியுமோ அதை எனக்கு மொ
ழிவீராக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மனத்தினாலும் வாயாலும்
காயத்தினாலும் செய்த பாபத்தை இவ்வுலகத்திலேயே
ப்ராயச்சித்தாதிகளால் போக்கிக்கொள்ளாவிடின், அவன்
மரணம் அடைந்த பின்பு என்னால் மொழியப்பட்டவைக
ளும் பொறுக்கமுடியாத பல யாதனைகளுக்கிடங்களுமா
கிய நரகங்களை அவச்யம் அனுபவித்தே தீருவான். இது
நிச்சயம். ஆகையால் மரணம் அடைவதற்கு முன்னமே
மனோவாக்காயங்களென்கிற மூன்று கரணங்களும் வலிவு
டன் இருக்கும் பொழுதே இவ்வுலகத்திலேயே தான்
செய்த பாபத்திற்கு ப்ராயச்சித்தத்தைப்பற்றி யத்னம்
செய்யவேண்டும். ரோகங்களின் நிதானத்தை அறிந்த
வைத்யன் அந்த ரோகங்களின் பலாபலத்தை அனுச
ரித்து அவற்றிற்குச் சிகிதையை செய்வதுபோல், பாபங்
களின் குருலாகவங்களை ஆலோசித்து அவற்றிற்கு ஏற்
பட்ட ப்ராயச்சித்தங்களில் முயற்சி கொள்ள வேண்டும்.

மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—பெரியோர்கள் நிந்திப்
பது முதலிய ப்ரத்யக்ஷத்தி

இதைச் செய்யலாகாதென்று கேட்டமையாலும், தனக்கு அசிஷ்டத்தை விளைக்குமென்று அறிந்தவன் சப்தாதி விஷயங்களில் மனம் சென்று மெய்ம்மறந்து பாபத்தைச் செய்வானாயின், அவன் செய்த ப்ராயச்சித்தம் பாபத்தை எங்ஙனம் போக்க வல்லதாகும்? ஒருகால் நாம் பாபத்தைச் செய்யலாகாதென்று தோன்றி அதினின்றும் மீள்கிறோம். மற்றொருகால் விஷயங்களில் மனம் சென்று மெய்ம்மறந்து அந்தப் பாபத்தையே மீளவும் செய்கிறோம். அவன் செய்த ப்ராயச்சித்தமும் கஜ ஸ்நானம்போல வீணையென்று நான் நினைக்கிறேன். ஆகையால் அதற்குத் தகுந்த மற்றொரு உபாயத்தை மொழிய வேண்டும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ப்ராயச்சித்த ரூபமான கர்மத்தினால் பாபத்திற்கு அடியோடு பரிஹாரம் உண்டாகமாட்டாது. பரமாத்மோபாஸனத்தில் இழியாமல் அஹங்கார மமகாரங்களாலும் ராக த்வேஷாதிகளாலும் மனக்கலக்கமுற்ற புருஷனுக்கு ப்ராயச்சித்தம் விதித்ததேயன்றிப் பரமாத்மோபாஸகனான ஆத்மஜ்ஞானிக்கு ஜ்ஞானமே பூர்வபாபங்களையும் மேல்வரும் பாபங்களையும் போக்குகின்றது. ஆனால் ஆத்மஜ்ஞானமில்லாதவன் மேன்மேலும் பாபம் செய்வானாயின், ஒருதரம் செய்த ப்ராயச்சித்தத்தினால் மேல் செய்யப்போகிற பாபங்களும் கீழ்செய்த பாபங்களும் தீரமாட்டாவாயின், ப்ராயச்சித்தம் வீணையென்று நினைக்கவேண்டாம். அப்பொழுதுள்ள ரோகத்தை ஓளஷத்தினால் போக்கிக்கொள்வதுபோல அந்தப் பாபங்களுக்கு அந்த ப்ராயச்சித்தங்களால் பரிஹாரம் நேரும். ஆகையால் ப்ராயச்சித்தங்களை விதித்தமை வீணாகமாட்டாது. ஓமன்னவனே! பத்யமான அன்னத்தைப் புசிக்கும் புருஷர்

களை வ்யாதிகள் பீடிக்கமாட்டாவல்லவா? அங்ஙனமே மேற்சொல்லப்போகிற சியமங்களை அனுஷ்டிக்கும் புருஷன் மெல்லமெல்ல மஹாநந்தரூபமான மோக்ஷத்தைப் பெறுகையாகிற கேஷமத்தைப் பெறுவான். உபவாஸம் முதலிய தவம், ருதுகாலம் தவிர மற்றகாலங்களில் ஸ்த்ரீஸம்போகமில்லாமை முதலிய ப்ராஹ்மசர்யம், உள்ளிந்த்ரியமான மனத்தை அடக்குகை, வெளியிந்த்ரியங்களான செவி வாய் கண் மூக்கு பாணி பாதம் பாயு உபஸ்தம் முதலியவற்றை அடக்குகை, ஸத்பாத்ரங்களில் தானம் செய்கை, ப்ராணிகளுக்கு ஹிதம் செய்கை, பொய்பேசாமை, நல்லொழுக்கம், காமத்தில் விருப்பின்மை, பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதி வர்ணஸ்ரம தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கை ஆகிய இவற்றால் சீதம் உஷ்ணம் ஸுகம் துக்கம் முதலிய த்வந்த்வங்களைப் பொறுக்குந் தன்மையுள்ளவர்களும் மோக்ஷஸாதனமான உபாஸனரூப தர்மத்தை அறிவிக்கிற சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றுணர்ந்தவர்களுமாகிய பெரியோர்கள் ச்ரத்தையுடன்கூடி, அக்னி மூங்கிற் புதரை அழிப்பதுபோல, மனோவாக்காயங்களால் செய்த மஹத்தான பாபத்தையும் போக்கிக் கொள்கிறார்கள். சிலர் வாஸுதேவனையே ப்ராப்யனாகவும் ப்ராபகனாகவும் பற்றிக் கேவல பக்தியால், ஸூர்யன் பணியைப் போக்குவது போலப் பாபத்தை யெல்லாம் போக்கிக்கொள்கிறார்கள். மன்னவனே! பாபம் செய்தவன், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதாவிந்தங்களில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்து அவனுடைய பக்தர்களான பெரியோர்களைப் பணிகையால் தன்பாபங்களை யெல்லாம் போக்கிக் கொள்வதுபோலத் தவம் முதலியவற்றால் அப்பாபங்களைப் போக்கிக் கொள்ள வல்லவனாகமாட்டான். இவ்வுலகத்தில் நன்மையினைப் பெறுதற்கு ஸாதனமாக விசாரிக்கப்படும் உபாயங்களில்

இந்தப் பகவத் பக்தி ரூபமான உபாயமே மிகவும் அழகியது. ஏனென்றால், இதனால் எவ்விதத்திலும் பயத்திற்கிடமில்லாததும் மஹா நந்த ரூபமுமாகிய மோக்ஷம் அநாயாஸமாக உண்டாகின்றது. ஆனது பற்றியே நன்னடத்தையுடைய பெரியோர்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனை முக்யமாகப்பற்றி அவனிடத்தில் பக்தி செய்கையாகிற இம்மார்க்கத்தில் நிலைநின்றிருக்கிறார்கள். இத்தகைய பகவத் பக்தியோகமே பலவகையான கொடிய நரகங்களை விளைக்கும் பாபங்களினின்று தன்னை மீட்டுக் கொள்வதற்குரிய உபாயமாகுமன்றி மற்றொன்றுமன்று. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஒருகாலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனை நெஞ்சிலும் நினைவாத பாபிஷ்டர்கள் எத்தனை ப்ராயச்சித்தங்களை அனுஷ்டிக்கினும், மத்யம் நிறைந்த குடத்தைக் கங்கை முதலிய நதிகள் பவித்ரம் செய்யமாட்டாததுபோல அவை அவர்களைப் பவித்ரம் செய்யமாட்டா. இவ்வுலகத்தில் எத்தகைய பாபிஷ்டர்களாயினும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய குணங்களில் ப்ரீதியுடைய மனத்தை அவனுடைய பாதாரவிந்தங்களில் ஒருகால் நுழைப்பார்களாயின், அவர்கள் அதுவே தாம் செய்த பாபங்களுக்கெல்லாம் ப்ராயச்சித்தமாகப்பெற்று யமனையாவதுபாசாயுதங்களைத் தரித்த யமபடர்களுயாவது ஸ்வப்னத்திலும் காணமாட்டார்கள். பகவானுடைய நாமத்தை அந்த அபிப்ராயமின்றிச் சொல்லினும் கூட அவன் யமனுக்காவது யமபடர்களுக்காவது உட்படமட்டான். இவ்விஷயத்தில் விஷ்ணுகங்கர்களுக்கும் யமகங்கர்களுக்கும் நடந்த ஸம்வாதமாகிற ஒரு பழைய வருத்தாந்தத்தைக் கூறுகிறார்கள். அதைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. கன்யாகுப்ஜமென்னும் தேசத்தில் அஜாயிளனென்னும் ஒரு ப்ராஹ்மணன் இருந்தான். அவன் சூத்ர ஸ்த்ரீயைப் புண

ருந்தன்மையுடையவன் ; வர்ணஸ்ரம தர்மானுஷ்டான
 ரூபமான ஸதாசாரமற்று அத்தாஸியின் ஸம்பந்தத்தினால்
 பதிதனாயிருந்தான். அவன் பந்தயம் வைத்தாடுகிற சூதா
 ட்டங்களாலும் கபடங்களாலும் திருட்டுத்தனத்தினு
 லும் குடும்பத்தைப் போஷித்துக்கொண்டு பெரியோர்க
 ளால் சிந்திக்கப்பட்ட வருத்தியைக் கைப்பற்றியிருந்தான்.
 அவற்றாலும் குடும்பத்தைப் போஷிக்க முடியாதபொ
 முது பசு பணி ம்ருகம் முதலிய ப்ராணிகளையும் ஹிம்
 ஸித்துக்கொண்டு எப்பொழுதும் அபரிசுத்தனாகவேயிருப்
 பான். இங்ஙனம் ஜீவிக்குந்தன்மையுள்ள அந்த ப்ராஹ்
 மணன் அத்தாஸியிடத்தில் தனக்குப் பிறந்த பிள்ளை
 களைச் சீராட்டிக் கொண்டிருக்கையில், மஹா ராஜனே!
 அவனுடைய வாழ்நாளில் எண்பத்தெட்டு வர்ஷங்கள்
 கடந்தன. அங்ஙனம் வயது முதிர்ந்த அவ்வந்தணனுக்
 குப் பத்துப் பிள்ளைகள் பிறந்திருந்தார்கள். அவர்களில்
 கடைசிப்பிள்ளை நாராயணனென்று பேரிடப்பட்டவன்.
 அவன் அப்பொழுது இளைஞனாயிருந்தான். அவன் தாய்
 தந்தைகளிருவர்க்கும் மிகவும் அன்பிற்கிடமானவன். கிழ
 வனாகிய அந்த ப்ராஹ்மணன் அவ்வந்த மதுரமாய்ப் பேசு
 கின்ற இளம்பிள்ளையாகிய அந்நாராயணனிடத்தில் மனம்
 செல்லப்பெற்று அவனுடைய விளையாடல்களைப் பார்த்து
 மிகவும் ஆநந்தித்திருந்தான். அவன் தான் சாப்பிடும்
 பொழுது அக்குழந்தையையும் ப்ரீதியால் சாப்பிடுவிப்
 பதும், தான் தண்ணீர் முதலியன பருகும்பொழுது
 அவனையும் பருகச்செய்வதுமாகி ஒன்றும் தெரியாமல்
 ம்ருத்யு ஸமீபித்து வந்திருப்பதையும் அறியாதிருந்தான்.
 இப்படி ஒன்று மறியாத மூடனாய்க் காலத்தைக் கழிக்
 கின்ற அவ்வந்தணன் மரணகாலம் மிகவும் ஆஸன்னமாயி
 ருக்கையில், நாராயணனென்னும் பேர

1355. அஜாமிளனை யமதூதர்கள் பாசங்களால்
கட்டியிருக்கையில், விஷ்ணு தூதர்கள்
அவனை விடுவித்தல்.

பிள்ளையிடத்தில் மதியைச் செலுத்தியிருந்தான். அவ்வ
ஜாமிளன், பாசஹஸதர்களும் மிகப் பயங்கரர்களும்
கோணலான முகமுடையவர்களும் உடம்பெல்லாம் மேல்
நோக்கின ரோமங்கள் ஆடர்த்தவர்களும் தன்னை
யமலோகத்திற்குக் கொண்டுபோக வந்தவர்களும் மிகிய
மூன்று புருஷர்களைக் கண்டு மனவ்யாகுலமுற்றுத் தூரத்
தில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிற நாராயணனென்னும்
புதல்வனை மிகவும் நீண்ட குரலுடன் டீரக்க அழைத்
தான். மஹாராஜனே! மரணம் அடைய முயன்றிருக்கிற
அவ்வந்தணன் பகவானே அறிவிக்கவல்ல நாமத்தை
வாயால் மொழியக்கேட்டுப் பகவானுடைய தூதர்கள்
விரைந்தோடி வந்தார்கள். அந்த விஷ்ணுதூதர்கள்
தாஸிக்குப் பதியான அஜாமிளனை ஹ்ருதயத்தினின்று
பலாத்காரமாகப் பிடித்திழுக்கிற யமதூதர்களைத் தடுத்த
தார்கள். அங்ஙனம் தடுக்கப்பட்ட யமதூதர்கள் அந்த
விஷ்ணுதூதர்களைப் பார்த்து மேல்வருமாறு மொழிந்
தார்கள். 'தர்மராஜனா யமனுடைய ஆஜ்ஞையைத்
தடுக்கின்ற நீங்கள் யார்? யாரால் அனுப்பப்பட்டவர்கள்?
எங்கிருந்து வந்தீர்கள்? இவனிடத்தில் நீங்கள் எந்தக்
குணத்தைக் கண்டு யமனுடைய ஆஜ்ஞையைத் தடுக்கின்
றீர்கள்? நீங்கள் தேவதைகளா? அல்லது கந்தர்வர்
களா? அல்லது ஸித்தஸ்ரேஷ்டர்களா? நீங்களெல்லோ
ரும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்கள் அமைந்து பொன்னிற
மான பட்டுவஸ்தரம் உடுத்துக் கிரீடம் குண்டலம் முதலிய
ஆபரணங்களை அணிந்து தாமரை மாலையைத் தரித்துத்
திதழ்கின்றீர்கள். நீங்களெல்லோரும் புதிய வயதுடைய
வர்களும் அழகான நான்கு தோள்கள் அமைந்தவர்களும்
தனுஸஸு அம்பருத்தூணி கத்தி கதை சங்கு சக்கரம்
பத்மம் இவற்றைத்தரித்தவர்களாக அழகுடன்விளங்கு

கிறீர்கள். உங்கள் தேஹகாந்தியால் திசைகள் எல்லாம் இருளற்று ஒளியுடன் விளங்குகின்றன. இப்படிப்பட்ட நீங்கள் யமனுடைய கிங்கரர்களான எங்களை என் தடுக்கிறீர்கள்?' என்றார்கள். இங்ஙனம் யமதூதர்களால் மொழியப்பெற்ற விஷ்ணு தூதர்கள் சிரித்து அவர்களை நோக்கி மேககர்ஜனம்போன்ற கம்பீரமான மொழியுடன் இவ்வாறு கூறினார்கள். 'நீங்கள் தர்மராஜனாகிய யமனுடைய தூதர்களாயிருப்பீர்களாயின், நீங்களும் தர்ம அதர்மங்களின் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தவர்களாயிருக்க வேண்டும். ஆகையால் தர்மத்தின் உண்மையையும் அதர்மத்தின் உண்மையையும் எமக்குச் சொல்வீர்களாக. தண்டனை எங்ஙனம் விதிக்கப்படுகின்றது? இந்தத் தண்டனைக்கு இடம் யாவன்? கர்மம் செய்தவர்கள் அனைவரும் தண்டிக்கத் தகுந்தவர்களா? அல்லது அவர்களில் சிலர்தான்?' என்று கேட்டார்கள். யமதூதர்கள் விஷ்ணு தூதர்களை நோக்கி 'வேதத்தினால் விதிக்கப்படுவது தர்மம். அதனால் சிஷ்டிதிக்கப்படுவது அதர்மம். தர்ம அதர்மங்களுக்கு வேதமே முக்ய ப்ரமானம். வேதம் ஸ்ரீமந் நாராயணனிடத்தினின்று நேரே உண்டானது. அவ்வேதம் தான் முன் கல்பத்தில் எப்படி இருந்ததோ, அப்படியே இந்தக் கல்பத்திலும் திகழ்கின்றது. ஆகையால் இதனிடத்தில் புருஷபுத்திமூலமான தேவதூதர்கள் எவற்றையும் சங்கிக்க இடமில்லையென்று நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோம். இவ்வேதத்தின் தோற்றத்திற்கிடமான அந்நாராயணன் யாவனென்றால், எவன் அனைத்திலும் உட்புகுந்து தரிக்குந்திறமையுடைய தன் ஸ்வரூபத்தில் வேதம் தேவதைகள் முதலிய ரஜஸ்தமோகுணங்கள் நிறைந்த பதாரத்தங்களையெல்லாம் குணம் நாமம் க்ரியை உருவம் இவற்றுடன் தனித்தனியே பிரிந்

திருக்குமாறு அவ்வவற்றின் கர்மத்தை அனுஸரித்து வெளியிடுகிறானே அவனே அந்தநாராயணன். ஸம்ஸாரத் திலுள்ள ஜீவாத்மாக்கள் அனுஷ்டிக்கிற தர்மங்களும் அதர்மங்களும் அபாரமானவை. அவற்றை எப்படி அறிய முடியுமென்றால், ஸூர்யன் அக்னி ஆகாயம் காற்று ஸரஸ்வதி சந்த்ரன் ஸந்த்யைகள் பகல் ராத்ரி திக்குகள் ஜலம் பூமி காலம் தர்மம் ஆகிய இவற்றின் அபிமானி தேவவைகள், ஜீவாத்மாக்கள் செய்யும் புண்யபாப கர்மங்களுக்கு ஸாக்ஷிகளாயிருக்கிறார்கள். இவர்களால் பாபம் செய்தவனென்று அறிவிக்கப்பட்ட புருஷன் தண்டனைக்கிடமாவான். ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர் அனைவரும் பாபகர்மம்செய்கிறவர்களே. ஆகையால் எல்லோரும் அவரவர் செய்த பாபத்திற்குத் தகுந்தபடி தண்டிக்கத் தகுந்தவர்கள். தர்மம் செய்கிறவர்களும் சப்தாதி விஷயங்களில் மனம் செல்லப்பெற்றவர்களாகையால் அவர்களுக்கும் பாபகர்மம் நேரத்திருக்கமாட்டாது. அதர்மத்தின் பலனை அனுபவிக்கவேண்டிய வேளையில் அவர்களும் தண்டிக்கத் தகுந்தவர்கள்தான். நிர்த்தோஷர்களே! உங்களுக்குப் பாபத்தின் ஸங்கதியே தெரியாதுபோலத் தோன்றுகிறது. புண்யங்களும் பாபங்களும் ப்ராணிகளுக்கு ஸம்பவிக்கின்றன. ஏதேனுமொன்றைச் செய்து கொண்டேயிருக்கும் ப்ராணிகளுக்குச் சப்தாதி விஷயங்களில் விருப்பம் மாறாமலேயிருக்கின்றது. அவ்விருப்பத்தினால் அவற்றைப் பெறுதற்குரிய கார்யங்களைச் செய்வார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் பாபங்களைச் செய்தே தீரவேண்டியதாயிருக்கும். தேஹமுடையவன் எவனும் ஒன்றும் செய்யாமல் வெறுமனே யிருக்கவல்லனாக மாட்டான். ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுண ஸம்பந்தமுடைய ஜீவன் அவற்றில் ஏதேனுமொன்று தலையெடுக்கப்

பெற்றுத் தர்மத்தையாவது அதர்மத்தையாவது செய்து
அவற்றிற்குத் தகுதியான ஸ்வர்க்க நரகாதி பலன்
களைப் பரலோகத்தில் அனுபவிக்கிறான். தர்மம் செய்
கிறவன் நரகத்தை அனுபவிக்கமாட்டான். அதர்மம்செய்
கிறவனும் ஸ்வர்க்கத்தை அனுபவிக்கமாட்டான். மற்
றும், அற்பமான பாபத்தினால் மஹத்தான துக்கத்தையும்,
அற்ப தர்மத்தினால் மஹத்தான ஸுகத்தையும் அனுப
விக்கமாட்டான். ஓ தேவஸ்ரேஷ்டர்களே ! இவ்வுலகத்
திலுள்ள ப்ராணிகள் ஜன்மந்தரத்தில் ஸத்வாதி குணங்
களில் ஏதேனுமொன்று தலையெடுக்கப் பெற்றுச் செய்த
ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸமென்று மூன்றுவகையான
கர்மங்களின் பேதத்தினால் ஸுகிகள் துகிகள் மூடர்
களென்று மூன்று விதமாகப் பிரிந்திருப்பது புலப்
படுகின்றதல்லவா ? அங்ஙனமே பரலோகத்திலும் ஸத்
வாதி குணங்கள் தலையெடுத்துச் செய்யும் ஸாத்விகாதி
கர்ம பேதத்தினால் ஸுகிகள் துகிகள் மூடர்களென்கிற
மூன்று விதமான பேதம் உண்டென்று ஊஹிக்கலாம்.
நிகழ் காலத்திலுள்ள ஸுக துக்க மோஹங்கள் தமக்
குக் காரணமான தர்மாதர்மங்கள் ஸத்வாதி குணங்
களின் உன்மேஷத்தினாலுண்டானவையென்று தெரியப்
படுத்துவதுபோலக் கீழ்மேலுள்ள ஜன்மங்களில் நேரும்
ஸுக துக்க மோஹங்களும், தமக்குக் காரணமான தர்
மாதர்மங்கள் ஸத்வாதி குணங்களின் உன்மேஷத்தி
னாலுண்டானவையென்பதைத் தெரியப்படுத்துகின்றன.
சரீரத்தில் தன் தேஜஸ்ஸினால் பாகாசித்துக்கொண்டிருக்
கிற பரமாத்மாவான ஸர்வேஸ்வரன் என்றும் மாறுது
மலர்கின்ற தன் ஜ்ஞானத்தினால் பூர்வ ஜன்மத்தில் ஜீவன்
செய்த புண்ய பாப கர்மங்களை ஆராய்ந்தறிகிறான்.. பக
வான்தன் ஜ்ஞானத்தினால் பூர்வகர்மத்தை அனுஸரித்து

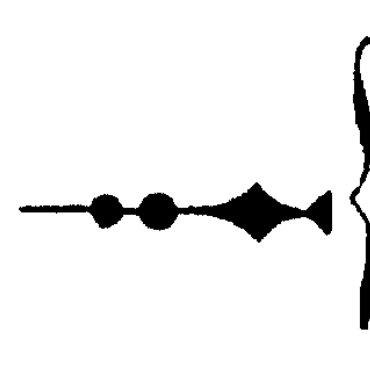
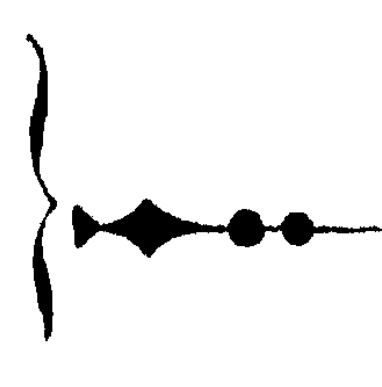
அவற்றிற்குப் பலன் கொடுக்கவேண்டியதை நிரூபிக்கிறான். ஜீவன் செய்த கர்மங்கள் அடுத்த க்ஷணத்தில்தான் ந்து போகின்றனவாயினும், அவற்றை நிரூபித்து நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களை ஸங்கல்பித்திருக்கும் பகவான் அதை அனுஸரித்து ஸுகதுக்காதி பலன்களைக் கொடுக்கிறான். இருட்டில் கண்தெரியாத புருஷன் முன்னும் பின்னும் இருக்கும் வஸ்துக்கள் எவையும் தெரியப்பெறாமல் தன் சரீரத்தை மாத்ரமே சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பான். ஸ்வப்னம் காண்கிறவன் அந்த ஸ்வப்னத்தில் ஏற்பட்ட தேஹாதிகளை மாத்ரமே அனுஸந்திப்பானன்றி விழித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதுள்ள தேஹாதிகளை அனுஸந்திக்க மாட்டான். அங்ஙனமே ஜீவன் தேஹாத்மாபிமானம் முதலிய அஜ்ஞானங்களுடையவனாகக் கர்மத்தினால் ஜ்ஞானஸங்கோசம் உண்டாகப்பெற்று அப்பொழுது ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிகிற தேஹத்தை மாத்ரம் நினைப்பானேயன்றிக் கீழ்ப்போன தேஹத்தையாவது மேல் வரப்போகிற தேஹத்தையாவது நினைக்கமாட்டான். ஜீவனுக்குக் கீழ்மேலுள்ள ஜன்மங்களைப் பற்றின நினைவு அழிந்துபோகின்றது. ஆகையால், அப்பொழுதுள்ள தேஹத்தின் போஷணத்திற்குரிய கர்மங்களைச் செய்வானேயன்றிப் பரமபுருஷனுடைய அனுக்ரஹத்தை விளைக்கும்படியான கர்மத்தைச் செய்யமாட்டான். ஜீவன் ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்களால் போதல் வருதல் எடுத்தல் முதலிய கார்யங்களைச் செய்கிறான். ஐந்து ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களால் ஐந்து விஷயங்களை அறிகிறான். பஞ்ச பூதங்களும் பத்து இந்த்ரியங்களுமாகிய பதினைந்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டுப் பதினாறுவதாகிய மனம் செய்கைக்கும் அறிகைக்கும் உதவியாயிருக்கின்றது. கீழ்ச்சொன்ன பதினாறு தத்வங்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்

பெப் பதினேழாவதாகிய ஜீவன் தானொருவனாகவே பதினொருவதாகிய மனத்துடன் கூடிய ஜ்ஞானேந்திரியங்களால் சப்தாதி விஷயங்களை அறிவதும் அம்மனத்தோடு கூடிய கர்மேந்திரியங்களால் செயல்களைச் செய்வதுமாகிய ஸுக துக்க மோஹங்கள் மூன்றையும் அனுபவிக்கிறான். பஞ்சபூதங்களும் பத்து இந்திரியங்களும் மனமும் ஆகப் பதினாறு அவயவங்களுடையதும் அவித்யை கர்மம் வாஸனையென்கிற மூன்று சக்திகளுடையதும் கார்ய தசையில் ஸ்தூலாகாரமாயிருப்பதுமாகிய ஸூக்ஷ்ம சரீரம், ஹர்ஷம் சோகம் பயம் இவற்றை விளைப்பதும் கர்ப்ப ஜராமரணதிகள் மாறி மாறி வரப்பெறுவதுமாகிய ஸம்ஸாரத்தை ஜீவனுக்கு விளைக்கின்றது. தேஹஸம்பந்த முடைய ஜீவன் தேஹத்தையே ஆத்மாவாக ப்ரமித்து ஆறு இந்திரியங்களையும் வெல்ல முடியாமல் அவற்றின் வழியே சென்று தான் இஷ்டப்படாமற்போயினும் பலாத் காரமாகப் புண்யகர்மங்களையும் பாபகர்மங்களையும் இரண்டுங் கலந்த மிச்ச கர்மங்களையும் செய்விக்கப்படுகிறான். இங்ஙனம் தான் செய்த கர்மத்தினால் கோசகாரம் என்ற புழுபோலத் தன் ஸ்வரூபத்தைத் தானே மறைத்துக்கொண்டு தேஹத்தையே ஆத்மாவென்று ப்ரமிக்கிறான். ஒரு ப்ராணியும் கர்மத்தைச் செய்யாமல் இருக்கமாட்டாது. ஒன்றுமில்லாமற் போயினும் கடைசியில் துரும்பையாவது கிள்ளிக்கொண்டிருக்கும். அனாதியாக ஏற்பட்டிருக்கின்ற ஸத்வாதிசூனங்களால் ஜீவன் பலாத்காரமாக ஏதேனுமொரு கார்யத்தைச் செய்யும்படி தூண்டப்படுகிறான். மூலப்ரக்ருதியென்கிற ப்ரதானம் ஜன்ம மரணங்களுக்குக் காரணமான கர்மத்தைப்பற்றி ஒருகால் பதினாறு தத்வஸ்வரூபமாய் அவ்யக்தமாகவும், ஒருகால் தேவமனுஷ்யாதி தேஹரூபமாய் வ்யக்தமாகவும்

இருக்கின்றது. எறும்பு முதலிய ஸூக்ஷ்ம சரீரங்களும் யானை முதலிய ஸ்தூலசரீரங்களும் கர்ம தாரதம்யத்தைப் பற்றியே உண்டாகின்றன. அத்தேஹங்களெல்லாம் தாய் தந்தைகளின் சாயையை அனுஸரித்தே யிருக்கும். ஸாத் விகம் ராஜஸம் தாமஸமென்று மூன்று வகையான கர்ம வாஸனையாகிற ஸ்வபாவத்தைக் கடக்க முடியாமல் ஜீவாத்மாக்கள் ஸாத்விகாதி கர்மங்களைச் செய்து பல வகைச் சரீரங்களைப் பெறுகிறார்கள். ஜீவனுக்குப் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினால் வினையும் ஸம்ஸாரம் இத்தகையது. அவனுக்கு இயற்கையில் ஏற்படாமல் வந்தேறியாய்க் கிடைத்த அந்த ஸம்ஸாரம் பரமபுருஷனிடத்தில் செய்யும் பக்தியால் அடியோடு மாறிப்போகின்றது. இந்த அஜா யிளன் வேத சாஸ்த்ராதிகளை நன்குணர்ந்தவன்; நல் லியற்கையும் நன்னடத்தையும் சமதமாதிகுணங்களும் அமைந்தவன்; ஸ்த்ரீஸம்போக மில்லாமையாகிற ப்ரஹ்ம சர்யவ்ரதமுடையவன்; ம்ருதுவான ஹ்ருதயமுடையவன்; வெளியிந்தரியங்களை வென்றவன்; ப்ராணிகளின் ஹிதத் தையே பேசுவான்; பொய் பேசாதவன்; ஸாவித்ரி முத லிய மந்த்ரங்களை உணர்ந்தவன்; எப்பொழுதும் பரிசுத் தனா யிருப்பவன்; குரு அக்னி அதிதிகள் பெரியோர் கள் இவர்களுக்குச் சுஸ்ருஷை செய்யுந் தன்மையன்; குணங்களால் வினையும் அஹங்காரம் தீண்டப் பெரு தவன்; ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் ப்ரியத்தையே செய்யுந் தன்மையன்; பிறருடைய கார்யங்களை நிறைவேற்றிக் கொடுப்பவன்; மிதமாய்ப் பேசுபவன்; குணங்களில் தோ ஷங்களை யேறிடுத்தன்மையாகிற அஸூயை யற்றவன்; இத்தன்மையுள்ள இவ்வந்தணன் ஒருகால் தந்தையின் கட்டையைத் தலைக்கட்டமுயன்று வனத்திற்குச்சென்று பழம் புஷ்பம் ஸமித்து தர்ப்பம் முதலியவற்றை எடுத்துக்

கொண்டு அங்கிருந்து திரும்பி வந்தான். அப்பொழுது அவ்வனத்தில் தாஸியுடன் காமக்கலவியிலாழ்ந்திருக்கின்ற ஒரு சூத்ரனைக் கண்டான். அந்தத்தாஸி மத்யபானம் செய்து மதத்தினால் கண்கள் சுழலப்பெற்று யௌவன மதம் அமைந்து அரை யாடையின் முடிச்சு அவிழ்ந்திருந்தாள். அச்சூத்ரனும் நல்வழியினின்று நீங்கி வெட்கமற்று அத்தாஸியுடன் கலந்து விளையாடுவதும் பாடுவதும் சிரிப்பதுமாயிருந்தான். காமவிகாரத்தினால் கொழுத்திருக்கின்ற அச்சூத்ரன் தன் புஜத்தினால் அணைத்துக் கொண்டிருக்கிற அந்தத் தாஸியைக் கண்டு அவ்வந்தணன் திடீரென்று மதிமயங்கிக் காமனுக்குட்பட்டான். அவ்வந்தணன் தான் குருவினிடத்தில் மனத்தை அடக்குவதற்குக் கேட்ட வழிகளை யெல்லாம் அனுஸரித்துப் பல முள்ள வளவு விவேகத்தினால் மனத்தை அடக்கப் பார்த்தாலும் மன்மத விகாரத்தினால் நடுக்கமுற்றபடியால் அதை அடக்க வல்லமையற்றிருந்தான். அந்தத் தாஸியை சிமித்தமாகக் கொண்டு வளர்ந்தெழுகின்ற மன்மதனுகிற கபடபிசாசத்தினால் பிடியுண்டு முன் நினைவெல்லாம் மாறப்பெற்று அந்தத் தாஸியை மனத்தினால் சிந்தித்துக்கொண்டு ஸந்த்யாவந்தனம் முதலிய தன் வர்ணஸ்ராமதர்மத்தினின்று நழுவினான். ஐயோ! அப்படியிருந்தவனுக்கு இப்படிப்பட்ட தசை நேரிட்டது. ஒன்றும் அறியாத மூடர்களால் விரும்பத்தக்கவைகளும் மனத்திற்கினியவைகளுமான ஆடை ஆபரணம் முதலிய வஸ்துக்களால் அவளுக்குத் தன்னிடத்தில் ப்ரீதி உண்டாகும்படி தன் தந்தை ஸம்பாதித்து வைத்த பணத்தை யெல்லாம் கொண்டு அவளையே ஸந்தோஷப் படுத்திக் கொண்டிருந்தான். பாபிஷ்டனாகிய அந்தணன் கள்ள புருஷனைத் தேடிங் கருத்துடைய அத்தாஸியின் கடைக்

கண்ணோக்கத்தினால் அடியுண்டு விவேகமெல்லாம் தொ
லையப் பெற்று ப்ரௌடையாகாதவனும் அழகியவனும்
பெரிய வம்சத்தில் சிடைத்தவனாகிய தன் பார்வையைச்
சீக்ரத்தில் துறந்தான். ந்யாயமாகவும் அந்யாயமாகவும்
இங்குமங்கும் திரிந்து பணத்தை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு
வந்து பல பிள்ளைகளைப் பெற்ற அத்தாஸியின் குடும்பத்
தைப் போஷித்துக்கொண்டு வந்தான். இங்ஙனம் இவன்
சாஸ்த்ரமார்க்கத்தைக் கடந்து மனம் போனபடி திரியுந்
தன்மைகொண்டு பெரியோர்களால் நிந்திக்கப்படும் வழி
யில் இழிந்து பாபகர்மத்தினால் தன் வாழ்நாட்களை யெல்
லாம் கடத்திக்கொண்டு தாஸியைப் புணர்ந்த பாபத்தி
னால் அசுத்தனாகவே வெகு காலமிருந்தான். ஆகையால்
இவன் பாபம் செய்தவன். அதற்குப் பராயச்சித்தத்தையும்
இவன் செய்யவில்லை. இத்தகையனான இவனை நாங்கள்
யமனுடைய ஸந்திதானத்திற்குக் கொண்டு போகிறோம்.
அங்கு நாகங்களை அனுபவிக்கையாகிற தண்டனையால்
இவன் சுத்தனாவான்' என்றார்கள். முதல் அத்யாயம்
முற்றிற்று.

 விஷ்ணு தூதர்கள் விஷ்ணுநாமத்தின்
மஹிமையைக் கூறி அவனை விடுவித்தலும்,
அவன் தான் செய்த பாபத்தைப்பற்றி
வருந்தி வைராக்யம் பெறுதலும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—விஷ்ணு தூதர்கள் அந்த
வார்த்தைகளைக்கேட்டு ந்யாய நிபுணர்களாகையால் அவர்
களை நோக்கி 'ஆ! என்ன கஷ்டம் நேர்ந்தது? தர்மதர்சி
களின் ஸபையை அதர்மம் தீண்டுகின்றதே! பாபமற்ற
வரும் தண்டிக்கத் தகாதவருமான புருஷர்மேல் தர்ம
தர்சியின் ஸபையிலுள்ள உங்களைப் போன்றவர் வீணா

கவே தண்டனை விதிக்கிறார்களே. இதைக் காட்டிலும் வேறு அதர்மம் என்ன வேண்டும்? ப்ரஜைகளைத் தண்டிக்கும் அதிகாரத்திலிருப்பவர்களும் பக்ஷபாதமின்றி ஸமமாயிருப்பவர்களும் பிறருடைய தோஷத்தைப் போக்குவதில் ஸமர்த்தர்களும் ப்ரஜைகளுக்குத் தந்தையைப்போல் ஹிதம் செய்பவர்களுமாகிய உங்களைப் போன்றவர்கள் வைஷம்யம் செய்தால், ப்ரஜைகள் மற்ற யாரைச் சரணம் அடைவார்கள்? எல்லாம் அறிந்த பெரியோர்கள் எந்தெந்தக் கார்யங்களைச் செய்வார்களோ அந்தக் கார்யங்களையே தெரியாத ஜனங்களும் செய்யப் பார்ப்பார்கள். ஆகையால் தமது அனுஷ்டானத்தினால் உலகத்தில் தர்மத்தை நடத்துகின்றவர்களும் வேதத்தை அனுஸரித்து நடப்பவர்களுமான பெரியோர்கள் தண்டிக்கத் தகாதவர்களைத் தண்டிப்பது யுக்தமன்று. ஒருவன் மடியில் ஜனங்கள் நம்பிக்கையுடன் தலையை வைத்துப் படுத்தி ஸாகமாய் உறங்குவார்களாயின், அங்ஙனம் விஸ்வாஸ பாத்ரமாயிருப்பவனும் மன இரக்க முடையவனுமாகிய அவன் அந்த ஜனங்களுக்கு எங்ஙனம் த்ரோஹத்தை நினைக்கலாம்? யமன் அபராதமுள்ள ஜனங்களைத் தண்டிப்பானேயன்றி சிரபராதிகளைத் தண்டிக்கமாட்டானென்று ஜனங்கள் அவனிடத்தில் விஸ்வாஸ முற்றிருக்கிறார்கள். அவனும் ப்ராக்ருதனைப்போல வைஷம்யத்தினால் சிரபராதிகளைத் தண்டிப்பானாயின், அவனுக்கு விஸ்வாஸ காதக தோஷம் வரும். ‘இவ்வஜாமியன் பாபிஷ்டனன்றோ?’ இவனைப் பற்றி என்ன விசாரம்?’ என்கிறீர்களோ? கேளுங்கள். இவன் கோடி ஜன்மங்களில் செய்தபாபங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணினான். இவன் ஸ்வாதீனமற்றிருப்பினும் மங்களத்திற்கிடமான ஸ்ரீ விஷ்ணு

வின் நாமத்தை மொழிந்தானல்லவா? அதுவே இவன் செய்த ப்ராயச்சித்தமாம். நான்கு அக்ஷரங்கள் அடங்கின நாராயணுவென்னும் நாமத்தை இவன் மொழிந்தானாகையால் அதனாலேயே பாபிஷ்டனாகிய இவனுடைய பாபங்களுக்கெல்லாம் ப்ராயச்சித்தம் நடத்தினதாம். ஸ்வர்ணம் திருடினவன் ஸுராபானம் செய்தவன் மித்ரத்ரோஹி ப்ரஹ்மஹத்யை செய்தவன் குருபத்னியைப் புணர்ந்தவன் ஸ்த்ரீயைக் கொன்றவன் ராஜனைக்கொன்றவன் தாய் தந்தைகளைக் கொன்றவன் இவர்களும் மற்றும் பல வகைப்பாபங்கள்செய்தவர்களும் இந்த ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் நாமத்தை ஒருகால் உச்சரிப்பார்களாயின், அவர்கள் அனைவருடைய பாபத்திற்கும் அதுவே பொருந்தின ப்ராயச்சித்தமாம். விஷ்ணுவினுடைய நாமத்தை எவ்விதத்திலாயினும் உரைப்பார்களானால், அவனை நினைக்கும் மதி உண்டாகும். அதனால் அவர்கள் பாபமெல்லாம் தீர்ந்து மோக்ஷத்தை அடைவார்கள். பகவானுடைய நாமங்களைச் சொல்வதனால் பாபங்களெல்லாம் தீர்ந்து பரிசுத்தர்களாவதுபோலப் பாபம் செய்தவன் வேதங்களை உணர்ந்த பெரியோர்களான மனு முதலியவர்கள் மொழிந்த சாந்த்ராயணம் முதலிய வ்ரதாதி ரூபமான ப்ராயச்சித்தங்களால் பாபம் தீர்ந்து சுத்தனாக மாட்டான். பகவானுடைய நாமங்களில் ஏதேனு மொன்றைப்பேசினால், அது அவனையும் அவன் குணங்களையும் நினைவு மூட்டிப் பாபங்களை யெல்லாம் போக்கி மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும். அந்த ப்ரஹ்மவாதிகள் சொன்ன ப்ராயச்சித்தங்கள் பாபங்களை அடியோடு போக்கவல்லவையன்று. அந்த ப்ராயச்சித்தங்கள் செய்த பின்பும் மனம் அடிக்கடி பாபமார்க்கத்தில் போகவேபோகும். ஆகையால் பாபங்களை வேரோடு போக்கவேண்டுமென்னும்

விருப்பமுடையவர்களுக்குப் பகவானுடைய குணங்களை வெளியிடுந்தன்மையுள்ள அவனது நாமங்களைப் பேசுகையே பொருந்தின ப்ராயச்சித்தமாம். அது நல்லறிவை விளைக்கும்படியான ஸத்வகுணத்தை வளர்க்கும். ஆகையால், ஓ யமதூதர்களே! ஸமஸ்த பாபங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தம் அனுஷ்டித்த இவ்வஜாமினளை நீங்கள் யமலோகத்திற்குக் கொண்டுபோவது யுக்தமன்று. இவன் மரணம் அடையும் ஸமயத்தில் பகவானுடைய நாமத்தை மொழிந்தானல்லவா? 'இவன் நாராயணுவென்று பிள்ளையை அழைத்தானேயன்றிப்பகவானை அழைக்கவில்லையே. அது இவனுடைய பாபங்களுக்கு எங்ஙனம் ப்ராயச்சித்தமாம்?' என்று நினைக்கவேண்டாம். நெருப்பை அதை அறியாதவன் தொட்டாலும் அது அவனைத் தஹிக்குமேயன்றி வெறுமனேயிருக்குமா? அங்ஙனமே ஸங்கேதமாயாவது பரிஹாஸமாயாவது ¹ ஸ்தோபமாயாவது அவமதியாகவாவது வைகுந்தனுடைய நாமத்தைச்சொல்வார்களாயின், அது அவர்களுடைய ஸமஸ்த பாபங்களையும் போக்குமென்று பெரியோர்கள் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். உப்பரிகை முதலிய உயர்ந்த இடங்களினின்று விழுந்தவன் வழியில் தடுக்கப்பெற்றவன் தன் வர்ணஸ்ரம தர்மத்தினின்று நழுவினவன் கை கால் முதலியன முறிந்தவன் ஸர்ப்பாதிகளால் கடியுண்டவன் ஜ்வரம் முதலியவற்றால் எரிக்கப்பெற்றவன் தடி முதலியவற்றால் அடியுண்டவன் ஆகிய இவர்களில் எவனாயினும் ஸ்வாதீனமற்றிருப்பினும் ஹரியென்று சொல்வானாயின், அவன் எவ்வளவு பாபிஷ்டனாயினும் யமயாதனைகளுக்குரியவனல்லன். பேரறிஞரான மஹர்ஷிகள் பாபங்களின் குருலாகவங்

1. ஸ்தோபம் நாக்குத் தழுதழுத்து ஸ்வாதீனமில்லாமல் சொல்லும் வார்த்தை.

களை ஆலோசித்து அவற்றிற்குத் தகுந்தபடி ப்ராயச்சித் தங்களை விதித்திருக்கிறார்கள். ஆயினும் அந்தத்தவம் முதலிய ப்ராயச்சித்தங்கள் தந்தமக்கு ஏற்பட்ட பாபங் களையே போக்குமன்றி அதர்மத்தில் செல்கின்ற மனத் தைப் பரிசுத்தம் செய்யமாட்டா. பகவானுடைய நாம த்தை நினைக்கை முதலிய அவனுடைய ஸேவையில் ஸமஸ்தபாபங்களும் அவற்றிற்கிடமான மனமும் பரிசுத் தமாம். பாபத்தைப் போக்கு மென்னும் ஜ்ஞானத் துடனாவது அந்த ஜ்ஞானமில்லாமலாவது எப்படிப்பட்ட பாபிஷ்டனாயினும் உத்தமஸ்லோகனாகிய பகவானுடைய நாமத்தைச் சொல்லுவானாயின், அது அவனுடைய ஸம ஸ்த பாபங்களையும் பஸ்மம்செய்து விடும். ஒருவன் மிகுந்த வீர்யமுடைய ஓளஷதத்தைத் தெரிந்தாவது தெரியா மலாவது உபயோகப் படுத்துவானால் ஆரோக்யத்தை அடைவதுபோலப் பகவானுடைய நாமமாகிற மந்த்ர மும் அதன் திறமையை அறியாத புருஷனால் கூறப் படுமாயினும் பாபத்தை யெல்லாம் பஸ்மம் செய்து விடும். ஓ தூதர்களே! இங்ஙனம் நாங்கள் மொழிந்த தர்மத்தில் உங்களுக்குச் சம்சயம் உளதாயின், உங்கள் ப்ரபுவாகிய யமனைக் கேட்பீர்களாக. பேரறிஞனாகிய அந்த யமதர்மராஜன் மேன்மைக் கிடமான தர்ம ரஹஸ் யத்தை நன்றாக அறிந்தவன்' என்றார்கள். ஓ மன்னவனே! இவ்வாறு விஷ்ணு தூதர்கள் மொழிந்த பகவந்நாமோச் சாரணரூபமான தர்மத்தின் மஹிமையை நிச்சயித்து அந்த ப்ராஹ்மணனை யமபாசத்தினின்று விடுவித்து மா ணத்தினின்று நீக்கினார்கள். இவ்வண்ணம் விஷ்ணு தூதர்களால் திரஸ்கரிக்கப்பட்ட யமதூதர்கள் யமனு டைய ஸந்நிதானத்திற் சென்று யமதர்மராஜனுக்கு நட ந்த விஷயத்தை யெல்லாம் உள்ளபடி தெரிவித்தார்கள்.

அந்த ப்ராஹ்மணன் யமபாசத்தினின்று விடுபட்டு நிர்ப்பயஞ்சி முன் நிலைமையைப் பெற்று ஜீவித்தான். அவன் விஷ்ணுகிங்கார்களைக் கண்டு மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்து தலைவணங்கி நமஸ்காரம் செய்தான். பாபமற்றவனே! அவ்வந்தணன் ஏதோ ஒன்று சொல்ல விரும்பியிருப்பதை அறிந்த விஷ்ணுகிங்கார்கள் அவன் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கையில் திடீரென்று அதே இடத்தில் மறைந்தார்கள். பிறகு யமனாதர்கள் மொழிந்ததும் வேதங்களின் பூர்வபாகத்தில் விதிக்கப்பட்டதும் ஸத்வராஜஸ்தமோ குணங்களுக்குட்பட்ட ஜனங்கள் அனுஷ்டிப்பதுமான கர்மயோகத்தையும் சுத்தஸத்வம் தலையெடுத்த பெரியோர்கள் அனுஷ்டிப்பதும் வேதாந்தங்களில் விதிக்கப்பட்டதுமான பாகவததர்மத்தையும் கேட்டு மனத்தில் சிச்சயித்துக்கொண்டு பகவானுடைய மஹிமையைக் கேட்டமையால் அவனிடத்தில் மிகுந்த பக்தியோகம் உண்டாகப்பெற்றுத் தன்னுடைய பாபத்தை நினைத்து மிகவும் பரிதபித்தான். 'நான் மனத்தை வெல்லமுடியாமல் பெருங் கஷ்டத்தை அடைந்தேன். ஐயோ! நான் சூத்ராஸ்த்ரீயிடத்தில் பிள்ளைகளைப் பெற்று என்னுடைய ப்ராஹ்மண்யத்தை அடியோடு பாழாக்கிக் கொண்டேன். பெரியோர்களால் மிகவும் நிந்திக்கத் தகுந்த என்னை நான் எவ்வளவு சிந்தித்தாலும் போராது. என்னைச் சுடினும் என்பாவம் தீராது. நான் மஹாபாபிஷ்டன் ; குலத்தைக் கெடுக்கவந்த பாபி. மற்றும், பரிசுத்தமான வம்சத்தில் பிறந்தவனும் பரிசுத்தையும் ப்ரௌடையாகாத இளம்பருவத்தருமான என் பார்யையைத் துறந்து ஸுராபானம் செய்யுந்தன்மையளும் அசுத்தையுமான சூத்ராஸ்த்ரீயைப் புணர்ந்தேன். வயது சென்றவர்களும் நாதனற்றவர்களும் பிள்ளை முதலிய வேறு பந்துக்

களற்றவர்களும் பெருந்தவமுடையவர்களுமான தாய்தந்
 தைகளை நான் அவர்கள் செய்த உபகாரத்தை அறியா
 மல் நீசன்போலத் துறந்தேன். எவ்விடத்தில் தர்மஜ்
 ஞர்களான யமன் முதலியவர்கள் இருக்கின்றார்களோ,
 எவ்விடத்தில் என்னைப்போன்றகாமிகள் யமயாதனைகளை
 அனுபவிக்கின்றார்களோ, அப்படிப்பட்ட பயங்கரமான
 நரகத்தில் நான்விழுவேனென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. இது
 நிச்சயம். இப்பொழுது யமதூதர்களும் விஷ்ணு தூதர்
 ளும்வந்து ஸம்பாஷணம் செய்யக்கண்டேனே; இதுஸ்வப்
 னமா? அல்லது நான் நன்றாக விழித்துக் கொண்டிருக்
 கும்பொழுது கண்டதுதானா? பெரிய ஆச்சர்யமாயிருக்
 கிறது. இப்பொழுது அந்தத் தூதர்கள் எங்குப்போனா
 ர்களோ தெரியவில்லையே. கையில் பாசாயுதத்தைக் கொ
 ண்டி என்னைப் பிடித்திருத்தார்களே. மற்றும், அழகர்க
 ளும் அழகிய காட்சியுடையவர்களுமான நான்கு ஸித்
 தர்கள் புலப்பட்டார்களே. என்னை யமதூதர்கள் பாசங்
 களால் கட்டி நரகத்திற்கு இழுத்துக்கொண்டு போகை
 யில் அவர்கள் விடுவித்தார்களே. இப்பொழுது அவர்
 கள் எங்குப் போனார்களோ தெரியவில்லையே. நான்
 மந்தபாக்யன். ஆயினும் தேவஸ்ரேஷ்டர்கள் எனக்குப்
 புலப்பட்டதற்குக் காரணமான மங்களம் ஏதோவொன்று
 என்னிடத்தில் இருக்கவேண்டும். அதனால் தான் என்
 மனம் தெளிவுற்றிருக்கின்றது. பரமபுருஷனும் என்னி
 டத்தில் அனுக்ரஹம் செய்திருக்கிறான். இல்லாதபகஷத்
 தில் சூத்ர ஸ்தரீயைப் புணர்கின்றவனும் அசுத்தனும்
 மரணம் அடையமுயன்றவனுமாகிய என்னுடைய நாக்கு
 வைகுந்தனுடைய நாமத்தை உச்சரிக்கமாட்டாது. நான்
 மூர்க்கன்; துஷ்டன், பாபிஷ்டன்; சூத்ரஸ்தரீ ஸம்பந்
 தத்தினால் ப்ராஹ்மண்யத்தை அடியோடு அழித்துக்

கொண்டவன் ; இவ்வளவு நிலைமையிலிருந்தும் வெட்க
மற்றவன். இப்படிப்பட்ட நான் என்கே ? மங்களங்களுக்
கெல்லாம் இடமான நாராயணுவென்னும் பகவானுடைய
நாமம் என்கே ? இப்படிப்பட்ட எனக்கு மரணகாலத்தில்
அவனுடைய காமோச்சாரணம் புண்யமில்லாமல் எங்ங
னம் உண்டாகும் ? ஸித்தர்களைக் கண்டமையாலும் பக
வானுடைய நாமத்தை உச்சரித்தமையாலும் புண்யமு
டையவனென்று ஊஹிக்கத்தகுந்த நான் மனத்தையும்
மற்ற இந்திரியங்களையும் ப்ராணவாயுவையும் அடக்கிக்
கொண்டு, என்னை நான் மீளவும் பரபிஷ்டமான நரகத்
தில் அழுத்தாதிருக்குமாறு யத்நம் செய்யவேண்டும்.
தேஹாத்மாபிமானம் முதலியவற்றிற்கிடமான அஞ்ஜானம்
சப்தாதி விஷயங்களை விரும்புகையாகிற காமம் கர்மம்
ஆகிய இவற்றால் உண்டானதும் கர்ப்ப ஜன்ம ஜரா மா
ணாதி ரூபமுமான ஸம்ஸாரத்தைத் துறந்து ஸமஸ்தபூதங்
களிடத்திலும் நட்பும் கருணையும் மனச்சிறப்புமுடைய
வனாகி மடந்தையென்னும் பேருடைய பகவானுடைய
மாயையால் பிடியுண்ட என்னை அதினின்று விடுவித்துக்
கொள்ளவேண்டும். பகவானுடைய மாயையே ஓர் வடி
வங்கொண்டாற்போன்ற இம்மடந்தையாலல்லவோ நான்
ஞான சூன்யனாகி விளையாட்டு ம்ருகம்போலப் பல ஆட்
டங்களைப்பெற்றேன். தேஹத்திலுள்ள அஹங்காரமும்
அதைத் தொடர்ந்த மற்றவைகளிடத்திலுண்டான மம
காரமும் ஆகிய அயதார்த்தமான புத்தியைத் துறந்து
மனத்தைப் பகவானுடைய குணகீர்த்தனாதிகளால் பரி
சுத்தமாக்கி அந்தப் பகவானிடத்தில் அதை நிலைநிறுத்
தப்போகிறேன்' என்று தனக்குள் சிந்தித்துக்கொண்
டான். இங்ஙனம் பெரிய தீர்வேதம் உண்டாகப்பெற்ற
அவ்வஜாமிளன் க்ஷணகாலம் மாத்ரமே ஸாதுக்களோடு

ஸஹவாஸம் உண்டானமையால் பிள்ளை பெண்டிர்முதலிய
 ஸமஸ்த பந்தங்களையும் துறந்து கங்காத்வரத்திற்குச்
 சென்றான். அவ்வஜாமிளன் தேவர்க்கும் தேவனாகிய
 பரமபுருஷனுடைய ஸந்நிதானம் மாறாதிருக்கப்பெற்ற
 அந்தக் கங்காத்வரத்தில் உட்கார்ந்து பக்தியோகம்
 செய்ய ஆரம்பித்து இந்தரியங்களையெல்லாம் சப்தாதி
 விஷயங்களில் போகவொட்டாமல் இழுத்தடக்கி முதலில்
 ப்ரத்யகாத்மாவினிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினான்.
 அப்பால் ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களின் பரிணாமமாகிய
 தேஹாதிகளைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டு விலக்ஷ
 ணனென்பதை அறிந்து அவ்வாத்மாவுக்கு அந்தர்யாமி
 யான பரமாத்வாவை த்யானித்து ஸ்வரூபத்தினாலும்
 குணங்களாலும் அபரிச்சின்னனும் நித்ய ஜ்ஞான ஸ்வரூ
 பனும் பரந்தாமனுமாகிய பகவானிடத்தில் அம்மனத்தை
 நிலைநிற்கச் செய்தான். இங்ஙனம் பகவானிடத்தில் நிலை
 நின்ற மனமுடைய அவ்வஜாமிளன் சப்தாதி விஷயங்களி
 னின்று மதி நீங்கப்பெற்று, முன்பார்த்த விஷ்ணுதூதர்
 கள் எதிரே வந்து நிற்கக் கண்டான். அவன் 'நாம் இவர்
 களை முன்பு கண்டோமே' என்று தெரிந்துகொண்டு
 தலைவணங்கி அவர்களை நமஸ்கரித்தான். அவர்களைக்
 கண்டபிறகு கங்கையின் தீர்த்தத்தில் தேஹத்தைத் துற
 ந்து அந்த ஷணமே அவ்விஷ்ணு தூதர்களின் தேஹம்
 போன்ற திவ்யதேஹத்தைப் பெற்றான். அவ்வந்தணன்
 பரம புருஷனுடைய கிங்கரர்களுடன் ஸ்வர்ண மயமான
 விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு ஆகாசமார்க்கத்தினால்
 ஸூயஃபதியான ஸர்வேஸ்வரன் வீற்றிருக்கிற வைகுண்ட
 லோகம் போய்ச்சேர்ந்தான். இங்ஙனம் அவ்வந்தணன்
 தனது வர்ணச்ரம தர்மங்களையெல்லாம் அழித்துத்
 தாஸ்யைப் புணர்ந்து பதிதனாகி நிந்தைக்கிடமான கார்

யங்களையே செய்துகொண்டு வ்ரதங்களெல்லாம் பாழா
கப்பெற்று மாணகாலம் ஸமீபிக்க நரகத்தில் விழும்படி
யமபடர்களால் இழுக்கப்படும் ஸமயத்தில் பகவானுடைய
நாமத்தை உச்சரித்து உடனே அவ்வாபத்தினின்று
விடுபட்டான். ஸம்ஸாரபந்தத்தினின்று விடுபடவேண்டு
மென்று விரும்புகின்றவர்களுக்கு அந்த ஸம்ஸாரத்திற்
கடியான கர்ம பந்தத்தை வேரோடறுப்பது பகவா
னுடைய நாமோச்சாரணத்தைக்காட்டிலும் வேறொன்
றும் இல்லை. ரஜஸ் தமோகுணங்களால் அழுக்கடைந்த
மனம் பகவானுடைய நாமோச்சாரணத்தினால் பரிசுத்த
மாகி ஸம்ஸார ஹேதுவான கர்மங்களில் பற்றாது,
மனத்திற்கு இந்நிலைமை வேறு எவ்வழியாலும் உண்டா
காது. இந்த உபாக்யானம் பரம ரஹஸ்யம். பாபங்களைப்
போக்கும். இதை ஸ்ரத்தையுடன் படிக்கிறவனும் பக்தி
யுடன் சொல்லுகிறவனும் எப்படிப்பட்ட பாபிஷ்டனாயி
னும் நரகத்தை அடையமாட்டான். யமகிங்கரர்கள்
அவனைக் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கமாட்டார்கள். அவன்
விஷ்ணு லோகம் சென்று அங்குள்ளவர்களால் வெகு
மதிக்கப்பெறுவான். அஜாமியன் மாணகாலத்தில்
நாராயணுவென்று பிள்ளையை அழைத்தானன்றி அப்
பொழுது அனனுக்குப் பகவானைப் பற்றின சினைவே
கிடையாது. ஆயினும் அது பகவானுடைய நாமமாகை
யால் அதைச்சொன்ன மாத்ரத்தில் அவன் விஷ்ணு
லோகத்தை அடைந்தான். பகவானுடைய குணங்களை
வெளியிடுகின்ற நாராயணுதி நாமங்களை ஒருவன் ஸ்ரத்
தையுடன் உச்சரிப்பானாயின், அவன் விஷ்ணுலோகத்
தை அடைவானென்பதில் சொல்லவேண்டுமோ? இரண்
டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●—●—●— { யமநூதர்கள் யமனைக்கேட்க அவன் அவர் } —●—●—●—●—
களுக்கு ஸமாதானம் கூறுதல்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—ஸம்ஸாரத் திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் தன்வசமாயிருக்கப் பெற்ற யமதர்மராஜன் விஷ்ணுநூதர்களால் தன் நூதர்கள் நிராகரிக்கப்பட்டவருத்தார்த்தத்தை அவர்கள் சொல்லக் கேட்டு என்ன மொழிந்தான்? மஹர்ஷீ! யமனுடைய ஆஜ்ஞை ஓரிடத்தில் பங்கப்பட்டதாக இது வரையில் எப்பொழுதும் கேட்டதில்லை. இவ்விஷயத்தில் எல்லோர்க்கும் ஸம்சயம் உண்டாகக்கூடியது. முனிவரே! இந்த ஸந்தேஹத்தைத் தீர்ப்பவர் உம்மைவிட மற்றொருவரும் இல்லையென்று நிச்சயித்திருக்கிறேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—விஷ்ணுநூதர்களால் தம் முயற்சி தடைபடப்பெற்ற யமநூதர்கள் தம் ப்ரபுவாகிய யமனிடம் சென்று விண்ணப்பம்செய்தார்கள். 'ப்ரபூ! இவ்வுலகத்தில் புண்யகர்மம் பாபகர்மம் மிச்சரகர்மம் என்று மூன்றுவகையான கர்மங்களைச்செய்கிற ஜீவலோகத்திற்குக் கர்மபலன்களைக்கொடுக்கும் ப்ரபுக்கள் எத்தனைபேர்கள் இருக்கிறார்கள்? தண்டனை விதிக்கும் ப்ரபுக்கள் பலர் உளராயின், ஸுகதுக்கங்கள் எவனுக்கு உண்டாகும்? எவனுக்கு உண்டாகாது? அந்த ப்ரபுக்கள் ஒருவர்க்கொருவர் ஒத்துமையின்றி ஒருவன் கட்டளையை மற்றொருவன் தடுப்பானாயின், ஜீவலோகத்தில் ஒருவனுக்கும் ஸுகமாவது துக்கமாவது உண்டாகமாட்டாது. தண்டனை விதிக்கும் ப்ரபுக்கள் பலராயினும், அவர்கள் ஒத்திருப்பார்களாயின், ஜீவலோகத்திற்கு ஸுகதுக்கங்கள் உண்டாகக்கூடும். ஆயினும் அவர்களுடையப் ப்ரபுத்வம் சிலதேசங்களுக்குப் ப்ரபுக்களாகிய ராஜாக்களின் ப்ரபுத்வம் போன்று முக்யமாயிராது. உலகத்தில் சிலர் பலப்ராணி

களைத் தம்வசங்கொண்டு ப்ரபுக்களாயிருக்கின்றார்கள். நீ அந்த ப்ராணிகளுக்கும் அவர்க்கு ப்ரபுக்களான மற்றவர்க்கும் மேலான ப்ரபு. நீ நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்தறிந்தவன் ; அவற்றை ப்ராஜைகளுக்கும் அறிவிப்பவன்; பாபஞ் செய்தவர்களுக்குத் தண்டனை விதிப்பவன். உன் கட்டளை பூலோகத்தில் இது வரையில் தடைப்பட்டதில்லை. இப்பொழுது அற்புதமான உருவமுடைய நான்கு ஸீத்த புருஷர்கள் வந்து உன் கட்டளையைத் தடுத்து விட்டார்கள். நாங்கள் ஒரு பாதகனை நாகத்திற்கு இழுத்துக்கொண்டு வருகையில், அந்த ஸீத்தர்கள் வந்து பாசங்களை அறுத்துப் பலாத்காரமாக அவனை விடுவித்தார்கள். நாராயணுவென்று சொன்ன மாத்ரத்தில் பயப்படாதேயென்று விரைந்தோடி வந்தார்கள். அவர்கள் யாரென்பதை நாங்கள் அறிய விரும்புகிறோம். அவர்களை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்றார்கள். ப்ராஜைகளைத் தண்டிக்கும் அதிகாரியாகிய யமதேவன் தன் படர்கள் இங்ஙனம் வினவக்கேட்டு ஸந்தோஷம் அடைந்து பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களை சிலைத்துக்கொண்டு தன் தூதர்களைப் பார்த்து 'என்னைக் காட்டிலும் மேற்பட்டவன் மற்றொருவன் உளன். அவன் ஜங்கமஸ்தாவரூபமான ஸமஸ்த ஜகத்திற்கும் ப்ரபு; வஸ்த்ரத்தில் நூல்போல அவனிடத்தில் இந்த ஜகத் தெல்லாம் கோக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்கிதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் அவனுடைய ஸங்கல்பத்தினால் தான் நடக்கின்றன. மூக்கில் கயிறு கோக்கப்பெற்ற எருதுகள் மனிதரிடம் உட்பட்டிருப்பது போல, இவ்வுலகம் முழுவதும் அவன் வசத்தில் இருக்கின்றது. தாமணியில் கயிறுகளால் பசுக்களைக் கட்டுவதுபோல, அவன் வேதஸ்வரூபமான தன் வாக்கில்

வர்ணஸ்ரம தர்மங்களால் ஜனங்களைக் கட்டுகிறான். ஜனங்கள் நாமங்களும் கர்மங்களும் சியதமாயிருக்கப் பெற்று அவனிடத்தில் பயந்து அவனுக்குப் பூஜை செய்கிறார்கள். யமனென்று பேர் பெற்ற நான் மஹேந்த்ரன் நிருதி வருணன் ஸோமன் அக்னி ருத்ரன் வாயு ஸூர்யன் ப்ராஹ்மதேவன் தேவதைகள் விஸ்வாவஸு முதலிய உபதேவதைகள் ஸாத்யர் மருத்கணங்கள் ருத்ரகணங்கள் ஸீத்தர் ரஜஸ்தமோகுணங்கள் தீண்டப்பெறுதப்ருகு முதலிய ப்ராஜாபதிகள் ஆகிய நாங்கள் அனைவரும் ஸத்வகுணம் தலையெடுத்திருப்பவராயினும் அந்தப் பகவானுடைய மரையினுல்தீண்டப்பெற்று அவனுடைய கருத்தை அறியவில்லரல்லோம். அவன் ஸமஸ்த ஜீவாத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மாராயிருப்பவன் ; அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் வாஸம் செய்கிறான். அவனைப் ப்ராணிகள் இந்த்ரியங்கள் மனம் ப்ராணாயாமம் ஹ்ருதயம் வாக்கின் திறமை இவற்றில் எதனாலும் காணமுடியா. உருவங்களைக் கண் பார்க்குமன்றிக் கண்ணை உருவங்கள் பார்க்கவில்லையோ? அங்ஙனமே அந்தப் பகவான் அவரவர் ஹ்ருதயத்தில் நித்யவாஸம்செய்யினும் அவனைப்பார்க்கமுடியாது. அவன் ஸ்வதந்த்ரன், ப்ரக்ருதியை அடக்கியாள்பவன், ஸர்வேஸ்வரன்; பரமபுருஷன்; மஹானுபாவன்; தன்னைப் பற்றினுருடைய பாபங்களைப் போக்குந் தன்மையன். அத்தகையான அந்தப் பகவானுடைய தூதர்கள் இவ்வுலகத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மனத்திற்கினியராயிருப்பார்கள். அவர்களுடைய உருவமும் குணங்களும் ஸ்வபாவமும் பகவானோடொத்திருக்கும். அவ்விஷ்ணு தூதர்கள் தேவதைகளாலும் பூஜிக்கப்படும் பெருமையுடையவர்கள். அவர்களுடைய உருவம் பளபளவென்று ஜ்வலித்

துக் கொண்டிருக்கும். அவர்களுடைய காட்சி மிக்க அற்புதமாயிருக்கும். ஸாதாரணமாய் ஒருவர்க்கும் புலப்பட மாட்டார்கள். அவர்கள் பகவானிடத்தில் பக்தியுடைய ஜனங்களை ம்ருத்யுவாகிய என்னிடத்தினின்றும் மற்ற ஸமஸ்தபூதங்களிடத்தினின்றும் பாதுகாக்கிறார்கள். பகவான் மொழிந்த தர்மஸூக்ஷ்மத்தை ரிஷிகளாவது தேவதைகளாவது ஸித்த ஸ்ரேஷ்டர்களாவது அஸுரர்களாவது மனுஷ்யர்களாவது அறியமாட்டார்கள். வித்யாதரர் சாரணர் முதலிய மற்றவர் இதை எங்ஙனம் அறியப்போகிறார்கள்? ஓ படர்களே! ஆனால் இதை அறிந்தவர் யாவரெனில், சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். நான் ப்ரஹ்மதேவன் நாரதர் ருத்ரன் ஸனத் குமாரர் கபிலர் ஸ்வாயம்புவமனு ப்ரஹ்லாதன் ஜகந்ரீஷ்மர் பவி ஸ்ரீசுகர் ஆகிய நாங்கள் பன்னிருவரும் பரம ப்ரஹ்மஸ்யமான இந்தப் பாகவததர்மத்தை அறிவேமன்றி மற்றவர்க்குத் தெரியாது. மற்றவர்க்கு இதை அறியவும் முடியாது; பரிசுத்தமானது இதை அறிந்தவன் மோக்ஷத்தை அடைவான். பகவானுடைய நாமத்தை உச்சரிக்கை முதலியவற்றால் அவனிடத்தில் விளையும் பக்தியோகமே இவ்வுலகத்திலுள்ள புருஷர்கள் ஸாதிக்கவேண்டிய மேலான தாமமாம். பிள்ளைகளே! பகவானுடைய நாமோச்சாரணத்தின்மஹிமையைப் பாருங்கள். அஜாமிளனுங்கூட ம்ருத்யு பாசத்தினின்று விடுபட்டான். புருஷர்கள் தமது பாபங்கள் தீரவேண்டுமென்று விரும்புவார்களாயின், பகவானுடைய குணங்களையும் செயல்களையும் வெளியிடுகிற நாமங்களில் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லின் இவ்வளவே போதும். மஹாபாபிஷ்டனாகிய அஜாமிளனும் நாராயணனென்று மரணகாலத்தில் பிள்ளையை

அழைத்த மாத்ரத்தில் மோக்ஷத்தை அடைந்தான். இவ்
 வுலகத்திலுள்ளவர் சாஸ்த்ரங்களைப் பரக்கக் கற்றுணரி
 னும் பகவானுடைய மாயையால் மிகவும் மதிமயங்கி
 ஸ்வர்க்கம் முதலிய அற்ப புருஷார்த்தங்களை வெளியிட்டு
 வஞ்சிக்கிற வேதத்தில் அபிரிவேசம் கொண்டு மஹத்
 தான யாகாதி கர்மங்களை அனுஷ்டிக்க முயன்று பகவந்
 நாமோச் சாரணத்தின் மஹிமையை அறிகிறதில்லை.
 எவர்கள் நல்லமதி உண்டாகப்பெற்று பகவானுடைய
 நாமோச்சாரணத்தின் மஹிமையை ஆராய்ந்து அபரிச்
 சின்னான பகவானிடத்தில் பக்தியோகம் செய்கின்றார்க
 ளோ, அவர்கள் என் தண்டனைக்குட்பட்டவர்களல்லர்.
 அவர்களுக்கு ஏதேனும் சிறிது பாபம் உளதாயினும்,
 அதை அவர்கள் செய்யும் பகவந்நாமோச்சாரணம்
 போக்கிவிடும். பகவானைச் சரணம் அடைந்து ஸாது
 குணங்கள் அமைந்து எல்லாம் பகவத்ஸ்வரூபமே
 யென்றுணர்ந்து ஜகத்தையெல்லாம் ஸமமாகப் பார்க்குந்
 தன்மையுடையவர் பெரியோர்கள். அவர்களுடைய புகழ்
 பரிசுத்தமானது. அதைத் தேவர்களும் ஸித்தர்களும்
 பாடுகிறார்கள். அவர்களைப் பகவான் தன் கதையால் பாது
 காக்கிறான். நீங்கள் அவர்களருகாமையில் செல்ல
 வேண்டாம். அவர்களுக்கு ஸம்ஸாரபயமே கிடையாது.
 மற்றும், அவர்களைத் தண்டிக்க நாம் ஸமர்த்தரல்லோம்.
 ஸாம்ஸாரிக ஸுகங்களில் மனம் செல்லப் பெறுதவரும்
 ருசியறிந்தவருமான பரமஹம்ஸர்கள் ஸர்வகாலமும் ஆத
 ரிக்கிற முகுந்தனுடைய பாதாரவிந்தங்களின் தேன்
 போன்ற அனுபவ ரஸத்தில் எப்பொழுதும் மனம் செல்
 லாமல் பாபிஷ்டர்களாகி நரகத்திற்கு வழிகாட்டுகிற இவ்
 லற வாழ்க்கையில் விருப்புற்றிருக்கின்ற பாபிஷ்டர்களை
 மாத்ரமே இவ்விடம் கொண்டு வருவீர்களாக. நாக்கால்

பகவானுடைய குணங்களை வெளியிடுகிற அவன் நாமங்
களைப் பேசாமல், மனத்தினால் அவன் பாதரவிந்தங்களை
கினைக்காமல், தலையினால் ஒரு காலும் அனுக்கு வணங்
காமல் பகவானுடைய ஆராதனத்தை இம்மீயும் அனுஷ்
டக்காத பாபிஷ்டர்களை மாத்ரமே இங்குக்கொண்டு வரு
வீர்களாக. ஸ்ரீமந்நாராயணன் புராண புருஷன்; ஷாட்
குண்யபூர்ணன். என் தூதர்களாகிய நீங்கள் செய்த அப
ராதத்தை அவன் பொருத்தருள்வானாக. நாம் அவனு
டைய தாஸர்கள்; ஒன்றுமறியாதவாகள். நாம் அஞ்சலி
செய்து வேண்டிவோமாயின், அவன் நம்மிடத்தில் பேர
ருள்செய்வான். அவன் அந்தர்யாமி. அவனுக்கு நமஸ்கா
ரம்' என்றான். குருவம்ச ஸ்ரேஷ்டனே! ஆகையால் விஷ்
ணுவின் நாமத்தை உச்சரிக்கை ஜகத்திற்கு மங்களங்களை
யெல்லாம் விளைக்கும். மஹத்தான பாபங்களுக்கும் இது
வே முக்யமான ப்ராயச்சித்தமென்றுணர்வாயாக. ஸ்ரீவிஷ்
ணுவின் புகழ்கள் எல்லையில்லாதவை. ஸர்வகாலமும் அவ
ற்றைக்கேட்கிறவர்களும் சொல்லுகிறவர்களும் அவனிட
த்தில் பக்தி நன்றாக விளையப்பெறுவார்கள். அவரதுமனம்
இந்தப்பக்தியினால் சுத்தமாவதுபோல் மற்ற வ்ரதாதி கிய
மங்களால் சுத்தமாகாது. ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பாதார
விந்தங்களின் ரஸமறிந்தவன் பாபத்திற்கிடமான சப்தாதி
விஷயங்களில் மனப்பற்று செய்யமாட்டான். அதை அறி
யாதவன் சப்தாதி விஷயங்களால் அடிபட்டுத் தன் பாபத்
தைப் போக்க விரும்பி ப்ராயச்சித்த ரூபமான கர்மங்க
ளைச் செய்வான். அவன் அதனால் மீளவும் பாபத்தையே
ஏற்றுக்கொள்வானென்றிப் பாபத்தினின்று நீங்கமாட்
டான். பரீக்ஷித்து மன்னவனே! இங்ஙனம் யமதூதர்கள்
தம் ப்ரபுவான யமதர்மராஜன் மொழிந்த பகவானுடைய
மஹிமையெல்லாம் விஷ்ணுதூதர்கள் சொன்னதோ

டொத்திருப்பதைக் கண்டு வியப்புற்றுப் பகவானுடைய பக்தர்களின் அருகாமையில் சென்றால் நம்மைப் ப்ரபு தண்டிப்பானென்று அந்த யமனிட்ட கட்டளைக்கஞ்சி அனுமுதல் அவர்களைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் பயப்படுகின்றார்கள். மலயபர்வதத்தில் பகவானை ஆராதித்துக் கொண்டிருக்கிற அகஸ்த்ய மஹர்ஷி பரமரஹஸ்யமான இந்த இதிறாஸத்தை எனக்கு மொழிந்தார். மூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

— { தகூர் ப்ராஜைகளைப் படைக்க விரும்பிப் பகவானை ஆராதித்தல். } —

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—மஹர்ஷி! ஸவாயம்புவ மனவந்தரத்தில் நடந்த தேவர்கள் அஸுரர்கள் மனுஷ்யர்கள் நாகர்கள் ம்ருகங்கள் பக்ஷிகள் இவர்களின் ஸ்ருஷ்டி க்ரமத்தைச் சுருக்கமாகச் சொன்னீர். பரம புருஷனாகிய பகவான் ப்ராணிகளை எந்தச் சக்தியினால் எப்படி ஸ்ருஷ்டித்தானோ, அதை விரிவாக அறிய விரும்புகிறேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ப்ராசேதஸர்களென்கிற ப்ராசினபர்ஹியின் பிள்ளைகள் பதின்மர் ஸமுத்ரமத்யத் தினின்று கரையேறிப் பூமியெல்லாம் வருஷங்கள் சிறைந்திருக்கக் கண்டார்கள். அவர்கள் வருஷங்களின் மேல் கோபித்துக்கொண்டு தவத்கினால் கோபம் ஜ்வலிக் கப்பெற்று அந்த வருஷங்களையெல்லாம் தஹிக்க விரும்பி முகத்தினின்று வாயுவையும் அக்னியையும் ஸ்ருஷ்டித்தார்கள். கௌரவஸ்ரேஷ்டனே! அந்த வாயுவும் அக்னியும் சேர்ந்து வருஷங்களையெல்லாம் தஹிக்கையில், மஹானுபாவனாகிய சந்த்ரன் அதைக் கண்டு அவரது கோபத்தை அணைக்கமுயன்று 'ஓ மஹாபாக்ய

சாலிகளே! வருஷங்கள் மன இரக்கத்திற்கிடமானவை. இவற்றிற்கு நீங்கள் த்ரோஹம் செய்வது யுக்தமன்று. நீங்கள் உலகங்களை வருத்திசெய்ய வேண்டுமென்று விரும்புசிறவர்களல்லவா? ப்ரஜைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக ஏற்பட்டவர்கள். ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரஹ்மதேவன் முதலிய ப்ரஜாபதிகள் அனைவர்க்கும் ப்ரபு. அவன் நீங்கள் கொளுத்துகிற வருஷங்களிலும் அந்தராத்மாவாய் சிறைந்திருப்பவன். ஆயினும் அவற்றின் விகாரம் தீண்டப் பெருதவன். அப்படிப்பட்ட பகவான் பித்ருக்களையும் தேவதைகளையும் உத்தேசித்துக் கொடுக்கும் அன்னத்தை விளைப்பவைகளான வருஷங்களையும் ஓளஷதிகளையும் முதலில் ஸ்ருஷ்டித்தான். பாதங்களால் ஸஞ்சரிக்கின்ற ஜங்கம பூதங்களுக்குக் காலில்லாத ஸ்தாவர பூதங்கள் ஆஹாரமாக ஏற்பட்டிருக்கின்றன. கையுள்ள இரண்டிகால் ப்ராணிகளுக்குக் கையில்லாத நாற்கால் ஜந்துக்கள் ஆஹாரமாகின்றன. ஸ்தாவரங்களில் ஒன்று மற்றொன்றுக்கு ஆஹாரமாகிறதில்லை. அவை ஜனங்களுக்கே ஆஹாரமாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை எவ்வகை அபாரதமுமில்லாதவை. ஆகையால் அவற்றிற்கு த்ரோஹம் செய்வது யுக்தமன்று. நீங்கள் இத்தனை காலமாய்த் தவம்செய்து பாபமற்றிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் உங்கள் தந்தையான ப்ராசீனபர்ஹியாலும் தவத்தினால் ஸந்தோஷம் அடைந்த பகவானாலும் ப்ரஜைகளைப் படைக்கும்படி நியமிக்கப்பட்டீர்கள். அந்த ப்ரஜைகளுக்கு ஆஹாரமான வருஷங்களை எப்படி தஹிக்கலாம்? ஆகையால் பெரியோர்கள் நடக்கும்படியான வழியைக் கைப்பற்றுவிர்களாக. உங்கள் தந்தையும் பாட்டனும் முப்பாட்டன் முதலிய மற்ற உங்கள் பெரியோர்களும் இந்த ஸன்மார்க்கத்திலேயே நடந்தார்கள். கொழுந்து

விட்டெரிசின்ற கோபத்தை அடக்கிக் கொள்வீர்களாக. மற்றும் குழந்தைகளுக்குத் தாய் தந்தைகள் போலவும், கண்ணுக்கு இமைபோலவும், மடந்தையர்க்குக் கணவன் போலவும், பரமாத்மா ஹஸ்யத்தை அறிய விரும்புகிற ஸந்நியாஸிகளுக்குப் பண்டிதன் போலவும், ஜங்கம ஸ்தாவர ரூபமான பூதங்களுக்கு மன்னவனே பந்துவும் ரக்ஷகனும் நண்பனுமானான். ஆகையால் நீங்கள் உங்களை அடுத்த இந்த வ்ருக்ஷங்களுக்கு த்ரோஹம் செய்யலாகாது. மற்றும், பகவான் ஸமஸ்த பூதங்களுடைய ஹ்ருதயங்களிலும் உள்புகுந்து நியமித்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் ஜகத்தெல்லாம் அவனுக்குச் சரீரமென்று பாவிப்பீர்களாக. இப்படி செய்வீர்களாயின் அந்தப் பகவான் உங்கள் விஷயத்தில் ஸந்தோஷம் அடைவான். இங்ஙனம் பகவானுடைய சரீரங்களாகிய இந்த வ்ருக்ஷங்களுக்கு நீங்கள் த்ரோஹம் செய்வது யுக்தமன்று. மனத்தில் திடீரென்று கிளம்பின பெருங்கோபத்தை ஆத்ம விசாரத்தினால் அடக்குவானாயின், அவன் ஸத்வாதி குணங்களைக் கடந்து க்ரமத்தில் ஸம்ஸார பந்தத்தினின்று விடுபடுவான். ஆகையால் கிரபராதிகளான வ்ருக்ஷங்களைக் கொளுத்தினது போதும். மிகுந்த வ்ருக்ஷங்களுக்கு உங்களிடத்தினின்று க்ஷேமம் உண்டாகுக. இந்த வ்ருக்ஷங்கள் இப்பெண்மணியைப் பாதுகாத்து வந்தன. இவள் அழகிய லக்ஷணங்கள் அமைந்தவள். மாரிஷை யென்னும் பேருடையவள். இவளை நீங்கள் பார்வையாக அங்கீகரிப்பீர்களாக' என்றான். ஸோமராஜன் இங்ஙனம் அவர்களுக்கு நல்வார்த்தை சொல்லி அப்ஸரஸ்த்ரீகளின் புதல்வியும் மடந்தையர்மணியுமாகிய அக் கன்னிகையை அவர்களுக்குக் கொடுத்துப்போய்ச் சேர்ந்தான். அப்பால் அந்த ப்ராசேதஸர்கள் அனைவ

ரும் தர்மத்தின்படி அப்பெண்ணை மணம் புரிந்தார்கள். அவர்களுக்கு அந்த மாரிஷையிடத்தில் தக்ஷர் ப்ராசேதஸ்ரென்று பேர்பூண்டு பிறந்தார் இவர் ஸ்ருஷ்டித்த ப்ரஜைகளால் மூன்று லோகங்களும் பெரும்பாலும் சிறைந்தன. அவர்க்குப் புதல்விகளிடத்தில் ப்ரீதி மிகுந்திருக்கும். அவர் வீர்யத்தினாலும் ஸங்கல்பத்தினாலும் ப்ராணிகளைப் படைத்தவிதம் சொல்லுகிறேன். அதை என்னிடத்தில் ஊக்கத்துடன் கேட்பாயாக. ப்ராசேதஸ்ரென்கிற அந்த ப்ரஜாபதி தேவர் அஸுரர் மனுஷ்யர் முதலிய ப்ரஜைகளை யெல்லாம் முதலில் ஸங்கல்பத்தினாலேயே படைத்தார். அவற்றில் சில ஆகாயத்திலுள்ளவை. சில பூமியிலுள்ளவை. சில ஜலத்திலுள்ளவை. ஸங்கல்பத்தினால் நடத்தின அந்த ப்ரஜாஸ்ருஷ்டி அவ்வளவாக மேன்மேலும் வளராதிருப்பதைக்கண்டு அந்த ப்ராசேதஸ்ர் விர்த்ய பர்வதத்தின் தாழ்வரைகளிற் சென்று பிறரால் அஸுஷ்டிக்க முடியாத கடுந்தவத்தை நடத்தினார். அந்த விர்த்யமலையின் தாழ்வரையில் அகமர்ஷணமென்னும் புண்யதீர்த்தம் ஒன்று இருக்கின்றது. அது பாபங்களை யெல்லாம் போக்கும்; புண்ய தீர்த்தங்களெல்லாவற்றிலும் சிறந்தது. அதில் அந்த ப்ராசேதஸ்ர் மூன்று காலங்களிலும் ஸ்நானம்செய்து தவத்தினால் பகவானை ஆராதித்தார். அவர் ஹம்ஸ குஹ்யமென்னும் ஸ்தோத்ரத்தினால் இந்தரியங்களுக்குப் புலப்படாத பகவானை ஸ்தோத்ரம் செய்தார். அந்த ஸ்தோத்ரத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. அந்த ப்ராசேதஸ்ர்க்குப் பகவான் அந்த ஸ்தோத்ரத்தினால் ப்ரஸன்னானான்.

‘பாமபுருஷனுக்கு நமஸ்காரம். அவன் சேதன அசேதனங்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமானவன். அவன் ஸத்ய

ஸங்கல்பன்; ப்ரக்ருதியைச் சரீரமாகவுடையவன். ஜீவாத்மாக்கள் 'தேவன் மனுஷ்யன்' என்னும் புத்திகளுக்கு விஷயமாகவதுபோல, அவன் அப்புத்திகளுக்கு விஷயமாக மாட்டான்; தேச கால வஸ்து பரிச்சேதமற்றவன்; தனக்குத் தானே காரணன். அவன் எல்லாச் சரீரங்களிலும் ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்தர்யாயியாய் வஸிக்கின்றான்; ஹிதத்தையே செய்பவன். ஜீவாத்மாக்கள் அனைவரும் அத்தகைய பரமாத்மாவுக்கு, ரத்னத்திற்குக்கார்திபோல் சேஷப்பட்டிருப்பவர்கள். அவர்களை அவன் அந்தராத்மாவாய்த்தரித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவர்கள் அவனுக்கு மேன்மையை விளைப்பதே ஸ்வரூபமாகப் பெற்றவராகையால் அவனுக்கு நண்பர்கள். ஆயினும் அவர்கள் தேஹத்தையே ஆத்மாவாகப் பரித்து ஜ்ஞானஸங்கோசத்தை அடைந்து தமக்குள்ள அத்தன்மையை அறியாமலேயிருக்கின்றார்கள். அத்தகைய ஸகாவான பரமபுருஷனுக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். தேஹம் ப்ராணன் மனம் ஜ்ஞானேந்தரியங்கள் பூரிமுதலிய பஞ்சபூதங்கள் கந்தம் முதலிய தன்மாத்ரங்கள் கர்மேந்தரியங்கள் ஆகிய இவை தம்மைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஜீவாத்மாவை அறிய மாட்டா. ஜீவனோவென்றால், தேஹம்முதலிய அவற்றையெல்லாம் அறிகின்றான். ஆயினும் தேஹாநிகளையும் தன்னையும் அறிகிற ஸர்வஜ்ஞான பகவானையும் அவன் குணங்களையும் அறிகிறதில்லை. அவன் அபரிச்சின்ன ஸ்வரூபன். அவனை நான் ஸ்தோத்ரம் செய்கிறேன். ஜீவன் உறங்கும்பொழுது பரமாத்மானினால் அணைக்கப்படுகின்றான். அப்பொழுது ஜீவன் தேஹத்தையே அறியாதிருக்கத், தன்னை அணைக்கின்ற பரமாத்மாவை அறியப்ராஸக்தியே இல்லை. அந்தப் பரமபுருஷன் ராகாதி தோஷங்களால் வருங்கலக்கமற்ற உபாஸனரூப ஜ்ஞானத்தினால்

அறியக்கூடியவனேயன்றி மற்றபடி அவனை அறியமுடியாது. அவன் பரிசுத்த ஸ்வரூபன் ; பரிசுத்தமான ஹ்ருதயத்தில் வாஸம் செய்பவன். இத்தகையனான பகவானுக்கு நமஸ்காரம். அவன் மும்முன்குரிய ஒன்பது சக்திகளுடன் ஸங்கல்பத்தினால் ஜீவாத்மாக்களுடைய ஹ்ருதயங்களில் வீற்றிருக்கிறான். அவனைக் கண்காது முதலிய வெளி இந்திரியங்களால் அறியமுடியாது. அரணிக்கட்டையை மத்தாகக்கொண்டு கடைந்து அதினின்று அக்னியை எடுப்பதுபோலப், பண்டிதர்கள் தர்சபூர்ணமாஸாதிகளால் ஆரதிக்கத் தகுந்தவனாகிய அந்தப் பரமபுருஷனை யோகபரிசுத்தமான புத்தியினால் ப்ரக்ருதி புருஷர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணென்று அறிகின்றார்கள். அவன் விகாரங்களுக்கெல்லாம் இடமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் நீங்கப்பெறுகையாகிற மஹாநந்தரூபமான மோக்ஷத்தில் அனுபவிக்கத்தகுந்தவன். அவனை எல்லாச் சொற்களுக்கும் பொருளாயிருப்பவன். அவனுக்கு ஜகத்தெல்லாம் சரீரம். ஆயினும் அதன் தோஷங்களெவையும் தன்மேல் தீண்டப்பெறுதவன். அவன் ஆச்சர்யமான பல சக்திகளுடையவன். இத்தகையனான அப்பரம்புருஷன் எனக்கு அருள்புரிவானாக. நாம் சப்தத்தினால் சொல்லுகிறதும், புத்தியால் நிச்சயிக்கிறதும், இந்திரியங்களால் அறிகிறதும், மனத்தினால் ஸங்கல்பிக்கிறதும்மாகிய அவையெல்லாம் பரமபுருஷனுக்குச் சரீரமேயன்றி ஸ்வரூபமன்று. அவை ஸத்வாகி குணங்களின் பரிணாமங்கள். ஆயினும் அவற்றின் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களே அவனுக்கு அஸாதாரணமான லக்ஷணமாம். உலகத்தில் அதிகாரணம் அபாதானம் கரணம் ஸம்ப்ரதானம் கர்மம் கர்த்தா என்னும் இச்சக்திகளுக் கிடமான வஸ்துக்களும் ஸாதாரணமான

பலவகை ஸம்பந்தமுடைய வஸ்துக்களும் ப்ரயோஜக சக்தி ப்ரயோஜ்ய சக்தி இவையுடைய வஸ்துக்களும் கால மும் பரமபுருஷனே. பரமபுருஷன் இந்த ஜகத்தெல்லாம் உண்டாவதற்கு முன்பு கேவலம் காரணவஸ்துவாய் அழி யாமலேயிருந்தான். அவனே இந்த ப்ரபஞ்சமாக விரிந் தான். ஆகையால் இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் அவனையன்றி அவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று. அவனொருவனே. இத்தன்மையனன்றி மற்றொருவனும் இல்லை. அவன் தனக் குத் தானே காரணனன்றி அவனுக்கு மேற்பட்டவனும் இல்லை. ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு நாமரூபங்களுக்கிடமல்லாத ஸூக்ஷ்ம சேதனசேதனங்களைச் சரீரமாகக்கொண்டிருந்த பரமபுருஷன் நாமரூபங்களுக்கிடமான ஸ்தூலசே தனசேதனங்களைச் சரீரமாகக்கொண்ட புருஷனாய் விரி கின்றான். ஸ்வபாவஸ்வரூபபரிணாமங்களெல்லாம் சரீரங் களாகிய சேதனசேதனங்களைச் சேர்ந்தவைகளையன்றி அவனைத் தீண்டமாட்டா. உலகத்தில் பல பண்டிதர்கள் பகவானுடைய சக்திகளான ப்ருதிவி முதலிய தத்வங் களைப்பற்றிப் பலவாறு ஸித்தாந்தங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் விவாதப்படுவதும் ஒத்துப் பேசுவதுமாயிருக்கிறார்கள். அவனுடைய சக்திகள் பண் டிதர்களுக்கும் தமது உண்மை தெரியாதபடி அடிக்கடி மதியை மயக்குகின்றன. அவன் கணக்கில்லாத கல்யாண குணங்களுடையவன்; அபரிச்சின்ன ஸ்வரூபன். .யுத்த கைய பரமபுருஷனுக்கு நமஸ்காரம். வேதாந்தவாக்யங் களில் சில பரமபுருஷனுக்குக் குணங்கள் உண்டென் றும், சில இல்லையென்றும் சொல்லுகின்றன. உண்மையும் இன்மையும் ஒன்றோடொன்று பொருந்தாதவை. இவ் விருத்த தர்மங்கள் எங்ஙனம் பொருந்து மென்பதை அவ்வேதாந்த வாக்யங்களைக்கொண்டே ஆராய்ந்தறிய

வேண்டும். வேதாந்தவாக்யங்கள் ஸத்யஜ்ஞாநாநந்தரூப
 னென்றும் அபரிச்சின்னஸ்வரூபனென்றும் கெட்டகுண
 ங்கள் தீண்டப்பெறுதவனென்றும், சொல்லுகின்றன.
 ஆகையால் குணங்கள் உண்டென்னும் சொல் கல்யாண
 குணங்களைப் பற்றினதென்றும், இல்லையென்னும் சொல்
 கெட்ட குணங்களைப் பற்றினதென்றும் பிரித்தறியவேண்
 டும். யோகமதத்திலும் ஸாங்க்யமதத்திலும் ஈஸ்வரன்
 உண்டென்றும் இல்லையென்றும் விவாதத்தில் வேதாந்த
 வாக்யங்களைக் கொண்டு ஈஸ்வரன் உண்டென்று ஸித்தா
 ந்தம் செய்வதுபோல், அவ்வாக்யங்களே அவனுக்குக்
 குணங்களையும் சொல்லுகையால் குணங்கள் உண்டென்
 பது ஸித்தாந்தமாம். ஆகையால் ஈஸ்வரனில்லையென்ப
 தும் அவனுக்குக் குணங்கள் இல்லையென்பதும் ப்ராமமே.
 பரமபுருஷன் கர்மத்தினால் விளையும் நாமரூபங்களற்ற
 வனாயினும் தன் பாதமுலத்தைப் பணிகிறவர்களை அனு
 க்ரஹிக்கும்பொருட்டு அவதாரசேஷ்டிதங்களுடன் ராம
 க்ருஷ்ணத் நாமங்களையும் அந்தந்த உருவங்களையும் அங்
 கீகரித்தான். அவன் இணையெதிரில்லாதவன் ; அனந்
 தன். அவன் எனக்கு அருள்புரிவானாக. ப்ரக்ருதியின்
 பரிணாமமான வஸ்துக்களை அறியுந்தன்மையுடைய இந்த்
 ரியங்களால் ஜனங்கள் மனோவ்ருத்தியின்படி அந்தந்த
 வஸ்துக்களைக் காணும்பொழுது தனக்குச் சரீரமாகிய
 சேதனசேதனங்களில் அந்தர்யாமியாயிருக்கின்ற பரம
 சருஷனும் அவர்கட்குத் தோற்றுகிறான். ராஜாவின்
 சரீரத்தைக் கண்டால் ராஜனையும் கண்டாற்போலவே
 யல்லவா? அங்ஙனமே ஜகத்திலுள்ள வஸ்துக்களைக்
 காணும்பொழுது அவற்றிற்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கின்ற
 ஈஸ்வரனையும் கண்டாற்போலவே. ஆனால் இக்காட்சி,
 எல்லாம் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமென்னும் பாவனை

யுடையவர்க்கேயன்றி மற்றவர்க்குக் கிடையாது. காற்று பூமியைக்காட்டிலும் விலக்ஷணவஸ்துவாயினும் பூமியின் பரிணாமமான புஷ்பத்தின் தூள்களை அடித்துக்கொண்டு அவ்வாஸனையுடன் வீசுகையில் கந்தவஹமென்று பேர் பெறுகின்றது. இங்ஙனமே பரமபுருஷன் ஜகத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணஞரினும் அதைச் சரீரமாகவுடையவனாகையால் அதன் நாமரூபங்களைப் பெற்றுத் தோற்றுகிறான். அப்படிப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரன் என் மனோரதத்தை நிறைவேற்றுவானாக.

ஓ குரு ஸ்ரேஷ்டனே! இங்ஙனம் அந்த அகமர்ஷண தீர்த்தத்தில் தக்ஷர் ஸ்தோத்ரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் பகவான் பக்த வத்ஸலனாகையால் அவருக்குப் பரத்யக்ஷமானான். அவன் கருத்மானுடைய தோளின்மேல் பாதங்களைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு முழந்தாள் வரையில் தொங்குகின்ற எட்டுப் புஜங்கள் விளங்கப்பெற்றுச் சங்கு சக்கரம் கத்தி கேடயம் பாணம் தனுஸ்ஸு பாசம் கதை இவைகளைத் தரித்துப் பீதாம்பரம் உடுத்து மேகம் போல் கறுத்துத் தெளிந்தழகிய முகமும் கண்களும் திகழ வனமலை அணிந்து ஸ்ரீவத்ஸம் கௌஸ்துபம் பெரிய கிரீடம் கைவளை மகரகுண்டலம் அரைநாண்மலை மோதிரம் கால்வளை சிலம்புதண்டை தோள்வளை முதலிய ஆபரணங்கள் பூண்டு மூன்று லோகங்களையும் மயக்கும் படியான உருவத்துடன் தோற்றினான். நாரதர் நந்தர் முதலிய பரிவாரங்கள் த்ரிலோகேஸ்வரனான அவ்வாதிபுருஷனைச் சூழ்ந்து வந்தனர். தேவர்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் அவனைத் துதித்தார்கள். ஸித்தர் கந்தர்வர் சாரணர் முதலிய உபதேவதைகள் அவனைவரும் பாடினார்கள். மிகவும் ஆச்சர்யமான பகவானுடைய அவ்வுருவத்தைக் கண்டு தக்ஷப்ராஜாபதி பயம் தெளிந்து மனக்களிப்புற்றுப்

பூமியில் தண்டம்போல் விழுந்து நமஸ்கரித்தார். நதி
கள் ப்ரவாஹங்களால் நிறைந்திருப்பதுபோல, இந்த்ரி
யங்களெல்லாம் மஹத்தான ஸந்தோஷத்தினால் நிரம்பப்
பெற்ற அந்த ப்ராசேதஸர் ஒன்றும் சொல்ல முடியாதிருந்
தார். அவர் ப்ராஜைகளை விரும்பி அவனை ஆரதித்தார்.
அவ்விருப்பத்தை ஆநந்தத்தின் மிகுதியால் சொல்ல முடி
யாமல் தலைவணங்கி சிற்சிற தன் பக்தரைப் பார்த்து
ஸமஸ்த ப்ராணிகளின் அபிப்ராயத்தையும் அறிந்த ஜனா
த்தனன இங்ஙனம் மொழிந்தான். ‘ப்ராசேதஸ! மிகு
ந்த மதியுடையவனே! நீ தவத்தினால் நன்கு ஸித்தி பெற்
ற்றனை. மிகுந்த ப்ரத்தையுடன் என்னை ஆரதித்து என்
னிடத்தில் மேலான பக்தியோகம் உண்டாகப்பெற்றனை.
ப்ராஜாபதி! உன்னிடத்தில் நான் மிகவும் ஸந்தோஷம்
அடைந்தேன். இந்த ஜகத்தின் அபிவ்ருத்திக்காக
வன்றோ நீ தவம் செய்தனை. ப்ராணிகள் வளர்ந்தி
ருக்க வேண்டுமென்பதுவே என் விருப்பம். ப்ராஹ்மதே
வன் ருதான் ப்ராஜாபதிகளாகிய நீங்கள் ஸ்வாயம்புவர்
முதலிய மனுக்கள் இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகள் இவ்
வனைவரும் என்னுடைய அம்சங்களே; ப்ராணிகளின்
ஸம்ருத்திக்காகவே ஏற்பட்டவர்கள். ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்
டனே! தவம் என்னுடைய ஹ்ருதயம். வித்யை சரீரம்.
க்ரியைகள் ஆகாரம். ஸோமமுள்ள யாகங்களும் ஸோம
மில்லாத யாகங்களும் எனது அங்கங்கள். தானாதி தர்மங்
கள் என்மனம். தேவதைகள் என் ப்ராணன். ஸ்ருஷ்டிக்கு
முன்பு நானொருவனே இருந்தேன். இச்சேதனானங்
களெல்லாம் அப்பொழுது எவையுமே இல்லை. ஜீவாத்
மாக்கள் நாம ரூபங்களின்றி என்னிடத்தில் மறைந்திரு
ந்தார்கள். ப்ரக்ருதியும் ஸூக்ஷ்மதசையை அடைந்து
உறங்கினுற்போல் என்னிடத்தில் முழுவதும் மறைந்தி

ருந்தது நான் அனந்தகல்யாணகுணகரன். அபரிச்சின்ன
ஸ்வரூபன். ஸத்வாத் குணமயமான ப்ரக்ருதியினின்று
ப்ரஹ்மாண்டரூபமான எந்தேஹம் உண்டாயிற்று. அது
வும் ஸத்வாத் குணங்களின் பரிணாமமே. அப்பொழுது
அவ்வண்டத்தினின்று ஸமஷ்டிபுருஷனாகிய ப்ரஹ்ம
தேவன் உண்டானான். தேவர்களில் மேன்மையுடைய
அந்நான்முகன் என்னுடைய ஸங்கல்பத்தினால் ஸ்ருஷ்
டிக்க முயன்றும் தன்னை அஸமர்த்தனாக நினைத்தான்.
அனந்தரம் அவன் என்னால் தவம் செய்யும்படி சொல்லப்
பெற்றுத் தாருணமான தவம் செலுத்தினான். தவம்
செய்த அந்த ப்ரஹ்மதேவன் ஸ்ருஷ்டிக்க வல்லவனாகித்
தவபலத்தினால் ப்ரஜாபதிகளான உங்களை ஸ்ருஷ்டித்
தான். ஆகையால் தவமே ஜகத்தின் அபிவ்ருத்திக் குரிய
உபாயம். ஓ தக்ஷணே! பஞ்சஜனரென்னும் ப்ரஜாப
திக்கு அஸிக்னியென்று ஓர் புதல்வி இருக்கிறாள். அவளை
நீ பார்வையாக அங்கீகரிப்பாயாக. ஆணும் பெண்ணும்
கலந்து ஸம்போகிக்கையாகிற தர்மத்தை ஏற்றுக்
கொண்டு அதற்குரியவளாகிய அவ்வஸிக்னிரிடத்தில்
ப்ரஜாஸ்ருஷ்டியை மேன்மேலும் வளர்த்துக்கொண்டு
வருவாயாக. உனக்குப் பின்னிட்ட ப்ரஜைகளெல்லாம்
என் ஸங்கல்பத்தினால் ஆணும் பெண்ணுமாய்க் கலந்து
ஸந்ததியை வ்ருத்திசெய்யப் போகிறார்கள். மற்றும்,
யஜ்ஞாத் கர்மங்களால் என்னை ஆராதிக்கப் போகிறா
கள்' என்று மொழிந்து ஜகத் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான
அந்த ஸர்வேஸ்வரன், ப்ராசேதஸர் பார்த்துக்கொண்
டே யிருக்கையில், ஸ்வப்னத்தில் கண்ட பொருள்போல்
அவ்விடத்திலேயே மறைந்தான். நான்காவது அத்யா
யம் முற்றிற்று.

—●—●—●— { தக்ஷர் தன் பிள்ளைகளை நாரதர் கெடுத்தா } —●—●—●—
ரென்று அவரைச் சபித்தல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—தக்ஷப்ரஜாபதி பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தினால் தூண்டப்பட்டுப்பஞ்சஜனருடைய புதல்வியை மணம்புரிந்து அவளிடத்தில் ஹர்யஸ்வரென்னும் பேருடைய பதினாயிரம் பிள்ளைகளைப்பெற்றார். மன்னவனே! அந்தத் தக்ஷருடைய பிள்ளைகள் அனைவரும் கலந்து ஒரே தர்மத்தை ஆசரிக்குந் தன்மையுடையவர்கள். அவர்கள் தந்தையால் ப்ரஜைகளைப் படைக்கும்படியாயிடுகப்பெற்று மேற்குதிக்குக்குப் போனார்கள். ஸிந்துநதம் ஸமுத்ரத்தில் போய்க்கலக்குமிடத்தில் நாராயண ஸரஸ்ஸென்று ஓர்புண்யதீர்த்தம் இருக்கின்றது. அதுமிருந்த பெருமையையுடையது. முனிவர்களும் ஸித்தர்களும் அதைப் பரீதியுடன் பணிகின்றார்கள். ஹர்யஸ்வர்கள் அந்தப்புண்யதீர்த்தத்தைத் தொட்டமாத்ரத்தில் மனமலங்களால் லாம் கழிந்து பரமஹம்ஸர்கள் ஆசரிக்குந்தர்மத்தில் மதிசெல்லப் பெற்றார்கள். ஆயினும் அவர்கள் தந்தையாகிய ப்ராசேஸருடைய கட்டளைக்குட்பட்டுக் கடுமையான தவத்தை நடத்தினார்கள். இங்ஙனம் ப்ரஜைகளின் அபிவ்ருத்திக்காக யத்னஞ்செய்கிற அந்தஹர்யஸ்வர்களைத் தேவரிஷியாகிய நாரதர் கண்டார். அவர் அவர்களை நோக்கி 'ஓ ஹர்யஸ்வர்களே! நீங்கள் பாலர்களாயிருக்கின்றீர்கள். உங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லையே. பூமியின் முடிவை அறியாமல் ஏன் ப்ரஜைகளைப் படைக்கத் தொடங்கினீர்கள். அதை அறிவீர்களாயின் நீங்கள் இச்செயலில் முயற்சிகொள்ளமாட்டீர்கள். ஜகத்திற்கெல்லாம் ஈஸ்வரனொருவனே நியாமகனென்பதையும், ஹ்ருதய பிலத்தினின்று வெளிப்பட்டு வா உபாயம் ஏற்படாமையையும், புத்தியூகிற பெண்மணியின் பலவாறான தோற்றங்களையும், சபல

மான அப்புத்தியுடன் கலந்த ஜீவனுடைய நிலைமையையும், ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்கனாகிற இரண்டு கரைகளும் நிறைந்து பாய்கின்ற மாயையாகிற நதியையும், அற்புதமான இருபத்தைந்து தத்வங்களடங்கினதும் ஜீவனோடு கூடிய துமாகிய சரீரமாகிற க்ருஹத்தையும், ஸம்ஸாரபந்தம் மோக்ஷம் இவைகளாகிற இரண்டு இறகுகளையுடைய ஸர்வேஸ்வரனாகிற ஹம்ஸத்தையும், சிறிய கத்திகளாலும் வஜ்ரங்களாலும் நிரமிக்கப்பட்டுத் திடமும் கூரியதும் சுற்றிக்கொண்டே யிருப்பதுமாகிய காலசக்ரத்தையும், எல்லாம் உணர்ந்து ஜன்மங்கள் தோறும் தந்தையைப் போல் ஹிதத்தையே உபதேசிக்கின்ற சாஸ்த்ரத்தின் அனுகூலமான கட்டளையையும் அறியாமல் நீங்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கு யத்னம் செய்கிறீர்கள். இப்படியும் செய்வார்களோ? ஆ!' என்று மொழிந்தார். அந்த ஹர்யஸ்வர்கள் இயற்கையாகவே எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்தறிய எல்லமதியுடையவர்கள். அவர்கள் நாரதருடைய வார்த்தையைக் கேட்டுத் தம் புத்தியால் அந்நாரதருடைய¹ கூடமான வார்த்தையின் கருத்தை ஆலோசித்து நிச்சயித்துக் கொண்டார்கள். 'ஜீவனால் அறியக்கூடியதும் ப்ருதிவி முதலிய பஞ்சபூதங்களின் பரிணாமமுமான தேஹத்தைப் பூமியென்று மொழிந்தார். அது அனாதியான புண்ய பாபகர்மங்களைப்பற்றி ஏற்படுகின்றது. அத்தேஹம் அழியுந்தன்மையுடையதென்பதை அறியாமல் அனாதியான கர்மபந்தத்தைப் போக்குந் திறமையற்ற மேன்மேலும் ஸம்ஸாரத்தையே வளர்க்கின்ற கர்மங்களைச் செய்வதனால் என்ன உபயோகம்? பகவான், விழித்துக்கொண்டிருக்கை ஸ்வப்னம் காண்கை உறக்கம் என்கிற இம்மூன்று அவஸ்தைகளைக் கடந்தவன்; தனக்குத்

1. மறைந்த கருத்துடைய.

தானே ஆதாரமாயிருப்பவன். ப்ரக்ருதி புருஷர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன் ; ஷாட்குண்ய பூர்ணன் ; தோஷங்களெவையும் தீண்டப்பெருதவன். அவனொருவனே எல்லாவற்றிலும் உட்புகுந்து தரித்து நியமிப்பவன் ; கர்மத்தினால் விளையும் உற்பத்தியற்றவன். இத்தகைய ஸர்வேஸ்வரனை உபாஸிக்காமல் மற்ற கர்மங்களைச் செய்வதனால் என்னப்ரயோஜனம்? ஜீவன் குறைபோன்ற ஹ்ருதயத்தில்சென்று, பாதாளத்தில் சென்றவன் போகங்களில் ஆழ்ந்து தன்னையும் மறந்து தேஹத்தையே ஆத்மாவாகப் ப்ரமித்து அதிநின்று வெளிப்படாமல் அவ்விடத்திலேயே இருப்பதுபோல், ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான தன் ஸ்வரூபத்தை அறியாமல் காமபோகங்களில் ஆழ்ந்து அதிநின்று வெளிப்பட்டு வரத் தெரியாமல் அங்கேயே இருக்கிறான். ஸ்வயம்ப்ரகாசமான அத்தகைய ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியாமல், மேன்மேலும் சரீரபந்தத்தையே விளைக்கும்படியான கர்மங்களைச் செய்வதனால் என்ன நன்மை உண்டாகும்? கள்ள புருஷனை விரும்பும் பெண்கள் காமமோஹத்தினால் தோன்றபடி திரிவதுபோல், ஜீவனுடைய புத்தி ராகாதி குணங்கள் மறைந்து, வெளியில் திரிகின்றது. அதன் நிலைமையாகிய விவேகம் உண்டாகப் பெருதவன் அதற்கிடமில்லாத வீண் கர்மங்களைச் செய்வதனால் இவ்வுலகத்தில் என்ன கேஷமத்தை அடைவான்? நன்மதியில்லாத பார்வையையுடையவன் அவள் வேண்டுகிற ஆடையாபரணம் முதலியவற்றைச் சம்பாதிக்கும் ஆயாஸத்தினால் வருந்துவதுபோல், அங்ஙனம் திரிகின்ற புத்திக்கு உட்பட்டுக் கர்மத்திற்கு உட்படாமையாகிற தன் ஜஸ்வரீயத்தை இழந்து ஜன்ம ஜராமரணாதிரூபமான ஸம்ஸாரத்தை அனுபவிக்கின்ற ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், அப்புத்தி

யின் மூலமாய் விளையும் ஸ்வர்க்க நரகாதிகளையும் அறியாமல் அற்பமும் அஸ்திரமுமான ஸ்வர்க்காதி போகங்களையும் துக்கரூபமான நரகங்களையும் விளைக்கவல்ல வீண்கர்மங்களைச் செய்வதனால் என்ன உபயோகம்? மாயையென்னும் ப்ரக்ருதியே நதி. அதற்கு ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களே இருபுறத்து ப்ரவாஹங்கள். அந்நதி இஹலோக பரலோகங்களாகிற இக்கரை அக்கரையோரங்களில் பெருவேகமுடையது. அந்த ப்ரக்ருதியால், மதிமயங்கித்தன் ஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தறியாமல், இஹபாலோகங்களை விளைக்கும்படியான அஸத் கர்மங்களைச் செய்வதனால் என்ன உபயோகம்? ஜீவன் வரையிலுள்ள இருபத்தைந்து தத்வங்களின் ஸமுதாய ரூபமான இச்சரீரம் ஆச்சர்யத்திற்கிடமானது. ஈஸ்வரன் ஜீவன்மூலமாய் இதில் புகுந்திருக்கிறானாகையால் இது அவனுடைய சரீரமே. இது அவனால் தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது இத்தகைய சரீரத்தின் நிலைமையை அறியாமல் தேஹாத்ம ப்ரமம் ஸ்வதந்த்ராத்ம ப்ரமம் முதலியவற்றை விளைக்கும்படியான அஸத் கர்மங்களைச் செய்வதனால் என்ன உபயோகம்? ஈஸ்வரன் தோஷங்கள் தீண்டப்பெறாத பரிசுத்தத்தன்; சாஸ்த்ரத்தினால் மாத்ரமே அறியத்தகுந்தவன்; ஸம்ஸார பந்தத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கும் காரணமான ப்ரவ்ருத்தி சிவ்ருத்தி கர்மங்களைக் காட்டுகிறவன்; ஏகாந்தமான ஹ்ருதய குஹையில் வாஸம் செய்வன். இத்தகையனான ஸர்வேஸ்வரனை ஆராய்ந்தறியாமல் அவனிடத்தில் மனப்பற்றை விளைக்கமாட்டாத அஸத்கர்மங்களைச் செய்வதனால் என்ன உபயோகம்? காலசகரம் ப்ரஹ்மதேவன் முதல் பூச்சிப் புழு வரையிலுள்ள ஸமஸ்த ஜகத்தையும் அறுக்குந்தன்மையது; ஜன்ம ஜராமரணாதிகளுக்கு நிமித்தமாகையால் பொறுக்க முடி

யாதது; ஸர்வகாலமும் சுற்றிக்கொண்டேயிருக்கும்; ஒரு வர்க்கும் உட்படாதது. இதை அறியாமல், அஸத் கர்மங்களைச் செய்வதனால் என்ன உபயோகம்? சாஸ்த்ரம் ஹிதத்தை உபதேசிக்கின்றதாகையால், அதுவே ஜகத்திற்கெல்லாம் தந்தை. ப்ரவ்ருத்தி தர்மங்களெல்லாம் ஸம்ஸாரத்தை வளர்க்குமாகையால் அதினின்று வெளிப்படவேண்டுமென்பதுவே அதன்கருத்து. இத்தகைய சாஸ்த்ரத்தின் கட்டளையை உள்ளபடி அறியாமல், ஸத்வாதி குணங்களின் பரிணாமமான சப்தாதி விஷயங்களில் விஸ்வாஸமுற்று ஸ்ருஷ்டி முதலிய கார்யங்களைத் தொடங்குவதால் என்ன உபயோகம்? சாஸ்த்ரத்தின் கருத்தை அறிந்து அதற்கு அனுகூலமாக நடக்கவேண்டுமாயின், அச்செயல்களினின்று மீளவேண்டும்' என்று நாரதருடைய வாக்யங்களை ஆராய்ந்தறிந்தார்கள். மன்னவனே! இங்ஙனம் நிச்சயித்துக்கொண்ட ஹர்யஸ்வர்கள் அனைவரும் ஒத்தமதியுடையவர்களாகி அந்த நாரதரை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து மீளவும் இந்த ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பாமல் பரமபுருஷனிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்படியான மார்க்கத்தைக் கைப்பற்றினார்கள். நாரதமுனிவர் பாப்ரஹ்மத்தின் ஸாந்நித்யத்தை விளைக்கின்ற வீணையின் ஸ்வரத்தில் தோற்றுவித்த ஹ்ருஷீகேசனுடைய பாதாவிந்தங்களில் மனத்தை மாளுதபடி நிறுத்தி உலகங்களில் திரிந்தார். அப்பால் தக்ஷப்ரஜாபதி நல்லொழுக்கமுடைய தன் புதல்வர்கள் நாரதர்மூலமாய் நாசம் அடைந்தார்களென்று (தான் நியமித்த ஸ்ருஷ்டியின் முயற்சியைத் துறந்து முக்தியை அடைந்தார்களென்று) கேள்விப்பட்டுச் சோகித்தார். நற்பிள்ளையைப் பெறுதல் சோகத்திற்கிடமென்னும் பழமொழி யதார்த்தமாயிற்று. அத்தக்ஷர் ப்ரஹ்மதேவனால் நல்வார்த்தைகளால் ஸமா

1395. நாரதர் சபலாய்வர்களுக்கு நிவ்ருத்தி
மார்க்கத்தை உபதேசித்தலும், தக்ஷர்
நாரதர் மேல் கோபித்தலும்

தானம் சொல்லப்பெற்று மீளவும் பாஞ்சஜன்யை யிடத்
தில் சபலாஸ்வரென்னும் பேருடைய ஆசிரம் பிள்ளை
களைப் பெற்றார். அந்தச் சபலாஸ்வர்களும் தந்தையினால்
ப்ரஜைகளைப் படைக்கும்படி நியமிக்கப்பட்டுத் தந்தை
யின் சொல்லைத் தலைக்கட்டுகையாகிற வ்ரதத்தைக் கைப்
பற்றித் தமது முன்கோன்றல்களாகிய ஹர்யஸ்வர்கள்
ஸித்தியடைந்த நாராயணஸரஸ்ஸென்னும் புண்யதீர்த்
தத்திற்குப் போனார்கள். அவர்கள் அப்புண்ய தீர்த்தத்
தின் ஜலத்தை ஸ்பர்சித்த மாத்ரத்தில் மனமலங்க ளெல்
லாம் தீரப்பெற்றுச் சிறப்புடைய ப்ரணவத்தை ஜபித்துக்
கொண்டு அவ்விடத்தில் பெருந்தவம் செய்தார்கள். 'ஓம்.
நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம். ஆவன் ப்ராணிகளுடைய
ஹ்ருதயகமலத்தில் வாஸம் செய்பவன்; உட்புகுந்து
ஜீவாத்மாக்களை நியமிக்கும் பாமாத்மன். அவனுக்குச்
சுத்த ஸத்வமயமான பரமபதம் வாஸஸ்தானம். அவன்
கல்யாண குணங்களெல்லாம் நிறைந்தவன்; ஸமஸ்த
தோஷங்களும் தீண்டப்பெறுதவன். இத்தகையனான
அவனை நாம் த்யானிப்போமாக' என்னும் இம்மந்த்ரத்
தை ஜபித்துக் கொண்டு சில மாதங்கள் ஜலத்தையே
ஆஹாரமாகக்கொண்டு மந்த்ரக்களால் கூறப்படுந் தேவ
தையாகிய பரமபுருஷனை ஆராதித்தார்கள். பிறகு சில
மாதங்கள் வாயுவையே பக்ஷித்துக்கொண்டு அவனை
ஆராதித்தார்கள். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! நாரதமுனிவர்,
அவர்களும் படைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணங் கொண்
டிருப்பதைக்கண்டு அவ்விடம் வந்து முன்போலவே கூட
மான வாக்யங்களைச் சொன்னார். 'தக்ஷகுமாரர்களே!
என்னுடைய உபதேசத்தைக் கேட்பீர்களாக. நீங்கள்
ப்ராதாக்களிதத்தில் அன்புடையவர்களல்லவா? ஆகை
யால் உங்கள் தமையன்மார்களாகிய ஹர்யஸ்வர்கள்

சென்ற வழியைத் தொடர்ந்து செல்வீர்களாக. ப்ராதா வாயிருப்பவன் தர்மத்தை அறிந்து தன் ப்ராதாக்கள் சென்ற நல்வழியைத் தொடர்ந்து செல்வானாயின், அவன் தான் செய்த புண்யகர்மமே பந்துவாகப் பெற்றுத் தேவ தைகளுடன் கலந்து களிப்புறுவான்' என்றார். நாரதரு டைய காட்சி ஒருகாலும் வீணாகாது அவர் உண்மை யான பொருளைக்கண்டறிந்தவர். அம்முனிவர் இவ்வளவு மாத்ரமே மொழிந்து புறப்பட்டுப்போனார். தக்ஷரது புதல்வர்களான சபலாஸ்வர்களும் தமது முன்தோன்றல் களான ஹர்யஸ்வர்களுடைய மார்க்கத்தையே அனுஸ ரித்தார்கள். அப்பால் அவர்கள் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபனான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து ஆதிவாஹி கர்களுடன் செல்கின்ற ஸ்வயம் பாகாசனான ஜீவன் நடந்து போவதும் பாமபுருஷனுக்கு அனுகூலமுமாகிய அர்ச்சிரா திமார்க்கத்தை அடைந்து கடந்த ராத்ரிகள் போல இன் னமும் திரும்பாமலேயிருக்கின்றார்கள். இச்சமயத்தில் தக்ஷப்ரஜாபதி பலவகையான உத்பாதங்களைக் கண்டு முன்போலவே தன்பிள்ளைகள் நாரதர் மூலமாய் நாசம் அடைந்தார்களென்று கேள்விப்பட்டார். புத்ர சோகத் தினால் மதிமயங்கின அந்தத் தக்ஷப்ரஜாபதி தெய்வாசீன மாய் நேரிட்ட தேவரிஷியாகிய நாரதரைக் கண்டு உதடு துடிக்கப்பெற்று எழுந்து அவர்மேல் கோபித்துக் கொ ண்டார். 'நீர் ஸாதுவைப்போல் வேஷம் பூண்டிருக்கிறீ ரன்றி, இயற்கையில் ஸாதுவன்று. நீர் என் குழந்தை கள் விஷயத்தில் தப்புக்கார்யம் செய்தீர். அவர்கள் தமத் குரிய தர்மத்தில் முயன்றிருக்கையில், அவர்களுக்கு ஸன்யாஸிகளின் வழியைக் காட்டியனுப்பினீர். அவர்கள் கர்மத்தை விவரிக்கிற வேதத்தின் பொருளை ஆராய்ந்த

றியவில்லை. ஆகையால் அவர்களுக்கு ரிஷிகளின் கடன் தீரவில்லை. அதற்குமேல் புத்ரோத்பத்தியால் தீரவேண்டிய பித்ருக்களின் கடனும் யஜ்ஞங்களால் தீரவேண்டிய தேவதைகளின் கடனும் தீருவதற்குப் ப்ராஸக்ஞியே இல்லை. ஆகையால் மூன்று கடன்களினின்றும் விடுபடவில்லை. பாபிஷ்டனே! அவர்களுக்கு இஹலோகத்து நன்மை யுலோகத்து நன்மை இரண்டும் வினையாதபடி பாழ்செய்தனையே. இங்ஙனம் நெஞ்சில் இரக்கமில்லாமல் அறியாத பிள்ளைகளின் புத்தியைக் கலைத்த நீ பகவானுடைய புகழைப் பாழ்செய்துகொண்டு அவனுடைய பரிவாரங்களின் இடையில் வெட்கமின்றி எங்ஙனம் திரிகின்றன? ஓ நாரதா! நீ ஓநுவர்க்கொருவர் வரையின்றி ஸ்நேஹத்துடன் கலந்திருப்பவர்க்கு வரத்தை விளைத்து ஸ்நேஹபங்கம் செய்யுந்தன்மையுண்டல்லவா? உன்னைத்தவிர மற்ற பாகவதர்கள் அனைவரும் எப்பொழுதும் ப்ராணிகளிடத்தில் அனுக்ரஹம் செய்வதே தன்மையாயிருக்கின்றார்கள். ப்ராணிகளுக்குக் கெடுதியையே தேடுகின்ற நீ அவர்களிடையில் எங்ஙனம் வெட்கமில்லாமல் திரிகின்றன? சப்தாதி விஷயங்களின் அனுபவம் துச்சமென்றும் நஸ்வரமென்றும் ப்ராணிகளுக்கு உபதேசித்து அவர்களுக்கு அவ்விஷயங்களில் உண்டாயிருக்கிற மனப்பற்றுகிற பாசத்தை அறுத்து விராக்யத்தை விளைப்பதாக நீ நினைக்கின்றன. ஆயினும், ஜ்ஞானமில்லாமல் ஸாதுக்களின் வேஷத்தைப் பொய்யாகவே ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற நீ இங்ஙனம் புத்தியைக் கலைப்பதனால் விராக்யம் முதலே உண்டாகாது. சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிக்காமல் ஒருவன் அவற்றின் கொடுமையை அறியமாட்டான். விஷயங்களை அனுபவித்த பின்பு அவற்றில் வெறுப்பு உண்டாவதுபோல், பிறர் புத்தியைக் கலைப்

பதனால் உண்டாகாது. நாங்கள் கர்மத்தில் மனம் சென்று இல்லற வாழ்க்கையில் இழிந்து ஸாதுக்களாயிருக்கிறோம். நீ எங்களுக்குப் பொறுக்கமுடியாத அசிஷ்டத்தைச் செய்தனை. அதை நாங்கள் பொறுக்கமாட்டோம். எங்கள் ஸந்ததியைப் பாழ் செய்தவனே! நீ எங்களுக்கு மஹத்தான அப்ரியத்தைச் செய்தனை. மூடனே! நீ ஓரிடத்திலும் நெடுநேரம் நிற்காமல் மூன்று லோகங்களிலும் திரிந்துகொண்டேயிருப்பாயாக. எவ்விடத்திலும் உனக்கு ஓரு நிலை ஏற்படாதிருக்குமாக' என்று சபித்தார். ஸாதுக்களால் புகழப்பெற்ற நாரதர் அப்படியே ஆகட்டுமென்று அந்தச் சாபத்தை அங்கீகரித்தார். தான் பதில் செய்ய ஸமர்த்தராயினும் பிறர் செய்த அபகாரத்தைப் பொறுத்திருக்கையே ஸாதுக்களின் தன்மையாம். ஐந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

●●●●● { தக்ஷருடைய பெண்களின் வம்சத்தைக் கூறுதல். } ●●●●●

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—தக்ஷப்ரஜாபதி மீளவும் ப்ரஹ்மதேவனால் ஸமாதானம் செய்யப்பெற்றுத் தன் பார்மையிடத்தில் அறுபது பெண்களைப் பெற்றார். அவர்களெல்லோரும் தந்தையிடத்தில் மிகுந்த அன்புடையவர்கள். அவர்களில் தர்மர்க்குப் பத்துப் பெண்களையும், கர்யபப்ரஜாபதிக்குப் பதின்மூன்று பெண்களையும் சந்த்ரனுக்கு இருபத்தேழு பெண்களையும், ருத்ரன் அங்கிரஸ்ஸு க்ருஸாஸ்வர் இவர்களுக்கு இரண்டிரண்டு பெண்களையும், தார்க்ஷ்யனுக்கு மற்ற பெண்களையும் கொடுத்தார். இந்தத் தக்ஷரது பெண்களின் நாமங்களையும் அவர்களுடைய குழந்தைகளின் நாமங்களையும் சொல்லுகிறேன், கேள். இவர்களுடைய பிள்ளை பேரன்

முதலிய ஸந்ததியால் மூன்று லோகங்களும் நிறைந்திருக்கின்றன. தர்மருடைய பத்னிகள் பானு, லம்பை, ககுபு, ஜாமி, விஸ்வை, ஸாத்யை, மருத்வதி, வஸு, முஹூர்த்தை, ஸங்கல்பை என்னும் பேருடையவர்கள், அவர்களுடைய பிள்ளைகளைச் சொல்லுகிறேன், கேள். பானுவுக்கு வேதனென்றும் ருஷபனென்றும் இரண்டு பிள்ளைகள். ருஷபனுடைய பிள்ளை இந்த்ரஸேனன். ஓ மன்னவனே! லம்பையின் பிள்ளை வித்யோதன். அவனுடைய பிள்ளை ஸ்தனயித்னு. ககுபின் பிள்ளை கிகடன். அவன் பிள்ளை ஸங்கடன். ஜாமியின் பிள்ளைகள் பூமியிலுள்ள துர்க்கங்களுக்கு அபிமானி தேவதைகள். அவர்களுக்கு ஸ்வர்க்கனென்றும் நந்தியென்றும் இரண்டு பிள்ளைகள். விஸ்வையின் பிள்ளைகள் விஸ்வதேவர்கள். அவர்களுக்கு ஸந்ததி இல்லையென்று சொல்லுகிறார்கள். ஸாத்யையின் பிள்ளைகள் ஸாத்யரென்னும் தேவகணங்கள். அவர்களுடைய பிள்ளை அர்த்தஸிததன். மருத்வதிக்கு மருத்வானென்றும் ஜயந்தனென்றும் இரண்டு பிள்ளைகள். ஜயந்தன் பகவானுடைய அம்சம். இவனை உபேந்த்ரனென்று சொல்லுகிறார்கள். முஹூர்த்தைக்கு மௌஹூர்த்திகரென்னும் தேவகணங்கள் பிறந்தன. அவர்கள் முஹூர்த்தாபிமானி தேவதைகள் ; தத்தம் முஹூர்த்தத்திற்கு ஏற்பட்ட ஸுகதுக்காதிபலன்களை ப்ராணிகளுக்கு விளைக்கின்றார்கள். ஸங்கல்பையின் பிள்ளை ஸங்கல்பன். அவனுடைய பிள்ளை காமன். வஸுவின் பிள்ளைகள் அஷ்டவஸுக்கள். அவர்களின் நாமங்களைக் கேள். த்ரோணன், ப்ராணன், த்ருவன், அர்க்கன், அக்னிதோஷன், வஸு, விபாவஸு என்பவர். த்ரோணனுடைய பத்னி அபிமதி யென்பவள். ஹர்ஷன் சோகன் பயன் முதலியவர்கள் அவனுடைய பிள்ளைகள். ப்ராணனு

டைய பார்யை ஊர்ஜஸ்வதி. ஸஹன், ஆயு, புரோஜவன்
 இவர்கள் அவளுடைய பிள்ளைகள். த்ருவனுடைய பார்
 யை தரணியென்பவள். அவள் பலவகையான பட்டணங்
 களின் அபிமானிதேவதைகளைப் பெற்றாள். அர்க்க
 னுடைய பார்யை அசனே யெனபவள். தர்ஷன் முத
 லியவர்கள் அவளுடைய பிள்ளைகள். அக்னியின் பார்யை
 வஸுதாரை. அவளுடைய பிள்ளைகள் த்ரவிணகன்
 முதலியவர். ஸ்கந்தன் அக்னிக்கு க்ருத்கிகையிடத்
 தில் பிறந்தவன் விசாகன் முதலியவர் அந்த ஸ்கந்த
 னுடைய பிள்ளைகள். தோஷனுடைய பார்யை சர்வரி
 யென்பவள். அவளுடைய பிள்ளை சிம்சுமர்ரன். அவன்
 பகவானுடைய அம்சம். வஸுவின பார்யை ஆங்கிரஸி.
 அவளுடைய பிள்ளை விஸ்வகர்மா வென்பவன். அவன்
 தேவதைகளுக்குத் தச்சுவேலை செய்பவன். அந்த விஸ்வ
 கர்மாவின் பிள்ளை சாக்ஷுஷ்மனு. விஸ்வர்களும் ஸாத்
 யர்களும் அம்மனுவின் பிள்ளைகள். விபாவஸுவின
 பார்யை உஷையென்பவள். அவன் வ்யுஷ்டன் ரோசி
 ஷன் ஆதபனென்று மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றாள்.
 அவர்களில் ஆதபனுடைய பிள்ளை பஞ்சயாமன். அவன்
 யக்கு அபிமானிதேவதை. அவனால் ப்ரஜைகள்
 தத்தம் செயல்களில் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.
 ருத்ரனுடைய பார்யைகளிருவரில் ஒருத்தி ஸருபை யென்
 பவள். அவன் ருத்ரர்களென்னும் கோடி பிள்ளைகளைப்
 பெற்றாள் அவர்களில் ரைவதன், அஜன், பவன், பீமன்,
 வாமன், உக்ரன், வ்ருஷாகபி, அஜைகபாதன். அஹிர்ப்
 புதன்யன், பஹுருபன், மஹான் என்னும் பதினொரு
 வர்கள் முக்யமாயிருப்பவர்கள். ப்ரேதர் வினாயகர் முதலிய
 மற்றவர்கள். அந்த ருத்ரனுக்கு மற்றொரு பார்யையிட
 த்தில் பிறந்தவர்கள்; பயங்கரமான உருவமுடையவர்கள்.

அவர்கள் நுத்ரனுடையபரிவாரங்கள். அங்கிரஸ்ஸென்
 னும்ப்ராஜாபதியின பார்யைகள் ஸ்வதையென்றும் ஸதியெ
 ன்றும் இருவர். அவர்களில் ஸ்வதாபித்ருதேவதைகளைப்
 பெற்றாள். ஸதி அதர்வாங்கிரஸமென்னும் வேதத்தின்
 அபிமானிதேவதையைப்பிள்ளையாகப்பெற்றாள். க்ருஸாஸ்
 வருக்து அர்ச்சிஸ்ஸென்றும் பீஷணையென்றும் இரண்டு
 பார்யைகள். அவர்களில் அர்ச்சிஸ்ஸு தூம்ரகேசனென்
 னும் பிள்ளையையும், பீஷணை வேதசிரன், தேவலன், வயு
 னன், மனு என்னும் நான்கு பிள்ளைகளையும் பெற்றார்கள்.
 தார்க்ஷ்யனுக்கு வினதை, கத்ரு, பதங்கி, யாமினியென்று
 நான்கு பார்யைகள். அவர்களில் பதங்கி பக்ஷிகளையும்,
 யாமினி விட்டில்களையும், ஸுபர்ணையென்னும் வினதை
 ஸாக்ஷர்த் பரமபுருஷனுடைய வாஹனமான கருடனையும்
 ஸூர்யனுடைய ஸாரதியான அருணனையும், கத்ரு பல
 நாகங்களையும் பெற்றார்கள். பரதவம்சாலங்காரனே!
 க்ருத்திகைமூதலிய இருபத்தேழு நக்ஷத்ரங்களும் சந்த்ர
 னுடைய பார்யைகள். அவன் மற்றவர்களை உபேக்ஷித்து
 ரோஹிணி மீடத்தில்மாத்ரம் விசேஷப்ரேமத்துடன்
 இருந்தானாகையால் தக்ஷர் கோபித்துச் சபித்தார். அத
 னால் அவன் க்ஷயரோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு அவர்களிட
 தத்தில் ஸந்ததியை உண்டாக்கவில்லை. அந்தத் தக்ஷரை
 அருள் புரிவித்து அப்புறம் கலைகளைப்பெற்றான். அவை
 சுக்லபக்ஷத்தில் வளர்வதும் க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் தேய்வ
 துமாயிருக்கின்றன. கர்யபருடைய பத்னிகள் ஜகத்திற்
 கெல்லாம் தாய்மார்கள். ஜகத்தெல்லாம் அவர்களுடைய
 ஸந்ததியே. அவர்களுடைய நாமங்களைச் சொல்லுகிறேன்,
 கேள். அவை உலகங்களுக்கெல்லாம் க்ஷேமத்தை விளைக்
 கும். அதிதி, திதி, தனு, காஷ்டை, அரிஷ்டை, ஸுரஸை,
 இளை, முனி, க்ரோதவசை, தாம்ரை, ஸுரபி, ஸரமை,

திமி என்பவைகள் அவர்களுடைய நாமங்கள். ஜல ஜந்துக்களெல்லாம் திமியிடத்தினின்றும், நாய் புலி பூனை முதலியவை ஸரமையிடத்தினின்றும், கிடாக்கள் பசுக்கள் இருகுளம்புடைய மற்ற நாகால்ஜந்துக்கள் இவையெல்லாம் ஸுரபியிடத்தினின்றும், பருந்துகள் கழுத்துகள் இவை தாம்ரையிடத்தினின்றும், அப்ஸரஸ்தரீகளின் கூட்டங்கள் முனியிடத்தினின்றும், தந்தசூகம் முதலிய பல வகையான ஸர்ப்பங்கள் க்ரோதவசையிடத்தினின்றும், வருஷங்களுெல்லாம் இனையிடத்தினின்றும், யாது தானர்கள் ஸுரஸையிடத்தினின்றும், கந்தர்வர்கள் அரிஷ்டையிடத்தினின்றும், ஒற்றைக்குளம்புடைய நாகால் ஜந்துக்கள் காஷ்டையிடத்தினின்றும் உண்டாயினர். தனுவுக்கு அறுபத்தோரு பிள்ளைகள். அவர்களில் ப்ரதானர்கள் பதினெட்டு பேர்கள். அவர்களைச் சொல்லு கிறேன், கேள். த்விழூர்த்தன், சம்பரன், அரிஷ்டன், ஹய க்ரீவன், விபாவஸு, அயோமுகன், சங்குசிரன், ஸ்வர்ப்ப பாணு, கபிலன், அநுணன், புலோமன், வருஷபர்வன், ஏக சக்ரன், ஸுதாபனன், தூம்ரகேசன், விருபாக்ஷன், விப்ரசி த்தி, தூர்ஜயன் என்னுமிவர்களே. ஸ்வர்ப்பாணுவின் புதல் வியாகிய ஸுப்ரபையென்பவனை நமசி மணம்புரிந்தான். வருஷபர்வனுடைய பெண் சர்மிஷ்டை. அவளை யயாதி மன்னவன் மணம்புரிந்தான். அவன் நஹுஷனுடைய பிள்ளை; மஹா பலிஷ்டன். வைஸ்வாநரனுடைய பெண் கள் உபதானவி, ஹயசிரை, புலோமை, காலகை என்று நான்கு பேர்கள். நால்வரும் மிக்க ஸௌந்தர்யமுடைய வர். அவர்களில் உபதானவியை ஹிரண்யாக்ஷனும், ஹய சிரையை க்ரது ப்ராஜாபதியும் மணம்புரிந்தார்கள். கர்யப ப்ராஜாபதி ப்ரஹ்மதேவனால் தூண்டப்பட்டுப் புலோமை காலகை என்னும் மற்ற வைஸ்வாநரன் பெண்களிருவரை

பௌலோமரென்பவர். இவர்களை நீவாத கவசரென்றும் வழங்குவதுண்டு. காலகையின் பிள்ளைகள் காலகேய ரென்பவர். அவர்களிருவகையரும் யுத்தத்தில் திறமையுள்ள தானவர்களானார்கள். அவர்கள் அறுபதினாயிரம் பேர்கள் ; யஜ்ஞங்களுக்கு விக்னம் செய்வதே தொழிலாயிருந்தார்கள். உன் பாட்டனாகிய அர்ஜுனன் ஒருகால் ஸ்வர்க்கலோகம் போகையில் இந்த்ரனுடைய ஆஜ்ஞையினால் தானொருவனே அவர்க ளெல்லோரையும் வதித்து விட்டான். விப்ரசித்தி ஸிம்ஹிகையென்னும் தன் பார்யையிடத்தில் நூற்றோரு பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அவர்களில் முதல்வன் ராஹு. மற்ற நூறுபேர்களும் கேதுக்கள், இந்தராஹு, தான் தானவர்களில் அதமனாயினும் பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தினால் க்ரஹமாயிருக்கையைப்பெற்றான். திரிமுதலியவர்களின் வம்சத்தைச் சொன்னேன். இனி அதிதியின் வம்சத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேள். தேவர்களுக்குத் தேவனும் ப்ரபுவுமாகிய நாராயணன் இவ்வதிதியின் வம்சத்தில் தனது அம்சத்தினால் அவதரித்தான். விவஸ்வான், அர்யமன், பூஷன், த்வஷ்டா, ஸவிதா, பகன், தாதா, விதாதா, வருணன், ரித்ரன், சக்ரன், உருக்ரமன் இப்பன்னிருவரும் அதிதியின் பிள்ளைகள். அவர்களில் விவஸ்வானுடைய பத்னி ஸம்ஜ்ஞை யென்பவள். இவள் ஸ்ரரத்ததேவனென்றும் மனுவென்றும் இரண்டு பிள்ளைகளையும் யமன் யமி என்று ஒரு புத்திரனையும் புத்திரியையும் பெற்றாள். அந்த ஸம்ஜ்ஞாதேவியே பூரியில் பெண் குதிரையாகப் பிறந்து அஸ்விதேவதைகளைப் பெற்றாள். அவளே சாயையாகப் பிறந்து சனியையும் ஸாவர்ணியென்னும் மனுவையும் தபதியென்னும் பெண்ணையும் பெற்றாள். அப்பெண்மணி ஸம்வரணனென்பவனை மணம்புரிந்தாள். அர்யமனுடைய பார்யை மாத்ருகை

யென்பவள். அவர்களுிடத்தினின்று வேலை செய்யுந் தன்மையுள்ள ஜனங்கள் உண்டாயின. ப்ரஹ்மதேவன் அவர்களை மனுஷ்யஜாதியாக ஏற்படுத்தினான். பூஷனுக்கு ஸந்ததியே இல்லை. அவன் தக்ஷர்மேல் கோபித்தருத்தனைப் பார்த்துப் பற்களைக் காட்டிக்கொண்டு சிரித்தானாகையால் அவனுடைய பரிவாரங்கள் பூஷனது பற்களை உடைத்தன. ஆகையால் அவன் பிஷ்டத்தையே சாப்பிடுக்தன்மையானான். தைத்யர்களின் தங்கை ரசனையென்பவள்; த்வஷ்டாவின் பார்வைய. அவர்களுக்கு வீர்யமுடைய விஸ்வரூபன் பிறந்தான். முனபு ப்ருஹஸ்பதி தேவதைகளால் அவமதிக்கப்பட்டு அவர்களைத் துறந்தார். அப்பொழுது தேவதைகள், இவன் நமது சத்ருக்களாகிய தைத்யர்களின் மருமகனென்பதையும் பாராமல் இவ்விஸ்வரூபனைத் தமக்குப் புரோஹிதனை யரித்தார்கள். ஆரூவக அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●—●— { ப்ருஹஸ்பதி தேவதைகளைச் சா
பாரணந்தயா, தேவதைகளால்
பிஷ்டம் சாப்பிடுகிறார்படி
திகெண்ணடையும்கூறுகல. } —●—●—●—

மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—ப்ருஹஸ்பதி தேவதைகளுக்கு ஆசார்யனல்லவா? அவர் என்ன காரணத்தினால் தேவதைகளைத் துறந்தார்? சிஷ்யர்களான தேவதைகள் தமது ஆசார்யனாகிய ப்ருஹஸ்பதிவிஷயத்தில் என்ன அக்ரமம் செய்தார்கள்? மஹானுபாவரே! அதைச் சொல்வீராக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மூன்று லோகங்களுக்கும் ப்ரபுவாகிய தேவேந்தரன் ஒருகாலத்தில் கொலுமண்டபத்திற்கு வந்தான். மன்னவனே! தேவதைகளும் அவ்

வஸுக்களும் ஏகாதச ருத்ரர்களும் த்வாதச ஆதித்யர்க
ளும் ரிஷிகளும் விஸ்வதேவர்களும் ஸாத்யர்களும்
அஸ்விதேவதைகளும் அவணைச் சுற்றிச் சூழ்ந்திருந்
தார்கள். ஸீத்தர்களும் சாரணர்களும் கந்தர்வர்க
ளும் அவணைப் பணிந்தார்கள். வேதத்தை ஒதுகின்ற
முனிவர்கள் அவணைத் துதித்தார்கள். வித்யாதரர்
களும் அப்ஸர ஸ்தரீகளும் கின்னரர்களும் பதகர்களும்
உரகர்களும் அவணை அழகாகப் பாடினார்கள். சந்த்ர
மண்டலம்போல் அழகிய வெண் கொற்றக்குடை அவ
னுக்குப் பிடித்தார்கள். சாமரம் விசிறி முதலிய மற்றும்
பல மஹாராஜசிஹ்னங்களும் நிறைந்திருந்தன. அவன்
தன் பக்கத்தில் பாதுயாஸனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கின்ற
சசீதேவியுடன் மிகவும் திகழ்வுற்றிருந்தான், அப்பொ
ழுது ப்ருஹஸ்பதி அக்கொலுமண்டபத்திற்கு வந்தார்.
அவர் தேவதைகளுக்கும் தேவேந்த்ரனுக்கும் கௌர
விக்கத்தகுந்தவர்; மேலான ஆசார்யன்; தேவதைகளும்
அஸுரர்களும் விழுந்து வணங்கும்படியான பெருமையை
யுடையவர்; முனிவர்களில் தலைவர். அத்தகைய ப்ருஹஸ்
பதி ஸபைக்கு வரும்பொழுது அத்தேவேந்த்ரன் எழுந்
திருப்பது வணங்குவது ஆஸனமளிப்பது முதலிய உப
சாரங்கள் எவையும் செய்யாமல் ஸபையில் அவர் வந்தி
ருப்பதைப் பார்த்தும் ஐஸ்வர்ய மதத்தினால் பெரியோர்க
ளின் மார்க்கத்தைக் கடந்து ஸிம்ஹாஸனத்தினின்று
சிறிதும் அசையாமலேயிருந்தான். அப்பொழுது வித்வா
னும் ஸமர்த்தருமாகிய ப்ருஹஸ்பதி, இவன் ஐஸ்வர்ய மத
த்தினால் கலக்கமுற்றிருக்கிறானென்பதை அறிந்து உட
னே பேசாமல் புறப்பட்டுத் தன் கருஹத்திற்குப் போனார்.
அப்பொழுதே அவ்வந்த்ரன் ஆசார்யனை அவமதித்தோ
மென்பதை அறிந்து ஸபையில் தன்னைத் தானே

வெறுத்துக்கொண்டான். 'ஆ எனக்கு என்ன கஷ்டம் நேர்ந்தது? நான் தப்புக் கார்யம் செய்தேனல்லவா? நான் ஐஸ்வர்யத்தினால் மதித்து அற்ப புத்தியாகி ஸபையில் ஆசார்யனை அவமதித்தேன். விவேகமுடையவனாயிருப்பானாயின், ஸத்யலோகாதிபதியான ப்ரஹ்மதேவனுடைய ஐஸ்வர்யத்தையும் எவன் தான் ஆசைப்படுவான்? நான் தேவதைகளுக்கு ப்ரபுவாயிருந்தும் ஐஸ்வர்ய மதத்தினால்லவோ அஸூரர்களுக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்ட மோஹத்தில் தள்ளுண்டேன். ராஜஸிம்ஹாஸனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் ப்ரபு ஒருவர்க்கும் எழுந்து மர்யாதை செய்யவேண்டியதில்லை யென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். அவர்கள் தர்மஸூக்ஷ்மம் அறிந்தவரல்லர். அவர்கள் தப்பு வழியை உபதேசிப்பவர்களே. ஆகையால் அவர்கள் நரகத்தில் விழுவார்களென்பது நிச்சயம்.

அவர்களுடைய வாக்யத்தை நம்புகிறவர்கள் கல்லோடங்கள் போல் அமிழ்ந்து போவார்கள். ப்ருஹஸ்பதி ஆழ்ந்த மதியுடையவர்; தேவதைகளுக்கு ஆசார்யன். ஆகையால் அவர் நான் செய்த அபராதத்தை நெஞ்சில் வைத்துக் கொள்ளமாட்டார். நான் கபடமில்லாமல் அவருடைய பாதங்களைத் தலையால் ஸ்பர்சித்து வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்' என்று தனக்குள் சிந்தித்தான். இங்ஙனம் அவ்விந்தரன் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் மஹானுபாவராகிய ப்ருஹஸ்பதி அதை அறிந்து யோகப்ரபாவத்தினால் க்ருஹத்தினின்று கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்தார். பிறகு தேவேந்தரன் ப்ருஹஸ்பதியைக் காணும் உபாயத்தைப் பலவாறு ஆராய்ந்தும் அது ஏற்படாமல் எப்படி அவரைக் காணலாமென்று அதையே புத்தியில் சிந்தித்துக்கொண்டு சோகத்தினால் வருந்திச் சிறிதும் ஸூகம் அடையாதிருந்தான். அஸூரர்களெல்

லாரும் அந்த ஸங்கதியைக் கேட்டுத் தமது புரோஹித
 னுன சுக்ரனுடைய ஆலோசனையைக்கொண்டு தடுக்க
 முடியாத மதமுடையவர்களாகி அத்தேவர்களை வதிக்க
 விரும்பி அவர்களோடு யுத்தம்செய்யத்தொடங்கினார்கள்.
 தேவதைகள் இந்த்ரனுடன் அவ்வஸுரர்கள் தொடர்த்த
 கூரான பாணங்களால் தலைகளும் துடைகளும் புஜங்க
 ளும் பிளவுண்டு தலை வணக்கத்துடன் ப்ராஹ்மதேவனைச்
 சரணம் அடைந்தார்கள். மஹானுபாவனு ப்ராஹ்ம
 தேவனும் தேவதைகள் வருத்தமுற்றிருப்பது கண்டு
 மிகவும் மன இரக்க முற்று அவர்களை நல்லவார்த்தைக
 ளால் ஸமாதானப்படுத்தி 'ஓ தேவஸ்ரேஷ்டர்களே ! ஆ!
 உங்களுக்கு மஹத்தான கஷ்டம் நேர்ந்ததே ! நீங்கள்
 பெரிய தப்புக்காரியம் செய்தீர்கள். ப்ருஹஸ்பதி ப்ராஹ்
 மஜ்ஞானிகளில் சிறந்தவர் ; ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டர் ;
 ஜிதேந்த்ரியர். அவரை நீங்கள் ஐஸ்வர்ய மதத்தினால்
 கௌரவிக்காதிருந்தீர்கள். ஓ தேவர்களே ! நீங்கள்
 ஸம்ருத்தர்களாயிருந்தும் ஸம்ருத்தியின்றி ஓய்ந்திருக்
 கிற உங்கள் சத்ருக்களிடத்தினின்று இப்பொழுது பரிப
 வம் நேரப் பெற்றீர்களல்லவா ? இது அந்த அபராதத்
 தின் பலனே. தேவேந்த்ரனே ! உன் சத்ருக்கள் முதலில்
 குருவைத் திரஸ்காரம் செய்தமையால் க்ஷீணித்ததையு
 மும், இப்பொழுது சுக்ராசார்யனைப் பக்தியுடன் ஆரா
 தித்து ஸம்ருத்தர்களாயிருப்பதையும் காண்பாயாக.
 அவர்கள் சுக்ராசார்யனையே தெய்வமாகக்கொண்டு
 அவனை ஆராதித்துக்கொண்டு வருகின்றார்கள் ; கொழு
 ப்புடையவர்கள், மஹாபலசாலிகள். அவர்கள் இருக்கிற
 நிலைமையைக் கண்டால், இன்றைக்கோ நாளைக்கோ
 அதன் மறுநாளைக்கோ என் ஸ்தானத்தையுங் கூடக்
 கைப்பற்றுவார்களென்று தோன்றுகின்றது. இனி உங்

களை வருத்துகிறார்களென்பதைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? அவர்கள் பிறர்க்குத்தெரியாதபடி ஆலோசனை செய்கின்றார்கள்; ப்ருகுலத்தில் பிறந்தவர்களுக்குச் சிஷ்யர்களாகி அவர்களிடத்தினின்று நீதி நுட்பங்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்தறிகின்றார்கள். அவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தை ஒரு பொருளாக நினைப்பார்களோ? ப்ராஹ்மணர்களையும் பகவானையும் பசுக்களையும் ஆராதிக்கிறவர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் கெடுதி உண்டாகாது. மற்றவர் எத்தகைய ப்ரபுக்களாயிருப்பினும், அவர்க்குக் கெடுதி நேரவே நேரும். ஆகையால் நீங்கள் சீக்ரத்தில் விஸ்வரூபனென்னும் ப்ராஹ்மணனை அனுஸரித்து அவனைப் புரோஹிதனாக ஏற்படுத்திக் கொள்வீர்களாக. அவன் த்வஷ்டாவின் புதல்வன், ஜிதேந்த்ரியன், தவமுடையவன். அவன் உங்கள் ப்ரயோஜனத்தைக் கைகூட்டுவிப்பான். அவனுக்கு அஸுர்களிடத்தில் பக்ஷபாதம் முதலியன இருக்கக்கூடும். அதனால் அவன் உங்களுக்கு ஏதேனும் சிறிது அரிஷ்டம் செய்யினும் அதை நீங்கள் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்றார். இங்ஙனம் ப்ராஹ்ம தேவன் மொழிந்த வசனத்தைக் கேட்ட அத்தேவதைகள் மனச்சுவலை தீர்ந்து த்வஷ்டாவின் புதல்வனும் ரிஷியுமாகிய விஸ்வரூபனிடம் சென்று அவனை அணைத்துக் கொண்டு இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள். 'ஓ விஸ்வரூபனே! நாங்கள் அநிதிகளாக உனது ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்திருக்கிறோம். உனக்குக் க்ஷேமம் உண்டாகுக. நாங்கள் உனக்குத் தந்தைகளாகவேண்டும். இக்காலத்திற்கு உரியபடி நாங்கள் ஒரு விஷயத்தை ஆசைப்படுகின்றோம். அது உன்னால் நிறைவேற வேண்டும். ஓ அந்தணர் தலைவனே! பிள்ளைகள் பிள்ளை பெற்றவராயினும் தந்தைக்குச் சுஸ்ருஷை செய்யவேண்டியது அவஸ்யம். அதுவே

அவர்களுக்கு மேலான தர்மமாம். இனி ப்ராஹ்மசாரிகளா யிருப்பவர்களுக்குப் பித்ருஸ்ருஷை மேலான தர்மமென்ப தைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? நீ எங்களுக்குப் பிள்ளையாகவேண்டும். ப்ராஹ்மசாரியுமாயிருக்கின்றனை. நீ எங்களுக்குச் சக்ருஷைச் செய்வது உரிய தர்மமே. மற்றும், ஆசார்யனை ஈஸ்வரனைப்போலவும், தந்தையை ப்ராஹ்ம தேவனைப்போலவும், உடன் பிறந்தவனை இந்த்ரனைப்போ லவும், மாதாவை ஒன்றான பூமிதேவியைப்போலவும், ஆரா திக்கவேண்டும். உடன் பிறந்தவர்களை தந்தையின்மூர்த்தி யாகவும், அத்தியைத் தர்மத்தின் மூர்த்தியாகவும், அப் யாகதனை அக்னியின் மூர்த்தியாகவும், ஸமஸ்த பூதங்க ளையும் தானாகவும் பாவிக்கவேண்டும். அப்பனே! ஆகை யால் உன் தந்தைகளாகிய நாங்கள் வருந்தி உன்னிடம் வந்திருக்கிறோம். எங்களுக்குச் சத்ருக்களிடத்தினின்று நேர்த்திருக்கிற பரிபவத்தையும் அதனாலுண்டான எங் கள் மன வருத்தத்தையும் உன் தவமஹிமையால் போக்க முயன்று எங்கள் சொற்படி செய்வாயாக. நீ ப்ராஹ்ம ணன், ப்ராஹ்மஜ்ஞானி, ஸமஸ்தவர்ணங்களுக்கும் குரு. உன்னை நாங்கள் புரோஹிதனாயிருக்கும்படி வேண்டிக் கிறோம். நாங்கள் உந்தேஜஸ்ஸீனாஸ் அநாயாஸமாகச் சத் ருக்களை வெல்லுவோம். நீ எங்களிடம் அருள்புரியவேண் டும். நாங்கள் எங்கள் ப்ரயோஜனத்திற்காக நீ சிறியவனா யினும் உன்பாதங்களில் வணங்குகிறோம். ப்ராஹ்மணஸ்ரோ ஷ்டனே! பெரியவன் சிறியவனை வணங்குவது நிந்தைக் கடமென்று நினைக்கவேண்டாம். வேதாத்தயானம் முதலி யவை தவிர மற்ற விஷயங்களில் தான் வயதைப்பற்றின பெருமையைப் பாராட்டுவார்களன்றி வித்யா விஷயத்தில் வயதின் பெருமையைப் பாராட்ட மாட்டார்கள். நீ எங்க ளுக்கு வித்யோபதேசம் செய்யும் புரோஹிதனாகையால்

உன்னிடத்தில் வயதைப்பற்றின சிறுமையை ஆராயலாகாது. நீ வேதங்களை ஐதியுணர்ந்தவனாகையால் நீயே பெரியவன்' என்று மொழிந்தார்கள். மஹாதபஸ்வியாகிய அவ்விப்பருபன் இங்ஙனம் தேவகணங்களால் வேண்டப்பெற்றுச் சிரித்துக்கொண்டே இனிய உரையுடன் அந்தத் தேவதைகளை கோக்கித் 'தர்மசீலர்கள் புரோஹிதம் செய்வதைப் பழிப்பார்கள். மற்றும், அத்தொழில் ப்ராஹ்மதேஜஸ்ஸை அழிக்கும். உலகங்களுக்கெல்லாம் ப்ரபுக்களாகிய நீங்கள் வேண்டுகிறீர்கள். மற்றும், நீங்கள் எனக்குத் தந்தை முறையில் சேர்ந்தவர்கள். தந்தையைப் பணிபுந்தன்மையுள்ள என்னைப் போன்றவன் மாட்டேனென்று அதை எங்ஙனம் தடுக்கமுடியும்? நான் உங்களுக்குச் சிஷ்யன். சிஷ்யனுக்குக் குருக்களால்தான் உபப்படுகையே பெரிய புருஷார்த்தமென்று பெரியோர்கள் கூறுகிறார்கள். சப்தாதி விஷயபோகங்களில் விருப்பமில்லாதவர்கள் தேஹ தாரணத்திற்கு வேண்டியதை மாத்ரமே விரும்புவார்கள். அவர்கள் கதிர்களையாவது உதிர்ந்த நெல்லுகளையாவது பொறுக்கி ஜீவிக்குந்தன்மையுடையவர்கள். அவர்களுக்கு அதுவே தனம். அவ்விரண்டில் ஒன்றால் அவர்கள் பஞ்ச மஹாயஜ்ஞாதி கர்மங்களைக் குறைவற அனுஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ப்ரபுக்களே! எங்ஙனம் தந்தைக்கிடமான புரோஹிதத் தொழிலை நான் எங்ஙனம் பெற்றுக்கொள்வேன்? அத்தொழிலினால் மதிகெட்டமூர்க்கன் ஸந்தோஷம் அடைவானன்றிக் காமபோகங்களில் விருப்பமில்லாதவன் அதை ஆதரிக்கமாட்டான். அவனுக்கு உஞ்சவ்ருத்தியே உரியது. ஆயினும் தந்தைகளாகிய நீங்கள் வேண்டுகிறபடியால் நான் அதைத் தடுக்கமுடியாமல் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். உங்களுக்கு நான் இது செய்வது ஒரு பெரிதல்ல.

ஆகையால் நீங்கள் வேண்டினவற்றைத் தவம் முதலிய
வற்றாலும் என் ப்ராணன்களாலும் நான் ஸாதித்துக்
கொடுக்கிறேன்' என்றான். மஹா தபஸ்வியாகிய விஸ்
வரூபன் அவர்களுக்கு இங்ஙனம் ஆகட்டுமென்று ப்ரதிஜ்
ஞைசெய்து அவர்கள் வேண்டின புரோஹிதத்தொழிலை
எற்றுக்கொண்டு மிக்க மனஞ்க்கத்துடன் கார்யங்களை
கடத்திக்கொண்டு வந்தான். ஸமர்த்தனாகிய அவ்விஸ்வ
ரூபன் சுக்ராசார்யனுடைய வித்யையால் பாதுகாக்கப்
பட்டு அஸுரர்களிடத்தில் நிலை பெற்றிருக்கிற ஜஸ்வர்
யத்தை நாராயண கவச மென்னும் தன்மந்த்ர வித்
த்யையால் ஆகர்ஷித்துத் தேவேந்த்ரனுக்குக் கொடுத்
தான். ஆழ்ந்த மனியுடைய விஸ்வரூபன் மஹேந்த்ரனு
க்கு நாராயண கவசமென்னும் வித்யையை உபதேசித்
தான். அவ்விந்தான் அதனால் பாதுகாக்கப்பட்டு அஸுர
ஸையங்களை யெல்லாம் அழித்து ஜஸ்வர்யத்தைப்
பெற்றான். ஏழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—

—●—●—●— { விஸ்வரூபன் மஹேந்த்ரனுக்கு நாராயண
கவசத்தை உபதேசித்தல். } —●—●—●—

மன்னவன் சொல்லுகிறான் :—ஆயிரங்கண்ணனாகிய
தேவேந்த்ரன் எந்த வித்யையினால் பாதுகாக்கப்பட்டுச்
சத்ரு ஸையங்களை யெல்லாம் வினையாடுவதுபோல் வெ
ன்று மூன்று லோகங்களுக்கும் ப்ரபுவாயிருக்கையாகிற
ஜஸ்வர்யத்தை அனுபவித்தானோ, அப்படிப்பட்ட நாரா
யண கவசமென்னும் மந்த்ர வித்யையை எனக்கு உபதே
சிப்பீராக. இதை ஜபித்தல்லவோ தேவேந்த்ரன் யுத்தத்
தில் சத்ருக்களை வென்றான்?

• ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—புரோஹிதனாய் வரிக்கப்
பட்ட விஸ்வரூபன் சத்ருக்களை ஜயிக்க உபாயமென்

னென்று வினவுகிற தேவேந்த்ரனுக்கு நாராயண வர்ம மென்னும் மந்த்ரத்தை உபதேசித்தான். அதை உனக்கு உபதேசிக்கிறேன். மனஜூக்கத்துடன் கேட்பாயாக.

விஸ்வரூபன் சொல்லுகிறான்:—ஸ்நானாதி கர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு பரிசுத்தனாய்க் கைகால்களை அலம்பிக் கொண்டு கையில் தர்ப்பவித்ரம் அணிந்துவடக்குமுகமாய் உட்கார்ந்து ஆசமனம்செய்து மௌன வ்ரதத்துடன் திரு வஷ்டாஷ்டரம் திருத்வாதசாஷ்டரி விஷ்ணுஷ்டாஷ்டரி இம் மந்த்ரங்களால் அங்கந்யாஸமும் கரந்யாஸமும் செய்து ஆத்யாத்மிகம் ஆதிதெய்விகம் ஆதிபௌதிகமென்று மூன்றுவகையான பயங்களில் ஏதேனுமொன்று நேருமாயின், ஸ்ரீமந் நாராயணனை இடைவிடாமல் த்யானித்து அவனை விளங்க வெளியிடுகிற இந்நாராயணவர்மத்தை ஜபிக்கவேண்டும். பாதங்கள் முழந்தாள்கள் துடைகள் வயிறு ஹ்ருதயம் மார்பு முகம் தலை ஆகிய இவ்வெட்டு இடங்களிலும் பாதம் முதல் தலைவரையில் க்ரமமாகவாவது தலைமுதல் கால்வரையில் மாற்றியாவது திருவஷ்டாஷ்டரத்தின் எட்டு அக்ஷரங்களையும் முதலில் ப்ரணவத்தையும் கடைசியில் நமஸ்ஸையும் கூட்டிக்கொண்டு ந்யாஸம் செய்யவேண்டும். பிறகு திருத்வாதசாஷ்டரியால் கரந்யாஸம் செய்யவேண்டும். ப்ரணவம் முதல் யகாரம் வரையிலுள்ள பன்னிரண்டு அக்ஷரங்களையும் இரண்டு கைகளிலுமுள்ள ஆள்காட்டிவிரல் முதல் நான்கு விரல்களும் கட்டை விரல்களின் இரண்டு கணுக்களும் ஆகிய பன்னிரண்டு ஸ்தானங்களிலும் ந்யாஸம்செய்யவேண்டும். பிறகு விஷ்ணு ஷ்டாஷ்டரியால் ந்யாஸம் செய்யவேண்டும். ஹ்ருதயத்தில் ஓங்காரத்தையும், தலையில் விகாரத்தையும், சிகையில் ணகாரத்தையும், கண்களில் வேகாரத்தையும், ஸந்திகளெல்லாவற்றிலும் நகாரத்தையும்,

விஸர்க்கத்தோடு கூடின மகாரத்தைக் கிழக்கு முதலிய எல்லாத் திக்குக்களிலும் ந்யாஸம் செய்யவேண்டும். இப்முன்று மந்த்ரங்களால் அங்கந்யாஸ கரந்யாஸங்களைச்செய்த புருஷன் மந்த்ர மூர்த்தியாகி மந்த்ரஜபத்திற்கு உரியவனாவான். பிறகு ஷாட்குண்டயூர்ணான பரமபுருஷனை த்யானிக்கவேண்டும். எத்தகைய உருவத்துடன் த்யானித்தால் தன்மனம் தெளிவு பெறுமோ, அத்தகைய உருவத்துடன் த்யானிக்கவேண்டும். அனந்தரம் ஜ்ஞானம் ப்ரபாவம் நற்செயல் இவற்றிற் கிருப்பிடமான இம்மந்த்ரத்தைப் படிக்கவேண்டும். ஓம். தன்னைப் பற்றினுருடைய வருத்தங்களைப் போக்குந் தன்மையுள்ள பரமபுருஷன் என்னை எல்லா இடங்களிலும் காப்பானாக. கருத்மானுடைய முதுகின்மேல் பாதாவிந்தங்களை வைத்துக்கொண்டு சங்கு சக்கரம் கேடயம் கத்தி கதை பாணம் தனுஸ்ஸு பாசம் இவ்வெட்டு ஆயுதங்களையும் எட்டுப் புஜங்களால் தரித்து யானையைக் காக்க வந்தவனும் எட்டுக் குணங்களுடையவனுமகிய பரமபுருஷன் என்னைக் காக்கவேண்டும். மத்ஸ்யமூர்த்தியான ஸர்வேஸ்வரன் ஜலத்தில் ஜலஜந்துக்களாகிற வருணபாசத்தினின்று என்னைப் பாதுகாப்பானாக. கபடத்தினால் மாணிக் குறளுருவங்கொண்ட ஸர்வேஸ்வரன் என்னைப் பூமியில் எல்லா இடங்களிலும் பாதுகாப்பானாக. உலகமெல்லாம் நிறைந்த உருவமுடைய த்ரிவிக்ரமன் என்னை ஆகாயத்தில் காக்கவேண்டும். அரண்யம் யுத்தம் முதலிய ஸங்கடங்களில் ந்ருஸிம்ஹமூர்த்தி என்னைக் காப்பானாக. அவன் ஸமர்த்தன்; அஸுரர் கூட்டத்தலைவர்களை அழிக்குந்தன்மையன். அவன் அட்டஹாசம் செய்யும் பொழுது திசைகளெல்லாம் ப்ரதித்வனி செய்தன. கர்ப்பங்களெல்லாம் விழுந்தன. வராஹ உருவங்கொண்ட அந்த

ஸர்வேஸ்வரன் என்னை மார்க்கங்களில் பாதுகாப்பானாக. அவன் யஜ்ஞஸ்வரூபி, வழியில் தன்னை எதிர்த்து வந்த ஹிரண்யாக்ஷனை வதித்தான். அவன் தன் கோரைப்பல் லால் பூமியைப் பாதாளத்தினின்று மேலுக்கெடுத்தான். பரசுராமன் பர்வதசிகரங்களில் என்னைப் பாதுகாப்பானாக. பாதனுக்குத் தமையனும் லக்ஷ்மணனோடு கூடினவனுமாகிய தாசரதிராமன் தேசாந்தரங்களுக்குப் போகுங்காலங்களில் என்னைப் பாதுகாப்பானாக. நாராயணன் அபிசாரம் முதலிய உக்ரதர்மங்களினின்றும் ஸமஸ்தமான ப்ரமாதத்தினின்றும் என்னைக் காப்பானாக. நராவதாரம் செய்த அந்த ஸர்வேஸ்வரன் கர்வத்தினின்றும், தத்தாத்ரேயரூபியான ஸர்வேஸ்வரன் யோகத்திற்கு விரோதம் செய்பவற்றினின்றும் என்னைக் காப்பார்களாக. பகவான் கபிலராக அவதரித்து யோக ரஹஸ்யத்தை வெளியிட்டான். அக்கபிலர் ஸித்தகணங்களுக்குத் தலைவர். அவர் ப்ராணிகளுக்கு ஜ்ஞான ப்ரதானம் செய்து கர்மபந்தத்தைப் போக்கினார். அந்த யோகேஸ்வரர் என்னைக் கர்மபந்தத்தினின்று காப்பாராக. ஸனத்குமாரபகவான் என்னை மன்மதனிடத்தினின்று காப்பானாக. ஹயக்ரீவாவதாரம்செய்து மதுகைடபாதிகளைக்கொன்ற பகவான் தேவதைகளிடத்தில் நான் படும் அபசாரத்தைப் பொறுத்து என்னை வழியில் காப்பானாக. பகவானை இடைவிடாமல் ஆரதிக்கின்ற நாரதமஹர்ஷி பகவதாராதனத்திற்கு நேரும் விக்னத்தினின்று என்னைக் காப்பாராக. கூர்மஸ்வரூபியான பகவான் என்னை எல்லா நாகத்தினின்றும் பாதுகாப்பானாக. தன்வந்த்ரிஸ்வரூபியான பகவான் அபத்யத்தினின்று என்னைக் காப்பானாக. ருஷபஸ்வரூபியான பகவான் குளிர் காற்று முதலிய வருத்தங்களினின்று என்னைக் காப்பானாக.

அவன் வெளியிந்தரியங்களையும் உள்ளிந்தரியங்களையும்
 வென்ற மஹானுபாவன். யஜ்ஞ ஸ்வரூபியான பகவான்
 லோகாபவாதத்தினின்று என்னைக் காப்பானாக. பலரா
 மன் துர்ஜனங்களால் நேரும் உபத்ரவங்களினின்றும்
 ம்ருத்யுவினின்றும் என்னைக்காப்பானாக. ஆதிசேஷ ஸ்வ
 ரூபியான பகவான் கோபத்தையே இயற்கையாகவுடைய
 ஸர்ப்பங்களின் கூட்டத்தினின்று என்னைக் காப்பானாக.
 வ்யாஸரூபியான பகவான் என்னை அஜ்ஞானத்தினின்று
 காப்பானாக. புத்த ஸ்வரூபியான பகவான் மதிமயக்கத்
 திற்கிடமான பாஷண்டகணத்தினின்று என்னைக் காப்
 பானாக. தர்மத்தைக் காக்கும்பொருட்டு அவதரித்த கல்கி
 ரூபியான பகவான் காலத்தின் மலமான கலிகாலத்தி
 னின்று என்னைக் காப்பானாக. கதையை ஏந்தின கேச
 வன் ப்ராதக்காலத்திலும், வேணுவைத் தரித்த கோ
 விந்தன் ¹ஸங்கவத்திலும், கம்பீரமான சக்தியாயுதத்தைத்
 தரித்த நாராயணன் பூர்வாஹ்ணத்திலும், சக்ராயுதத்
 தைக் கையில் தரித்த விஷ்ணு மத்யாஹ்ணத்திலும்,
 கொடிய தனுஸ்ஸைத் தரித்துத் தேஜஸ்ஸினால் ஜ்வலிக்
 கின்ற மதுஸூதனன் அபராஹ்ணத்திலும், மூன்று இட
 ங்களில் வீற்றிருக்கின்ற மாதவன் ஸாயங்காலத்திலும்,
 இருடிகேசன் ப்ரதோஷகாலத்திலும், அஸஹாய சூரனா
 கிய பத்பநாபன் ப்ரதோஷம் முதல் அர்த்தராத்ரி வரை
 யிலுள்ள காலத்திலும் அர்த்தராத்ரி காலத்திலும், ஸ்ரீவ
 த்ஸமென்னும் அடையாளத்தையுடைய சிரீதரன் அபரரா
 த்ரியிலும், கட்கத்தை ஏந்தின ஜனார்த்தனன் பின்மாலை

1 ஸூர்யோதமாய் ஆறுநாழிகை வரையில் ஸங்கவம். அதற்கு
 மேல் ஆறுநாழிகை பூர்வாஹ்ணம். அதற்குமேல் மத்யாஹ்ணம்.
 அதற்குமேல் அபராஹ்ணம். அதற்குமேல் ஆறுநாழிகை ஸாயங்
 காலம்.

வேளையிலும், தாமோதரன் ஸந்த்யாகாலங்களிலும், கால
 மூர்த்தியும் ஜகத்திற்கெல்லாம் நியாமகனுமாகிய பகவான்
 விடியற்காலத்திலும் என்னைக் காப்பார்களாக. பகவா
 னுடைய சக்ராயுதம் ப்ரளயகாலத்து வஜ்ராயுதம்போல்
 கூரிய நுனியுடையது. நாற்புறங்களிலும் சுற்றிக்கொண்
 டேயிருக்கும். அச்சக்ரம் பகவான் ப்ரயோகித்த மாத்
 ரத்தில் அக்னி உலர்ந்த புதரைக் கொளுத்துவதுபோல்,
 சத்ரு ஸையங்களை யெல்லாம் அடியோடு பஸ்மம் செய்
 கின்றது. அதுவே அதற்கு இயற்கையாகையால் அதை
 நாம் ப்ரார்த்திக்கவேண்டியதில்லை. கதையே! நீ வஜ்ரா
 யுதத்தோடொத்த ஊறலையுடைய நெருப்புத் துணுக்கை
 கள் கிளம்பப்பெற்று ஜ்வலிக்கின்றன. நீ பகவானுக்கு
 மிகவும் அன்பிற்கிடமாயிருப்பவன். நான் அந்தப் பகவா
 னுடைய தாஸன். ஆகையால் கூஸ்மாண்டம் வையாகம்
 யக்ஷர் ராக்ஷஸர் பூதர் முதலிய க்ரஹங்களையும் மற்ற
 முள்ள பலவகைச் சத்ருக்களையும் வேருடன் அழிப்பா
 யாக. சங்கங்களில் சிறந்த பாஞ்ச ஜன்மமே! நீ க்ருஷ்ண
 னால் ஊதப்பெற்றுப் பயங்கரமான ஸ்லியுடன் சத்ருக்களின்
 ஹ்ருதயங்களை நடுங்கச்செய்துகொண்டு யாதுதான்
 ப்ரமதர் ப்ரேதர் மாதருகணங்கள் பிசாசர் ப்ரஹ்மராக்ஷ
 ஸர் முதலிய க்ரஹங்களையும் பயங்கரமான காட்சியுடைய
 மற்றும் பல க்ரஹங்களையும் பறந்தோடச் செய்வாயாக.
 கட்கங்களில் சிறந்த நந்தகமே! நீ கூரிய நுனியுடையவன்.
 நீ பகவானால் ப்ரயோகிப்பட்டு என்னுடைய சத்ரு ஸைய
 ங்களையெல்லாம் அழிப்பாயாக, சந்த்ரன்போன்ற பலகண்
 களையுடைய கேடயமே! பாபிஷ்டர்களான சத்ருக்களின்
 கண்களை மறைப்பாயாக. பாபிஷ்டமான கொடிய காட்சி
 யுடையவர்களின் கண்களைப் பறிப்பாயாக. க்ரஹங்கள்
 தூமகேது முதலிய உத்பாதங்கள் மனுஷ்யர்கள் ஸர்ப்

பங்கள் கோரைப்பல், லுடைய ஜந்துக்கள் பாபிஷ்டமான
 பூதங்கள் ஆகிய இவற்றினின் று எங்களுக்கு நேரும் பயங்
 களெல்லாம் பகவானுடைய நாமங்கள் உருவங்கள்
 ஆயுதங்கள் இவற்றின் கீர்த்தனத்தினால் உடனே பறந்து
 போமாக. எங்கள் நன்மைக்கு விக்னம் செய்பவை எவ்
 வெவை உண்டோ அவையெல்லாம் பகவானுடைய நாமோ
 ச்சாரணம் முதலியவற்றால் அழிந்துபோமாக. கருத்மான்
 ரதந்தரம் முதலிய பல பிரிவுகளையுடைய ஸாமவேதத்தி
 னால் துதிக்கப்படுகின்றான்; ஜ்ஞானாதி குணங்கள் நிறைந்
 தவன்; வேதஸ்வரூபன்; ஸமர்த்தன்; விஷ்வக்ஸேன
 ஸ்வரூபன். அவன் தன்னுடைய நாமங்களைச் சொல்லுகிற
 எங்களை எல்லா ஆபத்துக்களினின்றும் பாதுகாப்பானாக.
 பகவானுடைய நாமங்களும் உருவங்களும் வாஹனங்
 களும் ஆயுதங்களும் அனந்தன் கருடன் முதலிய பரிவா
 ரங்களும் ஆபரணங்களும், எங்களுடைய புத்தி இந்தரி
 யம் மனம் ப்ராணன் இவற்றை எல்லா ஆபத்துக்களி
 னின்றும் பாதுகாக்குமாக. சேதனாசேதனரூபமான ஜகத்
 தெல்லாம் வாஸ்தவத்தில் பகவத் ஸ்வரூபமே. இவ்விஷ்
 னத்தில் எனக்கு ஸந்தேஹம் இல்லை. இது உண்மையா
 யின், எங்களுடைய உபதரவங்களெல்லாம் நசித்துப்போ
 மாக. பரமபுருஷன் சேதனாசேதனரூபமான ஜகத்திற்
 கெல்லாம் தானொருவனே அந்தராத்மாவாயிருக்கும் ப்ர
 பாவத்தினால் ப்ராக்ருதமான தேவ மனுஷ்யாதி நாமங்
 களும் உருவங்களும் அவற்றின் மூலமாய் வரும் பேதமு
 யின்றித் தன்ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்தினால்தானாகவே ஆப
 ரணங்களையும் ஆயுதங்களையும் ராம க்ருஷ்ணாதி உருவங்
 களையும் ராம க்ருஷ்ணாதி நாமங்களையும் தரிக்கின்றான்.
 இது உண்மையாயின், அவன் என் ப்ரார்த்தனையையும்
 உண்மையாக்கி ஸர்வதேசங்களிலும் ஸர்வகாலங்களிலும்

ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஆயுதங்கள் முதலிய ஸர்வஸ்வ ரூபத்தினாலும் எங்களைப் பாதுகாப்பானாக. நரஸிம்ஹ ரூபியான பகவான் திக்குக்களிலும் விதிக்குக்களிலும் மேலும் கீழும் உள்ளும் புறமும் நாற்புறத்திலும் பாதுகாப்பானாக. அவன் மஹத்தான தனது அட்டஹாஸ கோஷத்தினால் தன் பக்தர்களின் பயத்தைப் போக்குந் தன்மையன் ; மற்றும், தன் தேஜஸ்ஸினால் ஸூர்யன்முதலிய மற்ற தேஜஸ்ஸுக்களையெல்லாம் விழுங்குந் திறமையுடையவன்' என்று நாராயண வர்மத்தை மொழிந்து, மீளவும் அவ்விஸ்வரூபன் தேவேந்த்ரனைப் பார்த்து 'ஓ தேவேந்த்ரனே! நாராயண வர்மத்தை இங்ஙனம் உனக்கு மொழிந்தேன். இக்கவசத்தை அணிந்து ஸுகமாகவே அஸுரக்கூட்டத் தலைவர்களையெல்லாம் வெல்லுவாய். இதை அநுஸந்திக்கும் புருஷன் எவனைக் கண்ணால் பார்க்கிறானோ காலால் தொடுகிறானோ அவன் உடனே எத்தகைய பாபத்தினின்றும் விடுபடுவான். இம்மந்த்ர வித்யையைத் தரிக்கும் புருஷனுக்கு ராஜாக்கள் திருடர்கள் க்ரஹங்கள் முதலியவற்றினின்றாவது எவ்விடத்திலும் எவற்றினின்றும் பயம் உண்டாகாது. முன்பு ஒரு காலத்தில் கௌசிககோத்ரத்தில் பிறந்த ஒரு ப்ராஹ்மணன் இவ்வித்யையை உபதேசமூலமாய்ப் பெற்று மறவாமல் அநுஸந்தித்துக் கொண்டுவந்தான். அவன் யோக தாரணையால் தன் சரீரத்தை ஒருமருபூயியில் துறந்தான். ஒருகால் சித்ராதனென்னும் கந்தர்வராஜன் ஸ்த்ரீகளுடன் விமானத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு அந்த ப்ராஹ்மணன் விட்டசரீரத்திற்கு நேராக ஆகாயத்தில் சென்றான். அக்கந்தர்வராஜன் உடனே அந்த ப்ராஹ்மணன் சரீரத்தை விட்ட இடத்தில் விமானத்துடன் தலைகீழாக விழுந்தான். அவன் எழுந்து வாலகில்ய ரிஷியின் வசனத்தினால்

கௌசிக ப்ராஹ்மணனுடைய எலும்புகளை எடுத்துக் கொண்டுபோய் ப்ராசிஸரஸ்வதியென்னும் நதியில் போட்டு ஸ்நானம்செய்து இவ்வித்யையின் மஹிமைக்கு வியப்புற்றுத் தன்னிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தான். பயம் நேருங்காலத்தில் இந்நாராயண வர்மத்தைக் கேட்கிறவனும் இதை ப்ரீதியுடன்கேட்டு அனுஸந்திக்கிறவனும் எல்லாப் பயங்களினின்றும் விடுபடுவார்கள். கூஸ்மாண்டம் முதலிய பூதங்கள் எவையும் அவர்களைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கமாட்டா என்று மொழிந்தான்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—தேவேந்தான் விஸ்வரூபனிடத்தினின்று இவ்வித்யையைப் பெற்று இதன் ப்ரபாவத்தினால் யுத்தத்தில் அஸூரர்களையெல்லாம் வென்றுத் திரிலோகராஜ்ய லக்ஷியைப் பெற்று அனுபவித்தான். எட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—

இந்தான் விஸ்வரூபனை வதித்தலும், த்வஷ்டா வருத்ராஸூரனைப் பிறப்பிக்க அவனிடத்தில் தேவதைகள் பயந்த ப்ரீமஹா விஷ்ணுவை ஸ்தோத்ரம் செய்தலும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—பரத வம்சாலங்காரனே ! அவ்விஸ்வரூபனுக்கு ஸோமபீதமென்றும் ஸூரபீதமென்றும் அன்னாதமென்றும் மூன்று தலைகள் இருந்தன வென்றுவேதத்தில் கேட்டிருக்கிறோம். அவனுக்குத் தேவதைகள் தந்தைமுறையில் சேர்ந்தவர்கள். அவ்விஸ்வரூபன் தேவதைகளுக்கு ஹவிர்ப்பாகம் கொடுக்கும்பொழுது இந்த்ரனுக்கிதுவென்றும் அக்னிக்குவென்றும் வணக்கத்துடன் ப்ரத்யக்ஷமாக உரக்க மொழிந்தான். அவனே மாதாவிடத்திலுள்ள ஸ்னேஹத்தினால் மாமன்மார்களான அஸூரர்களுக்கும் தேவதைகளுக்குத் தெரியாதபடி ஏகாந்தமாகவே ஹவிர்ப்பாகம் கொடுத்து அதை அவர்க

ளுக்குச்சேர்ப்பித்தான். அவன் கபடமாகத் தேவதைகளை வஞ்சித்துச் செய்தகார்யத்தை இந்தரன் கண்டு இவன் இன்னம் என் செய்வானோ வென்று பயந்து சீக்ரமாக அவன் தலைகளை அறுத்தான். அவனுடைய ஸோமபீத மென்னும் தலை அறுப்புண்டு கபிஞ்சலமென்னும் பக்ஷியாயிற்று. ஸாராபீதமென்னும் தலை கலவிங்கமென்னும் பக்ஷியாயிற்று. அன்னாதமென்னும் தலை தித்திரியென்னும் பக்ஷியாயிற்று. விஸ்வரூபன் ப்ராஹ்மணனாகையால் அவனைக் கொன்றமையால் ப்ராஹ்ம ஹத்யாரூபமான பாபம் உருவத்துடன் வந்து நிற்க, தேவேந்தரன் அதைப் போக்கிக் கொள்ளவல்லனாயினும் அஞ்சலியினால் அதை ஏற்றுக்கொண்டான். அவ்விந்தரன் ஸம்வத்ஸரம் வரையில் அப்படியேயிருந்து அதன் பிறகு ஜனாபவாதம் தீரும் பொருட்டுத் தன் பாபத்தை நான்கு பாகங்களாகப் பிரித்துப் பூமி ஜலம் வருஷம் ஸ்த்ரீகள் ஆகிய நான்கு இடங்களில் ஒவ்வொன்றில் ஒவ்வொரு பாகமாக வைத்தான். அவற்றில் பூமி பள்ளங்கள் தாமே மறையவேண்டுமென்று வரம்பெற்று ப்ராஹ்மத்தையின் நான்கிலொரு பாகத்தை ஏற்றுக்கொண்டது. அந்த ப்ராஹ்மஹத்தையே பூமியில் களர்சிலமாய்ப் புலப்படுகின்றது. வருஷங்கள் எத்தனை தரம் வெட்டினாலும் தளிர்க்கவேண்டுமென்னும் வரம்பெற்று அந்த ப்ராஹ்ம ஹத்தையில் ஒரு பாகத்தை ஏற்றுக்கொண்டன. அதுவே அந்த வருஷங்களில் பிசுட்ரூபமாய்ப் புலப்படுகின்றது. ஸ்த்ரீகள் ப்ராஸவம் வரையிலும் ஸம்போகிக்கையாகிற வரத்தைப்பெற்று ப்ராஹ்மஹத்தையின் பாகத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அந்தப் பாபமே அவர்களிடத்தில் மாதந்தோறும் ரஜோரூபமாய்ப் புலப்படுகின்றது. ஜலம் தான் எங்கும் நிறைந்திருக்கையாகிற வரத்தைப் பெற்று ப்ராஹ்மஹத்

யையின் பாகத்தை ஏற்றுக்கொண்டது. அந்தப்பாபமே ஜலத்தில் நீர்க்குமிழியாகவும் நுரையாகவும் புலப்படுகின்றது. பின்பு த்வஷ்டா தன் புதல்வனாகிய விஸ்வரூபன் தேவேந்திரனால் மாண்டமையால் அவன் மேல் வைரங்கொண்டு 'இந்த்ரனுக்குச் சத்ருவாய் வளர்க்து வருவாயாக. சீக்ரத்தில் சத்ருவாகிய இந்த்ரனை வதிப்பாயாக' என்று இந்த்ரனை ஒழிக்க விரும்பி ஹேராமம் செய்தான். உடனே தக்ஷிணாக்னியினின்று பயங்கரமான காட்சியுடைய ஒரு அஸுரன் கிளம்பினான். அவன் உலகங்களெல்லாம் அழியும்படியான ப்ரளயகாலத்திலுள்ள ம்ருத்யுவைப் போன்றிருந்தான். அவன் தினந்தோறும் நார்புறங்களிலும் ஒரு பாணத்தளவு வளர்ந்து வந்தான். அவன் எரிகின்ற பர்வதம்போலும் ஸந்தயாகாலத்துமேகம்போலும் பேரொளியுடன் திகழ்ந்தான். அவனுடைய தாடி மீசைகளின் நுனிகள் பழுக்கக் காய்ச்சின செம்பின் கிறிழுடையவைகளாயிருந்தன. அவன் கண்கள் மத்யாஹ்ன காலத்து ஸூர்யனபோல் பயங்கரமாக ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்தன. அவன் மூன்று நுனிகளுடன் ஜ்வலிக்கின்ற சூலத்தில் ஆகாயத்திற்கும் பூமிக்கும் இடையிலுள்ள வஸ்துக்களையெல்லாம் கோத்துக்கொண்டு கூத்தாடுவதும் உரக்க அட்டஹாஸம் செய்வதும் பாதத்தினால் பூமியை நடுங்கச் செய்வதுமாயிருந்தான். மற்றும், அவனது முகம் மலைச் செறிவுபோல் அகன்று ஆழ்ந்து ஆகாயத்தைப் பருகுவது போலும் நாக்கினால் நக்ஷத்ரங்களை நக்குவது போலும் மூன்று லோகங்களையும் விழுங்குவதுபோலும் தோன்றிக் கோரைப்பற்கள் அமைந்து மிகவும் பயங்கரமாயிருந்தது. அத்தகைய முகத்துடன் அடிக்கடி கோட்டாவி விடுகின்ற அவ்வஸுரனைப் பார்த்து

உலகத்திலுள்ளவர் அனைவரும் பயந்து பத்துத்திசைகளிலும் ஒடிப்போயினார். த்வஷ்டாவின் தவமே அங்ஙனம் அஸுரனென்னும் உருவங்கொண்டு இவ்வுலகங்களெல்லாம் பரந்து நின்றது. ஆகையால் அவன் வருத்ரனென்று பேர்பெற்றான். அவன் பாபிஷ்டன் ; இந்தரன் முதலிய லோகபாலர்களுக்கெல்லாம் விரோதியாகி ஒருவர்க்கும் பொறுக்கமுடியாமல் மிகவும் கொடியனாயிருந்தான். இந்தரன் முதலிய தேவஸ்ரேஷ்டர்கள் அனைவரும் ஸையன்ருடன் கூடித் தத்தமது திவ்யாயுதங்களாலும் திவ்யாஸ்த்ரங்களாலும் அவனை அடித்தார்கள். அவர்கள் அவனிடத்தில் உபயோகப்படுத்தாத ஆயுதமாவது அஸ்த்ரமாவது எதுவுமே இல்லை. அவ்வஸுரன் அவற்றை மெல்லாம் அப்படியே விழுங்கினான். அப்பால் அத்தேவர்கள் அனைவரும், ஆ ! இதென்ன பலமென்று வியப்புற்று அவ்வஸுரனால் தமது தேஜஸ்ஸெல்லாம் பறியுண்டு வருந்தி, ஆத்மாக்களுக்கு அந்தராத்மாவாகிய ஆதிபுருஷனை மனஞ்சூழ்ந்து துதித்தார்கள். 'காற்று ஆகாயம் அக்னி ஜலம் பூமி இவைகளும் மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள ப்ரஹ்மதேவன் முதலிய நாங்களனைவரும் எவனுடைய கட்டளைக்குட்பட்டுப் பயந்து எவனையே ஆரதிக்கின்றோமோ, ப்ரஸித்திபெற்ற ம்ருத்யுவும் எவனிடத்தினின்று பயப்படுகின்றோ, அத்தகைய பரமபுருஷனைக் காட்டிலும் மற்ற எவன்தான் நமக்கு ரக்ஷகனாவான் ? அவன் இயற்கையில் ஏற்பட்ட மஹிமையுடையவனாகையால் வியப்பற்றவன் ; அவாப்த ஸமஸ்தகாமன் ; மஹாநந்த ஸ்வரூபனாகிய தன்னைத் தான் அனுபவிக்குந் தன்மையன் ; ராகம் முதலிய தோஷங்களற்றவன் ; பசி தாஹம் முதலிய ஊர்மிகள் தீண்டப்பெறுதவன் ; ஸர்வேஸ்வரன் ; தன்னைப் பற்றினவர்களைப் பாதுகாக்கவல்

லவன். அத்தகையனான பரமபுருஷனைத் தவிர மற்றொரு
வனைச் சரணம் அடைவானாயின், அவன் ஒன்று மறி
யாத மூடனே; அவன் நாயின் வாலேப்பிடித்துக்கொண்டு
ஸமுத்ரம் தாண்ட விரும்புகிறவனோடொப்பான். மத்ஸ
யத்தின் உருவங்கொண்ட அந்தப் பரமபுருஷனுடைய
கொம்பில் பூமியாகிற ஓடத்தைக்கட்டி ஸத்யவ்ரதனென்
னும் மனு ஸங்கடத்தைக் கடந்தான். அத்தகைய மத்
ஸ்ய ரூபியான பகவான் தன்னைச் சரணம் அடைந்த நம்
மையும் மஹத்தான வருத்ராஸூர பயத்தினின்று ரக்ஷிப்
பான். இது நிச்சயம். முன்பு ஜகத்ஸ்ருஷ்டியின் ஆரம்
பத்தில் ப்ரஹ்மதேவனும் பயங்கரமாய் வீசுகின்ற காற்
றின் வேகத்தினால் கிளம்பும் அலைகளின் கோஷத்தினால்
மிகவும் பயங்கரமான ப்ரளய ஜலத்தில் நாபி கமலத்தி
னின்று விழும்படியான தசையில் அகப்பட்டு ஒருவரும்
ஸஹாயமின்றித் தனியனாகப் பயப்படுகையில், பகவா
னால் அப்பயத்தைக் கடந்தான். அவனே நம்மையும்
இப்பயத்தினின்று பாதுகாப்பானாக. பகவான் தனக்கு
இணையும் எதிரும்பில்லாதவன். தனிப்பெருங்கடவுளாகிய
அப்பரமபுருஷன் தன் ஸங்கல்ப ஜ்ஞானத்தினால் நம்மைப்
படைத்தான். மற்றும், நாம் இப்பகவானால் அருள்புரி
யப்பெற்று ஜகத்தை யெல்லாம் படைத்தோம். அவன்
நமது ஹ்ருதய குஹையில் இருந்துகொண்டு நம்மை நிய
மித்துக் கொண்டிருப்பினும் அவனுடைய திவ்யமங்கள
விக்ரஹத்தை நாம் காணமுடியாமலே யிருக்கிறோம்.
நாம் நம்மை அவனுக்குட்படாத ஸ்வதந்த்ரப்ரபுக்க
ளென்று அபிமானித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நம்
மைக் காக்கும் பொருட்டு அவன் நம்மை எப்பொழுதும்
தண்ணுடையவர்களென்று அபிமானித்து நம்மைப் பாது
காக்கும்பொருட்டு யுகங்கள் தோறும் தன் ஸங்கல்பத்தி

னால் தேவர் திரயக்கு மனுஷ்யர் முதலிய ஜாதிகளில் தன் ஸங்கல்பத்தினால் திருவுருவங்களைக் கொண்டு அவ தரித்துச் சத்ருக்களால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டிருக்கின்ற நம்மைப் பாதுகாத்தான். அவன் தன் பக்தர்களிடத் தில் மிகுந்த வாதஸல்ய முடையவன் ; நமக்குத் தெய்வம்; காரண தசையை அடைந்த ஸர்க்ஷம சேதனா சேதனங் களையும் கார்ய தசையை அடைந்த ஸ்தூல சேதனா சேதனங்களையும் சரீரமாகவுடையவன் ; சேதனா சேத னங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமானவன் ; அவன் பரன் ; தன்னைப் பற்றினார்களைப் பாதுகாக்கவல்லவன். தேவதைகாராகிய நாமெல்லோரும் அவனையே சரணம் அடைவோமாக. நாம் செய்யவேண்டியது இவ்வளவே. நம்மைத் தன்னுடையவர்களென்று அங்கீகரித்திருக்கிற அவன் நமது சத்ருக்களைப் போக்கி நமக்கு ஸுகத்தை விளைப்பான் ; மஹானுபாவன் ; தன் பக்தர்களைப் பாது காப்பதில் தீக்ஷித்துக் கொண்டிருப்பவன்' என்று துதித் தார்கள். மஹாராஜனே! இங்ஙனம் அத்தேவர்கள் துதித் துக்கொண்டிருக்கையில் மேற்குத்தித்தில் சங்கம் சக்கரம் கதை இவற்றைத் தரித்த பகவான் தோன்றினான். அவன் அப்போதலர்ந்த செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்க ளுடையவன். ஸுநந்தர் முதலிய பதினாறு புருஷர்கள் அவனைப் பணிந்து வந்தார்கள். அவர்கள் ஸ்ரீவத்ஸம் கௌஸ்துபம் தவிர மற்ற எல்லா விதத்திலும் பகவானே டொத்திருந்தார்கள். அத்தகைய பரமபுருஷனைக் கண்டு அவ்வரகந்தத்தினால் தழதழத்து எல்லோரும் பூமியில் தண்டம்போல் விழுந்து நமஸ்கரித்து மெல்ல எழுந்து இங்ஙனம் ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள்.

தேவதைகள் சொல்லுகிறார்கள்:—யஜ்ஞாதி ஸத்கர் மங்களெல்லாம் உன்னுடைய ஆராதன ரூபமாய்க் கொ

ண்டு பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தையும் விளைக்கின்
 றன. யஜ்ஞமே உன்னுடைய ஸ்ருஷ்டிஸாமர்த்தம், நீயே
 யஜ்ஞாதி கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்குரிய ஆயுளைக்
 கொடுப்பவன். யஜ்ஞாதி பலன்களைக் கொடுத்து அனிஷ்ட
 டங்களைப் போக்கிப் பாதுகாப்பவன் நீயே. பக்தர்களைப்
 பாதுகாப்பதில் விளம்பத்தைப் பொறுக்க முடியாமல்
 ஸர்வகாலமும் ஸுதர்சன சக்ரத்தை ஏந்திக்கொண்
 டிருக்கின்றனை. உன் நாமம் நினைத்த மாதரத்தில் மஹத்
 தான பயத்தையும் போக்குந் திறமையுடையது, இத்
 தகைய உனக்கு நமஸ்காரம். நீ ஸ்விர்க்கம் மோக்ஷம்
 நரகமென்கிற மூன்று கதிகளுக்கும் நிர்வாஹகன்.
 நீ ப்ரக்ருதி புருஷர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன். ஜகத்
 காரணன்! அத்தகைய உன் ஸ்வரூபத்தை உன் ஸ்ருஷ்
 டிக்கு உட்பட்டவனும் உன்னால் கொடுக்கப்பட்ட ஜ்ஞான
 சக்திகளையுடைய வனுமாகிய என்னைப் போன்ற புருஷன்
 அறியவல்லனாகமாட்டான். ஓம். ஷாட்குண்ய பூர்ண!
 நாராயண! வாஸுதேவ! ஆதிபுருஷ! மஹாபுருஷ!
 மஹானுபாவ! பரம மங்கள்! பரமகல்யாண! பரமகா
 ருணிகா! கேவல ஜகதாதார! லோகைகநாதா! ஸர்
 வேஸ்வரா! லக்ஷ்மீநாதா! பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகர்கள்
 மேலான ஆத்மஸமாதி யோகத்தினால் உன்னை ஆராய்
 கின்றார்கள். தெளிந்த பக்தி யோகத்தினால் அஜ்ஞான
 மாகிற கதவைத் திறந்து மனத்தைச் சுத்தி செய்து ஆத்
 மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களுக்கு அவ்வாத்மாவுக்கு
 அந்தர்யாமியும் மஹாநந்தஸ்வரூபனுமாய் நீ தோற்று
 கின்றனை. இத்தகைய நீ உலகங்களைப் படைப்பதும் பாது
 காப்பதும் அழிப்பதுமாயிருக்கின்றனை. இது உனக்கு
 விளையாட்டேயன்றி வேறன்று. இந்த உன் வ்யாபாரம்
 உலகத்திலுள்ளவர் வ்யாபாரங்களைக் காட்டிலும் வில

க்ஷணமாயிருக்கையால் அறியமுடியாதிருக்கின்றது. நீ
 வேறொரு ஆதாரத்தையும் எங்களைப்போன்ற ஸஹாயத்
 தையும் எதிர் பாராமல் ஸத்வாதி குணங்கள் தீண்டப்
 பெறாமல் எவ்வகை விகாரங்களுக்கும் இடமாகாமல்,
 பிரித்தறிய முடியாதபடி மறைந்திருக்கிற சேதனசே
 தனங்களோடு கூடின உன்னை யொழிய வேறொரு சரண
 மில்லாத இவ்வுலகமாகப் படைப்பதும் பாதுகாப்பதும்
 அழிப்பதும் செய்கின்றன; இங்ஙனம் செய்கின்ற நீ
 கர்மத்திற்குட்பட்ட ஸம்ஸாரி ஜீவனைப்போல் ஸத்வாதி
 குணங்களின் கார்யமான ப்ரபஞ்சத்தில் விழுந்து ஸாத்
 விகம் ராஜஸம் முதலிய கர்மங்களையும் அவற்றின் பலன்
 களையும் ஏற்றுக்கொள்கின்றனையா? அல்லது ஆத்ம
 ஸ்வரூபத்தின் உண்மையை உணர்ந்து அவ்வாத்மா
 னுபவத்தில் நிலைநின்று அந்தந்த வஸ்துக்களின் நிலை
 மையை உள்ளபடி அறிந்த ஞானிபோல் உதாஸீன
 மாயிருக்கின்றனையா? என்று உன் நிலைமையை நாங்கள்
 எவ்விதத்திலும் அறியமுடியாதிருக்கிறோம். நீ ஸம்
 ஸாரி ஜீவனைப்போல் ஸ்ருஷ்டி முதலிய கார்யங்களைக்
 கர்மத்திற்குட்பட்டுச் செய்பவனல்லே. ஞானியைப்போல்
 கேவலம் உதாஸீனமா யிருப்பவனுமல்லே. உன்னிடத்
 தில் கர்த்ருத்வமும் உதாஸீனத்வமுமாகிய இரண்டும்
 இருக்கின்றன. ஆகையால் உன் நிலைமை விலக்ஷணமா
 யிருக்கின்றது. இவ்விரண்டு தன்மைகளும் ஒன்றோடொ
 ன்று சேராதவைகளேயாயினும், விரோதமில்லை. உன்
 னிடத்தில் இரண்டும் ஸம்பவிக்க இடமுண்டு. நீ ஷாட்கு
 ண்ய பூர்ணன்; கணக்கில்லாத கல்யாண குணகணங்களு
 டையவன்; ஸமஸ்த சேதனர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயி
 ருந்து அவர்களை நியமிக்கின்றன. நீ அச்சேதனர்களோ
 டொக்க நினைக்க முடியாத மஹிமையுடையவன். உன்

னருளுக்கு இலக்காகாத பல வாதிகள் உன்னை அறியப்
 புகுந்து ஸந்தேஹித்து இப்படியோ அப்படியோ என்று
 தர்க்கித்து ஒருவாறு ரிச்சயித்துச் சில ப்ரமாணபாஸங்க
 னைக்கொண்டு அவரவர்க்கு அவ்வப்பொழுது தோன்றின
 படி எழுதுவித்த கள்ளப் பொய்நூல்களில் பழக்கத்தி
 னால் மனம் கலங்கித் தாம் ரிச்சயித்ததே பொருளென்று
 துராக்ரஹங்கொண்டு விவாதப்படுகிறார்கள். நீ ப்ராக்
 ருதமான தோஷங்கள் எவையும் தீண்டப்பெறுதவன்.
 ப்ரளயதசையில் இந்த ப்ரபஞ்சத்தை உன்னிடத்தில்
 அடக்கிக்கொண்டு நீயொருவனே மிகுந்திருக்கின்றனை.
 நீ உன்மாயைக்கு உட்படாமல் மறைந்திருக்கின்றனை.
 இத்தகைய உன்னிடத்தில் எந்தப் பொருள்தான் சே
 ராது? உன்னிடத்தில் பொருந்தாத இரண்டு தன்மைகள்
 எவையுமே இல்லை. கயிற்றைப்பார்த்து ஸர்ப்பமென்று
 நினைப்பவர்களின் நினைவை அக்கயிறு தடுக்காதிருப்
 பதுபோல், உன்னைப்பற்றி விவாதப்படுகிறவர்களின் அபி
 ப்ராயத்தைத் தடுக்காமல் நீ வெறுமனேயிருக்கின்றனை.
 ஆகையால் உன்னுடைய பெருமையை அறியாமல் சிலர்
 உன்னிடத்தில் சிலவற்றைச் சேராதவையாக நினைக்கிறார்
 களேயன்றி மற்றில்லை. நீ தேவர் முதலிய ஸமஸ்த வஸ்
 துக்களிலும் நிறைந்திருக்கின்றனை. ஆயினும் அவற்றின்
 தோஷங்கள் தீண்டப்பெறாமல் ரிர்விகாரஸ்வரூபனாயிரு
 க்கின்றனை. அசேதனத்தோடு கூடின ஸம்ஸத ஜீவாத்
 மாக்களும் உனக்குச் சரீரமாயிருக்கின்றனர். ஆகையால்
 விகாரங்களெல்லாம் அந்தச் சேதனசேதனங்களைச்
 சேர்ந்தவைகளேயன்றி உனக்குக் கிடையாது. நீ ஸர்
 வேஸ்வரன் ; ஸர்வஜகத்காரணபூதன். நீயே சேதன
 சேதனரூபமான இந்த ப்ரபஞ்சமாகத் தோற்றுகின்றனை.
 இத்தகையன் நீ யொருவனே யன்றி உனக்கு ஈடாவது

எதிராவது எதுவுமே இல்லை; ஒபகவானே! மதுஸூதனா! ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் எதிர் பாராமல் உன்னிடத்தில் பக்தி செய்யுந்தன்மையுடைய பெரியோர்கள் இத்தகைய னுன் உன் பாதாரவிந்தஸேவையை எங்ஙனம் துறப்பார்கள்? அவர்கள் புருஷார்த்தமின்னதென்று நிச்சயித்து அறியும் பண்டிதர்கள்; உன்னையே ப்ரீதிக்கிடமுள்ள நண்பனாகக் கொண்டவர்கள்; ராகத்வேஷாதி தோஷங்களின்றிப் பிறருடைய கார்யங்களை நிறைவேற்றும் தன்மையுடையவர்கள். அவர்கள் உன்மஹிமையாகிற ஸமுத்ரத்தில் சிறுதுளியை ஒருகால் அனுபவித்து அவ்வளவில் தம்மனத்தில் மஹாநந்தம் பெருகப்பெற்று ஐஹிக ஸுகா பாஸங்களையும் ஆமுஷ்மிக ஸுகாபாஸங்களையும் உதறியிருப்பவர்கள்; ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் ப்ரியனும் நண்பனும் ஸர்வாந்தராத்மாவும் ஷாட்குண்ய பூர்ணனுமாகிய உன்னிடத்தில் நிலைநின்று களிக்கின்றமனமுடையவர்கள். இத்தகைய பெரியோர்கள் மீளவும் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் திரும்பவொட்டாமல் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கவல்ல உன் பாதாரவிந்தஸேவையை எங்ஙனம் துறப்பார்கள்? நீ மூன்று லோகங்களையும் உட்புகுந்து நியமிக்கின்றனை. அவற்றிற்கு ஆதாரமாயிருக்கின்றனை. நீ இவ்வுலகங்களை யெல்லாம் மூன்று அடிகளால் அளந்தனை. சந்த்ரன் ஸூர்யன் அக்னி இம்மூவரும் உன்னுடைய கண்கள். உன் வைபவம் மூன்று லோகங்களின் மனத்தையும் பறிக்குமாறு மிகவும் அழகாயிருக்கின்றது. தைத்யர் தானவர் மனுஷ்யர் முதலியவர் அனைவரும் உன் விபூதிகளே. ஆகையால் அவர்களை நீ வதிக்க நினைப்பது யுக்தமன்று. ஆயினும் அவர்களுக்கு இது அபிவ்ருத்தி காலமன்றென்று நினைத்து, முன்பு உன் ஸங்கல்பத்தினால் தேவர்மனுஷ்யர் ஜலஜந்துக்கள் முதலிய ஜாதிகளில் அவதரித்துச் சத்ருக்

களை அவரவர்களுடைய அபராதத்திற்குத் தகுந்தபடி தண்டித்தனை. பகவானே! தப்பு வழியில் செல்பவர்களைத் தண்டிக்குந் தன்மையனே! உனக்குத் திருவுள்ளமாயின், இந்த த்வாஷ்டரணையும் வதிப்பாயாக. அப்பனே! நாங்கள் உன்னுடையவர்கள். நீ உன் நிவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தைக் காட்டி எங்களை அங்கீகரித்தனையல்லவா? உன்னிணையடிகளை த்யானிக்கையால் எங்கள் மனம் ஸ்வாதீனமாகி நாங்கள் வேறு விஷயங்களில் போகவேண்டுமென்றாலும் போகவொட்டாமல் விலங்குபோல் தடுக்கின்றது. அருள் நிறைந்து தெளிந்து அழகிய புன்னகையோடு கூடின கண்ணோக்கத்தினாலும் கருணையால்பெருகி வருகின்ற இனிய உரையாகிற அம்ருததாரையாலும் எங்கள் தாபத்தைப் போக்குவாயாக. பகவானே! நாங்கள் உனக்கு அறிவிக்கவேண்டிய ப்ரயோஜனம் என்ன விருக்கின்றது? அக்ஷிக்கு அதன் துணுக்கையால் ஆகவேண்டிய ப்ரயோஜனம் உண்டோ? உன் மாயை ஆச்சர்யமானது. இவ்வுலகங்களின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்குரியபடி. பரிணாமங்களை அடைகின்ற அம்மாயை உன் விநோதத்திற்கிடமாயிருக்கின்றது. நீ ஸமஸ்த ஜீவ ஸமுஹங்களுக்குள் ஹ்ருதயங்களில் ப்ரஹ்மமென்று சொல்லப்படுகிற ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபத்தினாலும் வெளியில் ப்ரக்ருதி ஸ்வரூபத்தினாலும் தேசம் காலம் தேஹம் அவஸ்தை இவற்றிற்குத் தகுந்தபடி ஸுகம் துக்கம் முதலிய ஸமஸ்த ஜ்ஞானங்களையும் விளைத்துக்கொண்டு நிறைந்திருக்கின்றனை. ஜீவாத்மாக்களுடைய மனோபாவங்களுக்கெல்லாம் நீ ஸாக்ஷியாயிருக்கின்றனை. நீ தஹராகாசத்தைச் சரீரமாகவுடையவன், ஸ்வயம்ப்ரகாசமும் எல்லாவற்றையும் விளக்குவதும் அபரிச்சின்னமுமான ஜ்ஞானமே வடிவமாகப் பெற்றவன். பரப்ரஹ்மமென்

னும் பேர் உனக்கே முக்யமானது. நீ மூன்றுலோகங்களையும் உன் புகுந்து தரிக்கின்றனை. நாங்கள் உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேற்பட்ட நிலைமையுடையவர்கள். எங்களால் உனக்கு ஆகவேண்டிய ப்ரயோஜனம் ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் நாங்கள் எதற்காக வந்தோமோ அதை நீயே நிறைவேற்றுவாயாக. தைத்ய தானவாகிகளுக்கும் அந்த ராத்மாவாயிருந்து அவர்களுடைய நிலைமையை நீயே நடத்துகின்றனை. உனக்கு நாங்கள் எல்லோரும் ஸமானர்களே. ஆரினும் நாங்கள் பரம குருவாகிய உனது பாதாவிந்தங்களின் நீழலைப்பற்றி யிருக்கிறோம். அந்நீழல் பலவகைப் பாபங்களால் விளையும் ஸம்ஸார பரிஸ்ரமங்களையெல்லாம் போக்குந் தன்மையுடையது. ஆகையால் நீ எங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும். ஓ ஜகதீசா! இந்த த்வஷ்டாவின் புதல்வனாகிய வருத்ராஸுரன் மூன்று லோகங்களையும் விழுங்குகின்றான். க்ருஷ்ண! இவன் எங்கள் தேஜஸ்ஸுக்களையும் அஸ்த்ரங்களையும் ஆயுதங்களையும் விழுங்கினான். ஆகையால் இவனை வதிக் பாயாக. நீ ஸமஸ்த தேவதேவர்களும் திண்டப்பெறாத பரிசுத்தன். ஹ்ருதய புண்டரீகத்தில் வாஸம் செய்கின்றனை; ஜீவாத்மாக்களுடைய சித்த வருத்திகளுக்கு ஸாஷியாயிருக்கின்றனை. ஆகையால் எங்கள் வருத்தம் உனக்கு நன்றாகத் தெரியும். நீ பூமியின் பாரத்தைப்போக்கி ஸுகத்தைக் கொடுப்பவன். உன் புகழ் பரிசுத்தமானது. நாங்கள் வேறு முயற்சிகளை யெல்லாம் துறந்து உன்னையே சரணம் அடைந்திருக்கிறோம். உன் கட்டளைப்படி நடப்பவர்களை நீ உன்னுடையவர்களாக அங்கீகரித்து அருள் புரியுந் தன்மையுடையவன்; ஸம்ஸார மார்க்கத்தில் திரியும் வழிப்போக்கர்களுக்கு நிலைநின்ற ஆதாரமாயிருப்பவன்; (ஐஹிகஸுகத்தை மாத்ரமேயன்றி ஆமுஷ்மிக

ஸுகத்தையும் கொடுப்பவன்). மேன்மையான புருஷார்த்தம் நீயே. தன்னைப் பற்றினாருடைய துக்கங்களைப் போக்குகையால் நீ ஹரியென்று பெயர் பெற்றனை. இத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! தேவதைகளால் ப்ரீதியுடன் துதிக்கப்பெற்ற பகவான் தன் துதியைக் கேட்டு ஸந்தோஷித்து அவர்களை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தான்.

பகவான் சொல்லுகிறான்:—ஓ தேவஸ்ரேஷ்டர்களே! நீங்கள் பண்ணின ஸ்தோத்ரமாகிற வித்யையால் நான் மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்தேன். இந்த ஸ்தோத்ர வித்யையினால் புருஷர்கள் என்னிடத்தில் பக்தி உண்டாகப் பெற்றுத் தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மாவின் ஐஸ்வர்யத்தையும் நினைப்பார்கள், தேவஸ்ரேஷ்டர்களே! நான் ஸந்தோஷம் அடைவேனாயின், எதுதான் துர்லபம்? ஆயினும் என்னிடத்தில் நிலைநின்ற மதியுடைய¹ தத்வஜ்ஞன் என்னை யொழிய மற்றொன்றையும் விரும்பமாட்டான். சப்தாதி விஷயங்களைப் புருஷார்த்தமாக நினைத்திருக்கும் புருஷன் இந்தரியங்களுக்குட்பட்டுத் தன்னுடைய நன்மையை அறியமாட்டான். அந்தச் சப்தாதி விஷயங்களை விரும்புகிறவனுக்கு ஒருவன் சிறந்த நன்மையை விளைக்கவல்லவனாயிருந்தும் அவற்றையே கொடுப்பானாயின், அவனும் அவனைப் போன்ற ஒரு மந்தபுத்தியனேயாவான். மேலான புருஷார்த்த மின்னதென்பதையும் அதன் உபாயத்தையும் அறிந்தவன் அதை அறியாமல் கேவல கர்மத்திலேயே மனம் சென்று வருந்துகிறவனுக்கு அக்கர்மத்தையே செய்யும்படி சொல்லமாட்டான். சிறந்த வைத்யன், ரோகி

அபத்யமான வஸ்துவை விரும்பினும், அதை அவனுக்குக் கொடுக்கமாட்டானல்லவா? ஆகையால் நீங்கள் என்னை அருள்புரிவித்துச் சத்ருக்களை ஜயிக்கவேண்டுமென்று விரும்புவது உங்கள் புத்திக்குறைவின் கார்யமே. மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கவல்ல நானும் நீங்கள் விரும்பின படி செய்வது யுத்தமன்று. ஆயினும் உங்கள் கார்யம் நிறைவேறும் உபாயத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். ஒ தேவேந்த்ரன் முதலிய தேவஸ்ரேஷ்டர்களே! நீங்கள் ததீசிமஹர்ஷியிடம் போலீர்களாக, உங்கள் இஷ்டம் நிறைவேறும். நீங்கள் காலவிளம்பம் செய்யாமல் அம்மஹர்ஷியிடம் சென்று, பரமாத்மோபாஸனரூபமான வித்யையாலும் வ்ரதங்களாலும் தவங்களாலும் ஸாரமுள்ள அவரது சரீரத்தைக் கொடுக்கும்படி வேண்டிங்கள். அவர் பரிசுத்தமான ப்ரஹ்மவித்யையின் கரை அறிந்தவர். அவ்வித்யையை அவர் அஸ்விதேவதைகளுக்கு உபதேசித்தார். அவ்வித்யையே அஸ்வசிரஸ்ஸென்று ப்ராஸித்தி பெற்றது. அவ்வித்யோபதேசத்தினால் அஸ்விதேவதைகளுக்கு மரணமில்லாமையையும் விளைத்தார். அவர் தன் தந்தையாகிய அதர்வமுனிவரிடத்தினின்று என்னைத் தேவதையாகவுடையதும் அபேத்யமுமான நாராயண கவசத்தைத் தான் பெற்று அதை த்வஷ்டாவுக்கு உபதேசித்தார். த்வஷ்டா விஸ்வரூபனுக்கு உபதேசித்தான். அவ்விஸ்வரூபனிடத்தினின்று நீ பெற்றாய். அம்முனிவர் மஹானுபாவர். அவருடைய சரீரம் மிகவும் ஸாரமுடையது. அவர் தர்மத்தை உணர்ந்தவர். நீங்கள் யாசிப்பீர்களாயின், அவர் தனது அங்கங்களை அவர்யம் கொடுப்பார். அவற்றைக் கொண்டுவந்து விஸ்வகர்மாவினிடம் கொடுத்தால் அவன் அவற்றால் மேலான ஒரு ஆயுதத்தை இயற்றிக்

கொடுப்பான். இந்த்ரன் அவ்வாயுதத்தைக் கொண்டு என்னுடைய தேஜஸ்ஸினால் பலம் வளரப்பெற்று வருத்ராஸூரனுடைய தலையை அறுப்பான். அங்ஙனம் அந்த வருத்ராஸூரன் தொலைந்த பின்பு நீங்கள் தேஜஸ்ஸையும் அஸ்த்ரங்களையும் ஆயுதங்களையும் ஸம்பத்தையும் முன்போல மீளவும் பெறுவீர்கள். உங்களுக்குக் க்ஷேமம் உண்டாகும். பயப்படவேண்டாம். என்னிடத்தில் மனப்பற்றுடையவர் எதற்கும் வருந்தமாட்டார்கள் அவர்களை எவரும் பாதிக்க மாட்டார்கள்? ஒன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

இந்த்ரன் ததீசருடைய எலும்புகளால்
வஜ்ராயுதத்தை இயற்றிக்கொண்டு வருத்ராஸூரனோடு யுத்தம் செய்தல்.

ஸ்ரீ பகர் சொல்லுகிறார் :—ஜகத்ரக்ஷகனாகிய பகவான் இங்ஙனம் இந்த்ரனுக்குக் கட்டளையிட்டுத் தேவதைகள் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கையில் அவ்விடத்திலேயே மறைந்தான். பிறகு தேவதைகள் பகவான் மொழிந்தபடியே ததீச முனிவரிடம்போய் அவருடைய அங்கங்களைக் கொடுக்கும்படி வேண்டினார்கள். பாரதனே! அதர்வமுனிவருடைய புதல்வராகிய அந்தத் ததீசமுனிவர் மஹானுபாவர். அவர் செயல்களெல்லாம் தீர்ந்து மருத்யுவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். ஆகையால் அவர் தேவதைகளின் வசனத்தைக் கேட்டு ஸந்தோஷம் அடைந்து புன்னகை செய்து ‘ஓ தேவதைகளே! ப்ராணிகளுக்கு மரணகாலத்தில் பொறுக்கமுடியாத வருத்தம் உண்டாகுமென்றும், அக்காலத்தில் அவர்க்குப் ப்ராஜ்ஞையும் தவறிப்போமென்றும் நீங்கள் அறியீர்களோ? ஜீவிக்கவேண்டுமென்று விரும்பும் ப்ராணிகளுக்குத் தே

ஹம் மிகவும் அன்பிற்கிடமாயிருக்கும்ல்லவா? அங்ஙனம் இஷ்டமான தேஹத்தை நேரே ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு வந்து யாசித்தாலும் எவன் தான் கொடுக்க உத்ஸாஹப் படுவான்? ஆகையால் நீங்கள் தான் என் தேஹத்தை வாய்கூசாமல் எப்படிக்கேட்கலாம்? நான்தான் எப்படி கொடுப்பேன்? ' என்றார். அதைக்கேட்ட தேவதைகள் அம்முனிவரை நோக்கி 'ஓ அந்தணர்தலைவரே! உம்மைப்போன்ற பெரியோர்கள் ப்ராணிகளிடத்தில்மனஇரக்கமுடையவர்கள். அழகிய புகழுடைய அனைவராலும் உங்கள் நடத்தைகள் புகழ்த்தக்கவைகளாயிருக்கின்றன. உங்களுக்கு எது துறக்க முடியாதது? தன் ப்ரயோஜனத்தை எதிர்பார்க்கிறவன் பிறனுடைய ஸங்கடத்தை உணரமாட்டான். உணர்வானானின் யாசிக்கவேமாட்டான். பிறர் தன்னை யாசிப்பார்களாயின், கொடுக்க வல்லவன் இல்லையென்று சொல்லவேமாட்டான்' என்றார்கள். அதைக்கேட்ட மஹர்ஷியும் 'தேவதைகளே! உங்களிடத்தில் தர்மத்தைக் கேட்கவிரும்பி நான் உங்களைத் திரஸ்கரித்தேனன்றி வேறில்லை. இத்தேஹம் தனக்குக்காரணமான ப்ராரப்தகர்மம் தீர்த்தமையால் என்னை விட முயன்றிருக்கின்றது. உங்களுக்கு ப்ரியமான இத்தேஹத்தை நானும் அபிமானத்துடன் துறக்கிறேன். ஓநாதர்களே! சிலையற்றதாகிய இச்சரீரத்தினால் ப்ராணிகளிடத்தில் தபை செய்து தர்மத்தையாவது புகழையாவது ஸாதிக்கமாட்டானாயின், அவனைப்பற்றி ஸ்தாவரங்களும் சோகிக்கும். ப்ராணிகளின் வருத்தங்கண்டு வருந்துவதும், ஸந்தோஷம் கண்டு ஸந்தோஷிப்பதுமாயிருக்கையாகிய இவ்வளவே அழிவற்ற தர்மமென்று புண்ய ஸ்லோகரான பெரியோர்கள் நிச்சயித்திருக்கிறார்கள். தேஹங்கள் நாய் நரி முதலியவற்றிற்கு ஆஹா

மாக வேண்டியவைகள்; பிறர்க்கு உபயோகப்பட வேண்டியவைகள்; நிலையற்றவைகள். அவற்றால் ஆத்மாவுக்கு ஆகவேண்டிய உபயோகம் எதுவுமே இல்லை. மனுஷ்யர்கள் அத்தகைய தேஹங்களாலும் பிள்ளை பெயரன் முதலிய பந்துக்களாலும் பிறர்க்கு உதவி செய்யார்களாயின், அதைக்காட்டிலும் வேறு வருத்தமே இல்லை. ஆ! இப்படியும் செய்வார்களோ? என்றார். உண்மையை உணர்ந்த அம்முனிவர் இங்ஙனம் சிச்சயித்துக்கொண்டு இந்த்ரியங்களையும் மனத்தையும் புத்தியையும் அடக்கி ஆத்மாவைப் பரமாத்மாவினிடத்தில் ஸமர்ப்பித்துக்கர்மபந்தங்களெல்லாம் தீரப்பெற்றுமேலான யோகமார்க்கத்தில் இறங்கித்தன் தேஹத்தைத் துறந்தார். பிறகு அவர் தன்னை விட்டுப்போன தேஹத்தையும் அறியவில்லை. அப்பால் தேவேந்தரன் அம்முனிவருடைய தேஹத்திலுள்ள எலும்புகளைக்கொண்டு விர்வகர்மாவினால் வஜ்ராயுதம் செய்வித்து அதை எடுத்துக்கொண்டு பகவானுடைய தேஜஸ்ஸுடன் கூடி உத்ஸாஹம் வளரப்பெற்று ஸமஸ்த தேவகணங்களோடுங்கூடி ஜராவதத்தின்மேல் ஏறி விளங்கினான். பிறகு அத்தேவேந்தரன் முனி கணங்களால் துதிக்கப்பெற்று மூன்று லோகங்களையும் களிக்கச் செய்பவன் போன்று அஸுரஸையங்களில் தலைமையுள்ள வீரர்களால் சூழப்பட்ட சத்ருவாகிய வருத்ரன் மேல் எதிர்த்தோடினான். அப்பொழுது அவ்விந்தரன் ப்ரளய காலத்தில் கோபித்து யமன்மேல் எதிர்த்தோடுகிற வருத்ரன்போல விளங்கினான். ஓ மன்னவனே! அப்பால் முதல் சதுர்யுகத்தில் த்ரேதாயுகத்தின் ஆரம்பத்தில் நர்மதாநதிக்கரையில் தேவதைகளுக்கு அஸுரர்களோடு மிகவும் பயங்கரமான யுத்தம் நடந்தது. அப்பொழுது ஏகாதசருத்ரர்களும் அஷ்டவஸுக்களும்

த்வாதசாதித்யர்களும் அஸ்விதேவதைகளும் பித்ருக்களும் அக்னிகளும் மருத்துக்களும் ருபுக்களும் ஸாத்யர்களும் விஸ்வதேவரும் தேவதைகளும் இந்த்ரனைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். அங்ஙனம் தேவதைகளோடுகூடி வஜ்ராயுதத்தை ஏந்தித் தன்னொளியுடன் விளங்குகின்ற தம் சத்ருவாகிய தேவேந்த்ரனைக் கண்டு வருத்தரன் முதலிய அஸுரர்கள் பொறுக்க முடியாதிருந்தார்கள். நமசிசம்பரன் அனரவன் த்விமூர்த்தன் வருஷபன் அம்பரன் ஹயக்ரீவன் சங்குசிரன் விப்ரசித்தி அயோமுகன் புலோமன் வருஷபர்வன் ப்ரேஹதி உத்கடன் தூம்ரகேசன் விருபாக்ஷன் கபிலன் விபாவஸு இவர்களும் ஆயிதமாயிரமான தைத்யர்களும் தானவர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் இவ்வலன் பல்வலன் தந்தசூகன் வருஷத்வஜன் காலநாபன் மஹாநாபன் பூதஸந்தாபனன் வருகன் இவர்களும் ஸுமாலி மாலி முதலியவர்களும் ஸ்வர்ணமயமான அலங்காரங்களை அணிந்து ம்ருத்யுவுக்கும் அணுக முடியாத இந்த்ரனுடைய ஸேனையின் முன் சின்று தடுத்துப் பரபரப்பின்றிக் கொடியமதமுடையவராகப் பெரிய ஸிம்ஹநாதத்துடன் எதிர்த்துக் கதை உழல்தடி பாணம் ஈட்டி இரும்புத்தடி தோமரம் சூலம் கோடாலி கத்தி சதக்னி முஸுண்டி முதலிய ஆயுதங்களாலும் அஸ்த்ரங்களாலும் தேவஸ்ரேஷ்டர்களை நாற்புறத்திலும் சூழ்ந்து அடித்தார்கள். தேவதைகள் அஸுரர்களால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டுப் புங்காணுபுங்கமாய் வந்து விழுகின்ற பாணங்களால் நாற்புறத்திலும் மறைக்கப்பட்டு, ஆகாயத்தில் மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட நக்ஷத்ரங்கள் போல கண்ணுக்குப் புலப்படாமலே யிருந்தார்கள். அங்ஙனம் அஸுரர்கள் மழை பெய்தாற்போல் பெய்த ஆயுதங்க

னும் அஸ்த்ரங்களும் தேவஸௌனானங்களின்மேல் படவேயில்லை. வெகுவேகமாய்ப் பாணப்ரயோகம் செய்ய வல்ல தேவதைகள் அவற்றை ஆகாயத்திலேயே ஆயிரம் கண்டங்களாக அறுத்து விட்டார்கள். அனந்தரம் அஸுரர்கள் தாம் ப்ரயோகித்த அஸ்த்ரங்களும் சஸ்த்ரங்களும் அங்ஙனம் வீணானமை கண்டு மலைச்சிகரங்களையும் மரங்களையும் கற்களையும் கொண்டுவிந்து தேவதைகளின் மேல் பெய்தார்கள். தேவதைகள் அவற்றையும் முன் போலவே அறுத்தார்கள். பிறகு வருத்ரனை நாதனாகவுடைய அஸுரர்கள் தாம் ப்ரயோகித்த பலவகை அஸ்த்ரங்களாலும் சஸ்த்ரங்களாலும் சிறிதும் அடிபடாமல் தேவதைகள் க்ஷேமமாயிருப்பதையும், மீளவும் தாம் ப்ரயோகித்த மரங்களும் கற்களும் மலைச்சிகரங்களும் அவர் மேல் படாமல் வீணானவற்றையும் கண்டு எல்லோரும் பயந்தார்கள். மூர்க்ருஷ்ணனுக்கு அனுகூலர்களான பெரியோர்களின் மேல் புத்தியில்லாத மூடர்கள், பிதற்றுகிற வசைகளெல்லாம் வீணாவதுபோலத் தேவக் கூட்டங்களின் மேல் அஸுரர்கள் செய்த ப்ரயாஸங்களெல்லாம் வீணாயின. அவ்வஸுரர்கள் பகவானிடத்தில் பக்தியில்லாதவர்கள். ஆகையால் தேவதைகள் அவர்களுடைய பலத்தை யெல்லாம் அனாயாசமாகப் பறித்தார்கள். ஆதலால் அவ்வஸுரர்கள் யுத்தத்தில் தமக்குள்ள கொழுப்பெல்லாம் பாழாகப் பெற்றுத் தம்முடைய ப்ரயாஸங்களெல்லாம் வீணானமை கண்டு ப்ரஸித்தி பெற்றவர்களாயினும் யுத்தாரம்பத்தில் தம் ப்ரபுவான வருத்ராஸுரனைத் துறந்து ஓடிப்போக மனங்கொண்டார்கள். மஹாவீரனும் ஆழ்ந்த மனமுடையவனும் கொடியனுமாகிய அந்த வருத்ராஸுரன் தன் ப்ருத்யர்கள் ஓடுவதையும் தன் பலத்தில் சிறிது அழிந்து போனதையும், மற்ற

வர்கள் பயந்து ஒடிப்போவதையும் கண்டு அக்காலத்திற் குரியதும் கம்பீரமனமுடைய வீரர்களுக்கு இனியதுமான வார்த்தையை மொழிந்தான். 'ஓ விப்ரசித்தீ? நமஸீ! புலோமா! மயனே! அனர்வா! சம்பரா! நீங்கள் என் வார்த்தையைக் கேளுங்கள். பிறந்தவர் அனைவரும் மரணம் அடைவார்களென்பது நிச்சயம். அந்த ம்ருத்யுவுக்கு எவ்விதத்திலும் ப்ரதீகாரமே ஏற்படவில்லை. ஆகையால் அதைத் தடுக்க முடியாது. ஓ ராஜாஸர்களே! அந்த மரணத்தினால் ஸ்வர்க்கலோகமும் யசஸ்ஸும் விளையுமாயின், அதை எவன்தான் விரும்பமாட்டான்? இவ்வுலகத்தில் இரண்டுவகையான மரணங்கள் கிடைக்க அரியவை யென்று பெரியோர்களால் புகழப்படுகின்றன. உள்ளிந்த்ரியத்தையும் வெளி யிந்த்ரியங்களையும் வென்று யோகத்தில் இழிந்து ப்ரஹ்மத்யானத்தினால் சரீரத்தைத் துறக்கை ஒன்று. வீரர்களின் படுக்கையாகிய யுத்தபூமியில் பின்வாங்காமல் சத்ருக்களால் அடியுண்டு சரீரத்தைத் துறக்கை மற்றொன்று. விவேகமுடையவர்கள் இவ்விரண்டு மரணங்களையும் உபேக்ஷிக்க மாட்டார்கள்.' பத்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—

❖ {   வருத்ராஸாரன் இந்த்ராஸூடு   } ❖
                                         ஸம்பாஷித்தல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— ஓ மன்னவனே! இங்ஙனம் ஸேனையில் தலைவனாகிய வருத்ரன் தர்மத்தினின்றும் நமுவாத வார்த்தையைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பினும், பயந்து மனசிலைமையற்று ஒடிப்போக முயன்றிருக்கிற அஸூரர்கள் அவனுடைய வசனத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அப்பால் அஸூரஸ்ரேஷ்டனாகிய அந்த வருத்

ராஸூரன் அஸூரஸைய் மெல்லாம் தாலம் அனுகூல
 மாயிருக்கப் பெற்ற தேவதைகளால் பீடிக்கப்பட்டு நாத
 னற்றதுபோலப் பயந்தோடுவதைக் கண்டு இந்தரசத்ரு
 வாகிய வருத்ரன் அந்த வ்யஸனத்தைப் பொறுக்க முடி
 யாமல் மிகவும் கோபித்துத் தன் பலத்தினால் ஸேனை
 யைத் தகைந்து விரட்டித் தேவதைகளை நோக்கி இங்ங
 னம் மொழிந்தான். 'யுத்தத்தில் முன் நிற்கமாட்டாமல்
 பயந்தோடிப் பின்புறத்தில் அடிபடுகின்ற இவ்வஸூர்
 கள் மாதாவின் விஷ்ட்டைபோல் ஒன்றுக்கும் உபயோகப்
 படாதவர்கள். இவர்களை வதிப்பதனால் உங்களுக்கு என்ன
 ப்ரயோஜனம்? பயந்தவனை வதிப்பது சூரர்களால்
 புகழத் தகுந்ததன்று; ஸ்வர்க்கத்தையும் விளைக்காது.
 ஓ அற்பர்களே! ஆகையால், உங்கள் மனத்தில் சண்டை
 செய்யவேண்டு மென்னும் விருப்பமாவது தேஹபலமா
 வது உள்ளதாயின், சப்தாதிவிஷயங்களை அனுபவிக்க
 வேண்டுமென்னும் விருப்பமும் இல்லாதிருக்குமாயின்,
 ஒரு ஸ்ஷணகாலம் மாத்ரம் என்னெதிரில் நிற்பீர்களாக'
 என்றான். மஹாபலமுடைய வருத்ராஸூரன் கோபமுற்
 றுத் தேவக்கூட்டங்களைத் தன் தேஹத்தினால் பயப்படுத்
 திக்கொண்டு பலமுள்ளவளவும் ஸிம்ஹநாதம் செய்தான்.
 அதனால் ஜனங்களெல்லாரும் பயந்து மூர்ச்சித்தார்கள்.
 அந்த வருத்ராஸூரனுடைய கர்ஜனையைக் கேட்டுத் தே
 வக் கூட்டங்களெல்லாம் வஜ்ராயுதத்தினால் அடிபட்டாற்
 போல் மூர்ச்சித்துப் பூமியில் விழுந்தன. யுத்தரங்கத்தில்
 தடுக்க முடியாத கொடிய மதமுடைய அந்த வருத்ரா
 ஸூரன் சூலத்தைக் கையில் ஏந்திப் பூமியை நடுங்கச்
 செய்துகொண்டு நடந்து, மதங்கொண்ட மஹாகஜம்
 பனங்காட்டை மர்த்திப்பதுபோல், அங்ஙனம் மூர்ச்சித்
 துக் கண் மூடிக்கொண்டிருக்கிற தேவஸையத்தைப்

பலமுள்ளவளவும் தன் பாதங்களால் மர்த்தித்தான். தே
வேந்தரன் அது கண்டு கோபித்து அவன் மேல் பெரிய
கதையை ப்ரயோகிக்க, அவ்வஸுரன் வருந்தியும் பொறு
க்க முடியாத அக்கதை தன் மேல் வருவதைக் கண்டு
அதை அவலீலையாகவே இடக்கையினால் பிடித்துக்
கொண்டான். அவ்விரந்தரசத்ரு பெருங்கோபத்துடன்
விரைவாக 'அடியிட்டுச் சென்று உரக்க ஸிம்ஹராதம்
செய்து அக்கதையினால் இந்த்ரனுடைய வாஹனமாகிய
ஐராவதத்தின் சும்பஸ்தலத்தை அடித்தான். யுத்தத்
தைப் பார்க்க வந்தவர்கள் அனைவரும் அவன் செய்த
காரியத்தை வெகுமதித்தார்கள். அவ்வைராவதம் வருத்
ராஸுரன் ப்ரயோகித்த கதையால் அடியுண்டு வஜ்ராயு
தத்தினால் பிளக்கப்பட்ட பர்வதம்போல் சுழன்று முகம்
சிதறப்பெற்று மிகவும் வருந்தி ரக்தம் கக்கிக்கொண்டு
இந்த்ரனுடன் எழு வில்லளவு தூரம் பின்னே நகர்ந்தது.
அவ்வஸுரன் யுத்ததர்மத்தை உணர்ந்த மஹானுபா
வன். ஆகையால் வாஹனம் வருந்தித் தானும் மனவரு
த்த முற்றிருக்கிற அவ்விரந்தரன்மேல் மீளவும் கதையை
ப்ரயோகிக்காமல் வெறுமனே இருந்தான். இந்த்ரன் அம்
ருதப் பெருக்குடைய தன் கையினால் ஐராவதத்தைத்
தடவிக்கொடுத்து அதன் வருத்தமெல்லாம் தீரச்செய்து
மீளவும் அவ்வஸுரன் மேல் எதிர்த்து நின்றான். மன்ன
வர் தலைவனே! அவன் யுத்தம் செய்ய வேண்டுமென்னும்
விருப்பத்துடன் முன்னே வந்து வஜ்ராயுதத்தை எந்திக்
கொண்டு நிற்கின்றவனும் தன்ப்ராதாவான விஸ்வரூபனை
வதித்தவனும் தன் சத்ருவுமாகிய இந்த்ரனைக் கண்டு
அவன் செய்த பாபிஷ்டமான கொடுந் தொழிலையும்
ஸோகத்தினால் நினைத்துப் பின்பு மோஹத்தினால் சிரித்து
இங்ஙனம் மொழிந்தான். 'என் சத்ருவாகிய நீ தெய்வா

தினமாய் என் முன்னே வந்து நின்றனை. நீ ப்ராஹ்மண
னைக் கொன்றவனல்லவா? அதிலும் உனக்குக் குருவா
கிய என் ப்ராதாவை வதித்தாய். அஸத்துக்களில் சிறந்
தவனை! இரக்கமின்றிப் பாரைபோன்ற உன் ஹ்ருதயத்
தை என் சூலத்தினால் பிளந்து இப்பொழுதே என் ப்ராதா
வின் கடனைத் தீர்த்துக் கொள்கிறேன். தெய்வாதினமாய்
நீ எனக்கு நேர்பட்டனை. என் ப்ராதாவான விஸ்வ
ரூபன் ப்ராஹ்மணன்; ப்ராஹ்மவித்து; உனக்கு ஆசார்
யன்; யாகநீகைஷிக்கு உட்பட்டிருந்தவன். நீ அவனை
நம்பவைத்து, ஸ்வர்க்கத்தை விரும்பி யாகம் செய்பவன்
யாக பசுவின் தலையை அறுப்பதுபோல், அறுத்தனை.
இங்ஙனம் தகாத பாபிஷ்ட கார்யம் செய்தமையால், வெடிகம்
செல்வம் பயம புகழ் இவைகளெல்லாம் உன்னைத்
துறந்தன. நீ செய்த பாபகர்மத்தினால் புருஷர்களைப்
பிடிங்கித் தின்னுந் தன்மையுள்ள பிசாசங்களாலும் நிக்
திக்கத் தகுந்தவனாயிருக்கின்றனை. இப்பொழுது நான்
உன் தேஹத்தை என் சூலத்தினால் பிளக்கையில் அக்னி
ஸம்ஸ்காரம் செய்யப் பெருத அத்தேஹத்தைக் கழுஞ்
கள் தின்னப்போகின்றன. தேவதைகள் மதிகெட்டுக்
கொடும்தொழிலுனை உன்னைத் தொடர்ந்து இந்த யுத்த
த்தில் ஆயுதங்களை எந்தி என்னை அடிப்பார்களாயின்,
கூரான என் சூலத்தினால் அவர்களது கண்டங்களைச்
சேதித்து அந்த ரக்தங்களால் பூதநாதர்களையும் அவர்க
ளுடைய பரிவாரங்களையும் ஆராதிக்கிறேன். அல்லது, ஓ
தேவேந்த்ரனே! வீர! இந்த யுத்தத்தில் நீயே என் தலை
யை வஜ்ராயுதத்தினால் அறுப்பாயாயின், என் தேஹத்தி
னால் பூதங்களுக்குப் பஸி கொடுத்துக் கர்மபந்தங்களை
யெல்லாம் துறந்து ஆழ்ந்த மனமுடைய ஞானிகளின்
பாத தூளியால் பரிசுத்தமான கதியைப் பெறுகிறேன்.

ஓ தேவேந்த்ரனே! உன் சத்ருவாகிய நான் உன்னெதி
 ரில் சின்றுகொண்டிருக்கையில், தடைபடாத உன்வஜ்ரா
 யுதத்தை ஏன் ப்ரயோசிக்காதிருக்கின்றனே? 'முன் ப்ர
 யோசித்த கதை, லோபியிடத்தில் செய்த யாசனைபோல்
 வீணாய்விட்டதே. அங்ஙனம் இதுவும் வீணாய்விடுமோ'
 என்று ஸந்தேஹிக்க வேண்டாம். இந்த வஜ்ராயுதம்
 அதைப்போல் வீணாகாது. ஓ இந்த்ர! உன் வஜ்ராயுதம்
 பகவானுடைய தேஜஸ்ஸினாலும் ததீசமஹர்ஷியின் தவத்
 தினாலும் தீக்ஷணமாயிருக்கின்றது. ஸ்ரீவிஷ்ணுவும் உனக்
 குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறான். ஆகையால் அந்த வஜ்
 ராயுதத்தினால் உன் சத்ருவாகிய என்னை வதிப்பாயாக.
 பகவான் எந்தப் பக்ஷத்தில் இருக்கிறானோ அதே பக்ஷத்
 தில் தான் ராஜ்ய ஸம்பத்து ஜயம் ப்ரபுத்வம் முத
 லிய குணங்கள் உண்டாகும். நான் அஸுரனாயினும்
 நரகத்திற்குப் போகமாட்டேன். ஸங்கர்ஷண பகவான்
 சொன்னபடி அவனுடைய பாதாரவிந்தங்களில் மனத்
 தை நிலை நிறுத்தி, நீ வேகத்துடன் ப்ரயோசித்த உன்
 வஜ்ராயுதத்தினால் க்ராம்யங்களான சப்தாதி விஷயங்க
 ளில் விருப்பமாகிற பாசமும் அறுப்புண்டு ஸ்வர்க்காதி
 லோகங்களை யெல்லாம் கடந்து முனிவர்களின் கதியான
 மோக்ஷத்தையே பெறப்போகிறேன். எங்கள் ப்ரபுவா
 கிய ஸங்கர்ஷண பகவான், வேறு ப்ரயோஜனங்களை
 விரும்பாமல் தன்னிடத்தில் பக்தி செய்யும் புருஷர்களு
 க்கு ஸ்வர்க்காதி லோகங்களிலும் பூமியிலும் அதலாதி
 லோகங்களிலும் உள்ள ஜஸ்வர்யங்களைக் கொடுக்கமாட்
 டான். ஏனென்றால் அவ்வைஸ்வர்யங்கள் த்வேஷம் பயம்
 மனோவ்யாதி மதம் கலஹம் வ்யஸைம் முதலிய ப்ரயாஸங்
 களைத் தவறாமல் உண்டாக்குகின்றனவல்லவா? எங்கள்
 ப்ரபுவாகிய ஸங்கர்ஷணபகவான் தன் பக்தர்களுக்குத்

தர்ம அர்த்த காமங்களைப் பற்றின ஆயாஸங்களைத் தடுத்து மோக்ஷத்தையே கொடுப்பான். எவனுக்கு அற்பங்களும் அஸ்திரங்களுமான தர்மார்த்த காமங்களைப்பற்றின ப்ரயாஸங்கள் நீங்குகின்றனவோ, அவனிடத்தில் பகவானுடைய அனுகரஹம் உண்டென்பதை ஊஹிக்கலாம். அவன் தன்னை யொழிய வேறு ப்ரயோஜனங்களை விரும்பாத ஏழையர்க்கே அருள் புரிவான். சப்தாதி விஷயங்களை விரும்பி அவற்றிற்காகப் பணிசிற உன்னைப்போன்றவர்களுக்கு அவனருள் சிடைப்பது அரிது. ஓ பகவானே! நான் உன் பாத மூலத்தையே அவலம்பமாகப்பற்றின உன் தாஸர்களுக்குத் தாஸனாகவே மீளவும் பிறப்பேனாக. என் மனம் என் ப்ராணநாதனாகிய உனது குணங்களையே நினைக்குமாக. என் வாக்கும் அவற்றையே கீர்த்தனம் செய்யுமாக. என் சரீரம் உனது ஆராதன ரூபமான கர்மத்தைச் செய்யுமாக. ஸமஸ்த ஸௌபாக்யங்களுக்கும் நிதிபோன்றவனே! நான் உனக்குத் தாஸனாயிருப்பதைத் தவிர ஸமஸ்த பூமண்டலத்திற்கும் ப்ரபுவாயிருக்கும் ஐஸ்வர்யத்தையாவது பாதாளம் முதலிய லோகங்களின் ஆதிபத்யத்தையாவது அணிமாதி யோகஸித்திகளையாவது ப்ரஹ்மாவின் ஐஸ்வர்யத்தையாவது கைவல்யமென்கிற ஆத்மான்னுபவத்தையாவது வைகுண்ட லோகத்தையாவது விரும்பமாட்டேன். தாமரைக் கண்ணனே! இறகு முளைக்கபெருத பறவைக்குட்டிகள் தாயைப்போலவும், பசியினால் வருந்தின சிறு குழந்தைகள் ஸ்தன்யத்தைப் போலவும், தேசாந்தரம் சென்ற காதலனை வருத்தமுற்ற காதலி போலவும், என் மனம் உன்னையே பார்க்க வேண்டுமென்று விரும்புகின்றது. நான் உன் மாயையினால் சரீரம் பிள்ளை பெண்டிரவீடு முதலியவற்றில் மனம் சென்று என் கர்மங்

களால் ஸம்ஸார சக்ரத்தில் சுழன்றுகொண்டிருப்பினும்
எனக்கு உத்தம ஸ்லோகஞான உன் பக்தர்களிடத்தில்
ஸ்நேஹம் உண்டாகுமாக. அந்தச் சரீரம் முதலியவற்றில்
எனக்கு மனப்பற்று நேராதிருக்குமாக. இங்ஙனம் நீ
அருள் புரியவேண்டும்'. பதினொன்றாவது அத்யாயம்
முற்றிற்று.

இந்தரனுக்கும் வருத்ராஸூரனுக்கும்
ஸம்பாஷணமூர், இந்தான்
வருந்தி வருத்ராஸூரனை
வகித்தலும்

ஸ்ரீ சுகர் சொல் லுகிறார்:—பரீக்ஷித்து மன்னவனே!
தன் சரீரத்தைத் துறக்கவிரும்பி யுத்தத்தில் ஜயத்தைக்
காட்டிலும் மரணத்தையே மேலாக நினைத்திருக்கின்ற
அந்த வருத்ராஸூரன் இங்ஙனம் பகவானைத் துதித்துச்
சூலத்தை ஏந்திக்கொண்டு, ப்ரளய ஜலத்தில் கைடபனெ
ன்னும் அஸூரன் பரமபுருஷனை எதிர்த்தாற்போல், இந்
த்ரான்மேல் எதிர்த்து வந்தான். வீரனாகிய அவ்வஸூ
ரேந்த்ரன் ப்ரளய காலாக்கிரிபோலப் பொறுக்கமுடியாமல்
ஜ்வலிக்கின்ற நுனிகளையுடைய சூலத்தைச் சுழற்றிக் கோ
பத்துடன் இந்த்ரான்மேல் எறிந்து ஸீம்ஹநாதம் செய்து
'பாபிஷ்டனே! மாண்டுபோனாய்' என்றான் பிறகு வஜ்ரா
யுதத்தை ஏந்திக்கொண்டிருக்கும் தேவேந்த்ரன் ஆகா
யத்தில் சுழன்றுகொண்டு ஸூர்யன்போலவும் நெருப்புத்
தணல்கள் போலவும் கண்ணெடுத்திப் பார்க்கமுடியாமல்
எதிர்த்து வருகின்ற சூலத்தைக் கண்டு சிறிதும் தழதழப்
பின்றி நூறுகணுக்களையுடைய தன் வஜ்ராயுதத்தினால்
அச்சூலத்தையும் வாஸுகியின் உடல்போன்ற அவனது
புஜத்தையும் எல்லோரும் ஆச்சரியப்படும்படி அறுத்தான்.
பிறகு வருத்ராஸூரன் ஒரு புஜம் அறுப்புண்டு மிகவும்

கோபமுற்று வஜ்ராயுதத்தை எந்தின இக்த்ரணைக் கிட்டிப்
பரிகத்தினால் அவ்விந்த்ரணைக் கன்னத்தில் அடித்துத்
தெய்வக்கரியான ஐராவதத்தையும் அடித்தான். அங்ஙனம்
அடியுண்ட இந்த்ரனுடைய ஹஸ்தத்தினின்று வஜ்ராயுத
மும் கீழ் விழுந்தது. கூட்டங் கூட்டமாயிருக்கிற தேவ
தைகள் அஸுரர்கள் ராணர்கள் ஸித்தர்கள் அனைவ
ரும் அவ்விஸுரன் செய்த அற்புதமான செயலைக் கண்டு
வெகுமதித்தார்கள். மற்றும், அவர்கள் இந்த்ரனுக்கு
நேர்ந்த ஸங்கடத்தைக் கண்டு 'ஆ! ஆ!' என்று மிகவும்
இறைச்சலிட்டார்கள். அப்பொழுது தேவேந்தரன் சத்ரு
வின் எதிரில் தன் கையினின்று வஜ்ராயுதம் நழுவினதற்கு
லஜ்ஜித்து மீளவும் அதை எடுக்காதிருந்தான். அங்ங
னம் வஜ்ராயுதத்தை எடுக்காதிருக்கின்ற இக்த்ரணைப்
பார்த்து வருத்தராஸுரன் மொழிந்தான். 'ஐ தேவேந்த
ரனே! நீ மீளவும் வஜ்ராயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு
உன் சத்ருவாகிய என்னை வதிப்பாயாக. இது ரோகிப்ப
தற்கு ஸமயமன்று. சத்ருக்களை வதிக் கவிரும்பி யுத்தம்
செய்பவர்களுக்கு எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லா இடங்க
ளிலும் ஜயமே உண்டாகுமென்கிற சியதி இல்லை. உலகத்
திலுள்ள ப்ராணிகள் அனைவரும் பாம்புருஷனுக்கு உட்
பட்டவர்கள். அவன் உட்புகுத்து கர்மங்களுக்குத் தகுந்
தபடி அனைத்தையும் சியமித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.
தேச கால கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி ஸுகதுக்காதி
பலன்களை அனுபவிக்கும்பொருட்டு ஜயம் அபஜயம் முத
லியவற்றை ஈஸ்வரன் நடத்துகிறான் ஆகையால் தெய்வா
தீனமாய் நேருகிற அபஜயாதிகளைப் பற்றி லஜ்ஜையை
யாவது சோகத்தையாவது ஏற்றுக்கொள்ளலாகாது.
பாம்புருஷனொருவனுக்கு மாத்ரமே ஸர்வதேச ஸர்வ
கால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஜயமே உண்டாகுமன்றி

மற்றவர்களுக்கு அந்த நீயதி கிடையாது. 'அவன் ஜகத்தி
 னுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்தும் ப்ரபு;
 எல்லா மறிந்தவன் ; ஆதி புருஷன் ; என்றும் அழியாத
 வன். ப்ரஹ்மதேவன் முதலிய லோகபாலர்களோடு கூடின
 இவ்வுலகங்களெல்லாம் கயிற்றால் கட்டுண்ட பறவைகள்
 போல் ஸ்வாதினமின்றி அந்தப் பரமபுருஷனுடைய ஸங்
 கல்பத்தின்படி ஜீவிக்கின்றன. அவனே காலஸ்வரூபனாகி
 இவ்வுலகத்தில் ஜயம் அபஜயம் முதலியவற்றிற்குக் கார
 ணமாயிருக்கிறான். செயல்களில் முயற்சி கொள்ளுந்
 திறமை வேகம் பலம் ஜீவனம் மோக்ஷம் ஸம்ஸாரம்
 ஆகிய இவற்றிற்கெல்லாம் அந்தப் பரமபுருஷனே கார
 ணன். இவ்வுலகத்திலுள்ள ஜனங்கள் இதை அறியா
 மல் அவற்றிற்குத் தம்மையே காரணமாக நினைக்கின்றா
 ர்கள். ஆகையால் அவர்கள் ஒன்றுமறியாத மூடர்கள்.
 மரத்தினால் செய்யப்பட்ட பொம்மையும் வலையில் அகப்
 பட்ட ம்ருகமும் புருஷனுக்கு உட்பட்டிருப்பதுபோல்,
 ஸமஸ்த ப்ராணிகளும் பரமபுருஷனுக்கு உட்பட்டவை
 கள். ப்ரக்ருதி மஹத்தத்வம் அஹங்காரம் ஆகாசம் முத
 லிய பஞ்சபூதங்கள் இந்தரியங்கள் அந்தக்கரணம்
 இவையெல்லாம் இந்தப் பரமபுருஷனுடைய அனுக்ரஹ
 மில்லாமல் ஸ்ருஷ்டிக்க வல்லவையாகமாட்டா. அங்ஙன
 மே நான்முகன் முதலிய ஜீவாத்மாக்களும் அவனுடைய
 அனுக்ரஹமில்லாமல் ஸ்ருஷ்டிக்க வல்லவர்களாகமாட்டா
 ர்கள். ஜனங்கள் தாங்கள் பரமபுருஷனுக்கு உட்பட்டவர்
 கள் என்பதையும் அவனுடைய அனுக்ரஹத்தை யொழி
 யத் தங்களுக்குத்தனியே திறமையில்லை யென்பதையும்
 அறியாமல் தங்களை ஈஸ்வரர்களாக நினைக்கிறார்கள். ஈஸ்
 வரன் ப்ருதிவி முதலிய பூதங்களில் உட்புகுந்து தேவமனு
 ஷ்யாதி பூதங்களைப் படைக்கின்றான் ; அவற்றைக்கொண்

டே அவற்றை அழிக்கிறான். ஆயுள் செல்வம் புகழ் ஐஸ்
 வர்யம் மற்றும் பல விருப்பங்கள் இவையெல்லாம் கர்மாறு
 குணமாக அவ்வவற்றிற்குரிய காலங்களில் தாமே உண்டா
 கின்றன. மாணம் ஏழ்மை முதலியவற்றை நாம் விரும்பா
 திருப்பினும் அவை தாமே உண்டாகின்றனவல்லவா? அத
 ற்குக் காரணம் நம்முடைய கர்மமேயல்லவா? அங்ஙனமே
 மற்றவையும் உண்டாகுமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆகை
 யால் கீர்த்தி அபகீர்த்தி ஜயம் அபஜயம் மாணம் ஜீவனம்
 இவற்றில் எது நேரினும் அதற்காக ஸுகத்தையாவது
 துக்கத்தையாவது ஏற்றுக்கொள்ளலாகாது. எல்லாவற்
 றிலும் ஸமனாகவே யிருக்கவேண்டும். ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்
 ஸுக்கள் ப்ரக்ருதியின் குணங்களோயன்றி ஆத்மாவின்
 குணங்களன்று. அந்த ஸத்வாதி குணங்களின் பரிணாம
 மான தேஹத்தில் இருக்கிறஜீவன் கேவலம் ஸாக்ஷியே
 யன்றிச் செயல்களை செய்பவனன்றென்றும், அத்தன்மை
 ப்ரக்ருதியைச்சேர்ந்ததென்றும் கிளைப்பவன் மீளவும் ஸம்
 ஸாரபந்தத்தை அடையமாட்டான். இந்த விஷயத்தில் நீ
 என்னையே த்ருஷ்டாரந்தமாகக் காணலாம். நீ என் சூலா
 யுதத்தையும் என் புஜத்தையும் அறுத்தாய். நான் உன்னி
 டத்தில் தோற்றேன். ஆயினும் உன் ப்ராணன்களைப்
 பறிக்கவிரும்பி மீளவும் சக்தியுள்ளவளவு ப்ராயத்னம்செய்
 கிறேன். யுத்தமென்பது சூதாட்டம்போன்றது. ப்ரா
 ணன்களே இதற்குப் பந்தயம். யானே குதிரை தேர்முத
 லியவை ஆட்டக்காய்கள். பாணங்களே பாய்ச்சிகைகள்.
 இதில் 'எவனுக்கு ஜயம்? எவனுக்குப் பராஜயம்?' என்
 பது தெரியாது. நான் உலகத்திலுள்ள கிலேமையைச்
 சொன்னேன். ஆயினும் உனக்குப் பகவான் ஸஹாயமா
 யிருக்கின்றானாகையால் உனக்கே ஜயமென்பது நிச்சயம்'
 என்றான். இந்தான் நிஷ்கமடமாக வருத்ராஸூரன் மொ

ழிந்தவசனத்தைக் கேட்டு அவனை வெகுமதித்து வஜ்ராயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஞானிகளுக்கு இந்நிலைமை உண்டாவது ஆச்சர்யமன்றென்று வியப்பின்றிச் சிரித்துக்கொண்டே அவனைக் குறித்து மேல்வருமாறு கூறினான். “ஓ அஸுரனே! நீ வித்தனாயிருக்கின்றனை. உனக்கு இத்தகைய மதி உண்டாயிருக்கிற தல்லவா? நீ ஜகதீஸ்வரனும் ஸர்வரந்தராத்மாவும் நண்பனுமாகிய பகவானையே எல்லாவிதத்தாலும் பணிந்திருக்கின்றனை. நீ அஸுரர்களின் தன்மையைத் துறந்து ஸத்வம் தலையெடுத்த பெரியோர்களின் ப்ரக்ருதியைப் பெற்றனையாகையால், ஜனங்களையெல்லாம் மதிமயக்கும்படியான ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவின் மாயையைக் கடந்தனை. ரஜோகுணத்தையே இயற்கையாகவுடைய உனக்கு ஸர்வரந்தராத்மாவும் ஷாட்குண்யபூர்ணனுமாகிய வாஸுதேவனிடத்தில் மாறாத பக்தி உண்டாயிற்று. இது பெரிய ஆச்சர்யமல்லவா? பகவான் தன்னைப் பற்றினவர்களுக்கு ஸம்ஸாரபந்தத்தைப் போக்கிச் சிறந்த நன்மையான மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவன்; அம்ருத ஸாகரம்போன்று நித்யானந்த மயனாயிருப்பவன். அத்தகைய பகவானிடத்தில் பக்தி உண்டாகப்பெற்று அவனிடத்தில் வினையாடிக்கொண்டிருக்கும் புருஷனுக்குக் குட்டைகள் போன்ற ஐஸ்வர்யம் கைவல்யம் முதலிய மற்ற அற்பஸுகங்களால் என்னாகவேண்டும்?” என்றான். யுத்தம் செய்பவர்களில் சிறந்த இந்த்ரன் வ்ருத்ரன் இவ்விருவரும் பகவத் தர்மவிசாரத்தை முன்னிட்டு ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டே சண்டை செய்தார்கள். ராஜனே! சத்ருக்களை அழிக்கவல்ல வ்ருத்ராஸுரன் சிறந்த எஃகினால் செய்யப்பட்டதும் பயங்கரமுமாகிய இரும்புத் தடியை இடக்கையால் சுழற்றி இந்த்ரன்மேல் எறிந்தான். அவ்

1449. இந்தன் வருதராஸுனை வதித்தல்.

விர்த்ரன் யானையின் துதிக்கைபோன்ற அவ்விரும்புத்
தடியையும் அவனது இடக்கையையும் வஜ்ராயுதத்தினால்
ஒரே தடவையில் சேதித்தான். இரண்டு கைகளும் அடி
யோடு அறுக்கப்பெற்று அவ்வஸுரன், இந்த்ரனால் இர
ண்டு சிறைகளும் சேதிக்கப்பெற்று ஆகாயத்தினின்று
பூமியில் விழுந்து அடியுண்ட பர்வதம்போல் ப்ரகாசித்
தான். அவன் மிகவும் உயர்ந்த பெரிய சரீரமுடையவன்.
மஹாபலிஷ்டன்; மஹா ப்ரபாவமுடையவன். அவன் நடக்
கும்பொழுது பூமியெல்லாம் சூர்ணமாய் விடும். அவன்
கீழுதட்டைப் பூமியிலும் மேலுதட்டை ஆகாயத்திலும்
வைத்து ஆகாயம்போலாழ்ந்த வாயைத் திறந்து ஸர்ப்பம்
போல் பயங்கரமான நாக்கை கீட்டி யமன்போன்ற
கோரைப் பற்களால் மூன்று லோகங்களையும் விழுங்குகிற
வன்போன்று பலத்தினால் பர்வதங்களையெல்லாம் நடுங்கச்
செய்துகொண்டு பாதங்களால் நடந்துவரும் பர்வதம்
போல நடந்து வந்து இந்த்ரனையும் அவனது வாஹனத்
தையும் விழுங்கினான். ப்ரஹ்மதேவன் முதலிய தேவதை
களும் மஹர்ஷிகளும் இந்த்ரனை வருத்ராஸுரன் விழுங்
கினது கண்டு சிந்தையுற்று ‘ஆ! ஆ!’ என்று இறைச்
சலிட்டனர். இந்த்ரன் அவ்வஸுர ஸ்ரேஷ்டனால் விழுங்
கப்பெற்றும் மரணம் அடையவில்லை. அவனது வயிற்றில்
சென்றும் பரமபுருஷனை அணைந்திருக்கிற நாராயண கவ
சம்தரித்தவனாகையால் அந்நாராயணனுடைய மாயாபலத்
தினால் வளர்ந்துவருகின்ற தன்னுடைய யோகமாயாபலத்
தினால் பாதுகாக்கப்பட்டு ஜீவித்திருந்தான். பலாஸு
ரனைவென்ற அத்தேவேந்த்ரன் ஸமர்த்தனாகையால் வஜ்
ராயுதத்தினால் வருத்ராஸுரனுடைய வயிற்றைப்பிளந்து
அதினின்று வெளிவந்து சத்ருவாகிய அந்த வருத்ரா
ஸுரனுடைய பர்வதத்தின் சிகரத்தைப் போன்ற

தலையை அறுத்தான். கூரான நுனியுடைய வஜ்ராயுதம் நாற்புறத்திலும் சுழன்று அவ்வஸுரனுடைய கழுத்தை அறுக்கும்பொழுது ஒரு ஸம்வத்ஸரமாயிற்று. ஸம்வத்ஸரம் முன்னூற்றறுபது நாட்களும் வஜ்ராயுதத்திற்கு அதுவே கார்யமாயிருந்தது. அங்ஙனம் அவ்வஸுரன் தலையை அறுத்தபின்பு ஆகாயத்தில் தூந்துபி வாத்யங்கள் முழங்கின. அப்பொழுது மஹர்ஷிகளும் கந்தர்வர்களும் ஸித்தர்களும் கூட்டங்கூட்டமாய் நின்று வருத்ராஸுரனைக் கொன்ற வீர்யத்தை அறிவிக்கிற மந்த்ரங்களால் துதி செய்துகொண்டே இந்த்ரன்மேல் ஸந்தோஷத்துடன் புஷ்பவர்ஷங்களைப் பெய்தார்கள். சத்ருக்களை அழிப்பவனே ! வருத்ராஸுரனுடைய தேஹத்தினின்று வெளிக்கிளம்பின ஸ்வயம் ப்ரகாசனான ஜீவாத்மா ஸமஸ்தலோகங்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் ப்ராக்ருதலோகங்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான வைகுண்டலோகத்தை அடைந்தது. பன்னிரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—

❖ { வருத்ராஸுரனைக் கொன்ற ப்ரஹ்ம ஹத்
யையால் வருந்தின தேவேந்த்ரன் ஸ்ரீ மஹா
விஷ்ணுவால் பாதுகாக்கப்பெறுதல். } ❖

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—மஹானுபாவனே ! இங்ஙனம் வருத்ராஸுரன் முடிகையில் இந்த்ரனை யொழிய மூன்று லோகங்களும் லோகபாலர்களும் அந்தக்ஷணமே மனக்கவலை தீர்ந்து இந்த்ரியங்களெல்லாம் களிக்கப்பெற்றார்கள். பிறகு தேவதைகளும் ரிஷிகளும் பித்ருக்களும் பூதங்களும் தைத்யர்களும் தானவர்களும் தேவதைகளின் பரிவாரங்களும் ப்ரஹ்மதேவன் ருத்ரன் இந்த்ரன் இவர்களும் மற்றவரும் தத்தம் இருப்பிடம் சென்றார்கள்.

மன்னவன் சொல்லுகிறான்:— மாமுனிவரே! இந்த ரணை யொழிய மற்ற அனைவரும் ஸந்தோஷம் அடைந்தார்களென்று மொழிந்தீர். இந்தான் ஸந்தோஷம் அடையாமக்குக் காரணம் என்னவோ அதைக் கேட்க விரும்புகிறேன். வருத்ராஸுரனைக் கொன்றதே காரணமாயின், அதனால் தேவதைகளும் ஸந்தோஷம் அடையாதிருக்கவேண்டும். வருத்ராஸுர வதத்தினால் தேவதைகள் அனைவரும் ஸந்தோஷித்திருக்க, அதே காரணத்தினால் இந்தரனுக்கு மாத்திரம் ஏன் துக்கம் உண்டாயிற்று?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— ஸமஸ்தமான தேவதைகளும் ரிஷிகளும் வருத்ராஸுரனுடைய பராக்ரமத்திற்குப் பயந்து அவனை வதிக்கும்பொருட்டு இந்தரனை வேண்டினார்கள். இந்தான் வேண்டப்பெற்றும் ப்ராஹ்மணவதம் என்று பயந்து அதற்கு இசையாமல் அவர்களை நோக்கி “நான் முன்பு விஸ்வருபனைக் கொன்றேன். அதனால் எனக்கு மஹத்தான பாபம் நேரிட்டது. அதை ஸ்த்ரீகள் பூமிஜலம் வருஷங்கள் ஆகிய இந்நால்வரும் என்னை அனுக்ரஹித்துப் பங்கிட்டு ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இப்பொழுது வருத்ராஸுரனை வதிப்பேனாயின், அந்தப் பாபத்தை எவ்விடத்தில் போக்கிக்கொள்வேன்? அதற்கு வழியே இல்லை. ஆகையால் அவனை நான் வதிக்கமாட்டேன்” என்றான். ரிஷிகள் அவ்விந்தான் மொழிந்த வசனத்தைக் கேட்டு மஹேந்தரனை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தார்கள். “நாங்கள் உன்னைக்கொண்டு அஸ்வமேதயாகம் செய்விக்கிறோம். நீ பயப்படவேண்டாம். உனக்கு க்ஷேமமே உண்டாகும். நீ உலகங்களை யெல்லாம் வதித்தாலும் அஸ்வமேத யாகத்தினால் பரமபுருஷனை ஆரதிப்பாயாயின், அப்பாபத்தினின்று விடுபடுவாய். அவன் பரமாத்மா; ஸர்வேஸ்வரன்; அனைத்திலும் உட்புகுந்து நியமிக்குந்

தன்மையன்; தன் தேஜஸ்ஸினால் ப்ரகாசித்துக் கொண்
 டிருப்பவன்; நாராயணன். “அவனுடைய நாமத்திற்கு
 எவ்வளவு சக்தி உண்டோ அதற்குப் போதுமான
 பாபத்தைச் செய்ய ஜனங்கள் வல்லவராக மாட்டார்கள்”
 என்று சொல்லுகிறார்கள். இத்தகைய மஹாமஹிமை
 கள் அமைந்த பற்பல நாமங்களையுடைய பகவானே நேரே
 ஆராதிப்பதனால் பாபங்கள் தீருமென்பதில் ஸந்தேஹ
 மென்ன? ஆகையால் தர்ம ப்ரதிபக்ஷனாகிய வருத்ராஸு-
 ரனைக் கொன்ற பாபம் அஸ்வமேத யாகத்தினால் தீருமோ
 வென்று நீ சங்கிக்க வேண்டாம். பகவானுடைய
 நாமத்தைச் சொன்ன மாத்ரத்தினால், ப்ராஹ்மணன் தாய்
 தந்தை பசு ஆசார்யன் இவர்களைக் கொன்ற பாபிஷ்டர்
 களும் மற்றும் பல பாபம் செய்தவர்களும் சண்டாளனும்
 அவனுக்கும் கீழ்ப்பட்ட பாபிஷ்டஜாதியனும் தம்
 முடைய பாபங்களினின்று விடுபடுவார்கள். அஸ்வமேத
 மென்னும் மஹாயாகத்தை எங்களைக்கொண்டு ப்ரத்தையுடன்
 அனுஷ்டித்துப் பரமபுருஷனை ஆரதிப்பாயா
 யின், அவனுக்குச் சரீரமாகிய ஜங்கம ஸ்தாவரரூபமான
 ஜகத்தை யெல்லாம் வதித்தாலும் அந்தப் பாபம் உன்
 னைத் தீண்டாது. இனித் துஷ்டஸ்வபாவனான வருத்ரா
 ஸுரனைக் கொன்ற பாபம் உன்னைத் தீண்டாதென்ப
 தைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ?” என்றார்கள். இந்த்
 ரன் இங்ஙனம் ப்ராஹ்மணர்களால் தூண்டப்பட்டுச் சத்
 ருவாகிய வருத்ரனைக் கொன்றான். பிறகு அவன் ப்ராஹ்
 மணனாகையால் இந்த்ரனை ப்ராஹ்மஹத்யை தொடர்ந்
 தது. அவன் அதனால் பெருந்தாபம் உண்டாகப்பெற்று
 அதைப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தான். ஆதலால்
 அவனுக்குச் சிறிதும் ஸுகமின்றித் துக்கமாகவேயிருந்
 தது. அவன் வெட்கமுடையவன். ப்ராஹ்மணனான வருத்

ரணைக் கொன்றமையால் அவன் பழிக்கிடமானான். அதனால் வருத்தமுற்றிருக்கிற இந்த்ரனுக்குத் தைர்யம் முதலிய பல குணங்கள் இருப்பினும், அவனுக்கு ஸுகத்தை விளைக்க வில்லை. அந்த ப்ரஹ்மஹத்யை கிழத்தனத்தினால் அங்கங்களெல்லாம் நடுங்கப்பெற்றதும் க்ஷயரோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பதுமாகிய ஒரு பெண்ணுருவங்கொண்டு சண்டாளியைப் போன்று தன்னைப் பின்பற்றி ஓடிவர இந்த்ரன் கண்டான். நரைத்திருக்கின்ற தலைமயிர்கள் விரிந்தலையப்பெற்ற அந்த ப்ரஹ்மஹத்யை மீன்நாற்றமுடைய மூச்சுக் காற்றின் தூர் நாற்றத்தினால் வழியை யெல்லாம் தூஷித்துக்கொண்டு வந்து 'நில் நில்' என்றது. பிறகு தேவேந்த்ரன் ஆகாயம் முழுவதும் திசைகள் முழுவதும் திரிந்தும் எங்கும் தொடர்ந்து வருகையால் இளைப்பாற முடியாமல் வடகிழக்கு மூலையில் சென்று அங்கு மானஸமென்னும் தடாகத்திற்குள் நுழைந்தான். அவன் ஸதுக்ஷம உருவத்துடன் அங்குத் தாமரைத் தண்டின் நூல்களுக்குள் மறைந்து ப்ரஹ்மஹத்யையினின்று தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளும் உபாயத்தை ஆலோசித்துக்கொண்டு ஆயிரமாண்டிகள் ப்ரஹ்மஹத்யைக்குத் தெரியாமல் ஜலத்திற்குள் இருந்தான். யாகத்தில் தனக்கு ஏற்பட்ட ஹவிர்ப்பாகங்களைக் கொண்டு வந்து கொடுப்பவன் அக்னியே யாகையால் அவன் ஜலத்திற்குள் நுழையமாட்டானாகையால் யஜ்ஞபாகங்கள் நேரப்பெறாமலே யிருந்தான். அப்பொழுது வித்யை தவம் யோகம் இவற்றால் மிகுந்த ப்ரபாவமுடைய நஹுஷனென்னும் மன்னவன் இந்த்ரபதம் பெற்று ஸ்வர்க்கத்தை ஆண்டு வந்தான். அவன் ஸம்பத்தின் மிகுதியாலும் இந்த்ரபதம் பெற்றோமென்கிற செருக்கினாலும் மதித்து விவேகமற்றுச் சசிதேவியால்

ஸர்ப்ப ஜன்மம் பெற்றான். மானஸதடத்தில் மறைந்
 திருக்குந் தேவேந்தரன் ப்ராஹ்மணர்களால் அழைக்கப்
 பெற்று வெளி வருகையில் நெடுநாள் பரமபுருஷனை
 த்யானித்துக் கொண்டிருந்தானாகையாலும் அப்பரம
 புருஷனது பத்னியும் அக்குளத்தில் வஸிக்குந் தேவதையு
 மாகிய ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி அவனைப் பாதுகாத்துக் கொண்
 டிருந்தாளாகையாலும் ப்ராஹ்மஹத்யாருபமான பாபம்
 தன் பலம் ஒடுங்கப்பெற்று அவனை முன்போல் பாதிக்க
 முடியாதிருந்தது. பாரதனே! அவ்வந்தரனிடம் ரிஷி
 கள் வந்து பரமபுருஷாராதனருபமான அஸ்வமேத
 யாகத்தைச் செய்ய விதியின்படி தீக்ஷை செய்வித்தார்
 கள். பிறகு தேவேந்தரன் ப்ராஹ்மவாதிகளான ரிஷிகளை
 ருத்விக்குக்களாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு அஸ்வமேத
 யாகத்தினால் ஸமஸ்த தேவதைகளுக்கும் அந்தராத்மா
 வான பரமபுருஷனை ஆரதித்தான். அதனால், வருத்ரா
 ஸூரனைக் கொன்ற பாபம் மஹத்தாயினும் ஸூர்யனைக்
 கண்ட பனிபோல் சிறிதுமில்லாமல் சூன்யமாயிற்று. அவ்
 வந்தரன் மரீசி முதலிய மஹர்ரிஷிகளைக் கொண்டு சாஸ்
 த்ரங்களில் சொல்லியபடி அஸ்வமேத யாகத்தை அனுஷ்
 டித்து யஜ்ஞங்களால் ஆரதிக்கப்படும் பரமபுருஷனை
 ஆரதித்து வருத்ராஸூரனைக்கொன்ற பாபத்தை யெல்
 லாம் உதறிச் சத்ருக்களெல்லாம் தொலைந்து ராஜ்ய ஸம்
 பத்தையும் பெற்று மிகுந்த மஹிமையுடையவனானான்.
 மஹேந்தரன் ப்ராஹ்மஹத்யாருபமான பாபத்தினின்று
 விடுபட்டதையும் அவனுடைய ஜயத்தையும் கூறுகின்ற
 இந்தப் பெரிய உபாக்யானம் பாபங்களை யெல்லாம் போக்
 கும்; புண்ய தீர்த்தமான கங்கைக்கு உத்பத்தி ஸ்தான
 மான பாதங்களையுடைய பரமபுருஷனுடைய தீர்த்திகள்
 உள்ளடங்கப் பெற்றது; பகவானிடத்தில் பக்தியை

வளாகமும். இது பக்தஜனங்களின் வருத்தாந்தத்தைக் கூறுகின்றது. இதில் ஜீவாத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இது பணத்தையும் புகழையும் விளைக்கும்; ஸமஸ்த பாபங்களையும் தீர்க்கும்; சத்ருஜயத்தையும் மங்களத்தையும் கொடுக்கும்; ஆயுளை வளர்க்கும். ஆகையால் இந்த உபாக்யானத்தைப் பண்டிதர்கள் அனைவரும் எப்பொழுதும் படிக்க வேண்டும். பர்வங்கள் தோறும் இதைக் கேட்கவேண்டும். பதின்மூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{
 வருத்ராஸூரனுக்குத் தத்வஜ்ஞானம் உண்டானதின் காரணத்தைப் பரீக்ஷித்து வினவுதலும், ஸ்ரீசுகர் அவனுடைய பூர்வஜன்மத்தைக் கூறுதலும்,
 }

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:— ப்ராஹ்மரிஷீ! வருத்ராஸூரன் ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையுமே இயற்கையாகவுடைய அஸூர குலத்தில் பிறந்தவன்; பாபங்களையே செய்யுந் தன்மையன். அவனுக்கு ஷாட்குண்ய பூர்ணஞ்சிய ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் திடமான பக்தி எங்ஙனம் உண்டாயிற்று? ஸத்வகுணமே தலையெடுக்கப் பெற்றவரும் பரிசுத்தமான மனமுடையவருமான தேவதைகளுக்கும் மஹர்ஷிகளுக்குங்கூட முகுந்தனுடைய பாதாரவிந்தங்களில் பெரும்பாலும் பக்தி உண்டாகிறதில்லை. அப்படிப்பட்ட பக்தி இவ்வஸூரனுக்கு எப்படி உண்டாயிற்று? பூமியின் துகள் போல இப்பூமியிலுள்ள ஜந்துக்களும் கணக்கிட முடியாதவை. அவற்றில் மனுஷ்யர் முதலிய சிலரே சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட தர்மத்திற்கு அதிகாரிகள். ப்ராஹ்மண ஸ்ரேஷ்டரே! அவர்களில் சிலரே மோக்ஷத்தில் விருப்பங்கொள்பவர். அங்ஙனம் முயற்சி கொள்கிற

பலவாயிரம் பேர்களுக்குள் ஒருவனே ராகாதி தோஷங்
களால் விடுபட்டு யோகஸித்தியைப் பெறுகிறான்.
மாமுனியே! ராகம் முதலிய தோஷங்கள் நீங்கி ஸித்தி
பெற்ற கோடி பேர்களிலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே
முக்யமாகப் பற்றிப் பரிசுத்தமான மனமுடையவன் ஒரு
வனுங் கிடைப்பதரிது. அந்த வருத்ராஸூரன் பாபிஷ்
டன்; ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் துக்கத்தை விளைக்குந்
தன்மையன். அவனுக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் நிலை
நின்ற மதி எங்ஙனம் உண்டாயிற்று? க்ராம்யமான சப்
தாதி விஷயங்களில் ப்ரீதி எப்படி உண்டாகாதிருந்தது?
அவை எப்படிப்பட்டவனையும் இழுக்குந் தன்மையுடை
யவையல்லவா? ஆகையால் இவ்விஷயத்தில் எனக்குப்
பெரிய ஸந்தேஹம் உண்டாயிருக்கின்றது. அவன் இந்த
ரனிடத்தில் பயந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைச் சரணம் அடைந்
தானென்று சொல்லவும் இடம் இல்லை அந்த வருத்
ராஸூரன் தன் பெளருஷத்தினால் தேவேந்த்ரனை ஸந்
தோஷப்படுத்தினானென்று மொழிந்தீர். ஆகையால்
அதன் காரணத்தைக் கேட்கவேண்டுமென்று எனக்குப்
பெரிய குதூஹலமாயிருக்கின்றது.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! நான் ஒரு
உபாக்யானம் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. இதை
நான் வ்யாஸரிடத்திலும் நாரதரிடத்திலும் தேவலரிடத்
திலும் கேட்டேன். இந்த வருத்ராஸூரன் முன் ஜன்
மத்தில் சூரஸேனதேசங்களில் பூமண்டலத்திற்கெல்
லாம் ப்ரபுவாகிய சித்ரகேதுவென்னும் மன்னவனாயிருந்
தான். அவனுக்குப் பூமி விரும்பினவற்றை யெல்லாம்
கறந்தது. அவனுக்குக் கோடி பார்யைகள் இருந்தார்
கள். அவன் ஸந்ததியைப் பெறச் சக்தியுடையவனாயினும்
அவர்களிடத்தில் ஸந்ததியைப் பெறவில்லை. ரூபம் ஒள

தார்யம் வயது நற்குலப் பிறப்பு வித்யை ஐஸ்வர்யம்
செல்வம் இவை முதலிய குணங்களெல்லாம் அமைந்த
அம்மன்னவனுடைய பார்யைகள் அனைவரும் மலடி.
களாகவே யிருந்தார்கள். அவனுக்குப் பிள்ளையில்கையே
யென்று பெரிய சிந்தை உண்டாயிற்று. ஸமஸ்தமான
ஸம்பத்துக்கள் அழகான கண்ணுடைய பட்ட மஹிஷி
கள் ஸமஸ்தமான இப்பூமண்டலம் இவையெல்லாம் அவ
னுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைக்க வல்லவை யாகவில்லை.
அம்மன்னவன் இங்ஙனம் பிள்ளையைப்பற்றிச் சிந்தை
யுற்று மனக்களிப் பற்றிருக்கையில் தவத்தில் ஸித்தி
பெற்ற மஹானுபாவரான அங்கிரஸமஹர்ஷி ஒருகால்
தெய்வாதீனமாய் அவனுடைய வீட்டிற்கு வந்தார்.
அம்மன்னவன் விதிப்படி எழுந்தெதிர்கொண்டு அர்க்யம்
பாத்யம் முதலியவற்றால் பூஜித்து அவருக்கு விருந்த
ளித்து அவர் ஸுகமாக உட்கார்ந்திருக்கையில், மனஆக்
கத்துடன் அவருடைய அருகாமையில் வந்துட்கார்ந்
தான். வணக்கத்துடன் அருகிலிருக்கின்ற அம்மன்ன
வனை அம்மஹர்ஷி வெகுமதித்து “ மன்னவனே உனக்கு
ஆரோக்யமா? உன் ப்ரக்ருதிகள் அனைவரும் க்ஷேம
மாயிருக்கின்றார்களா? ஜீவன், மஹத்து அஹங்காரம்
பஞ்சதன்மாத்ரங்கள் ஆகிய இவ்வேழு தத்வங்களால்
பாதுகாக்கப்பட்டு ஸுகத்தை அனுபவிப்பதுபோல்,
மன்னவனும் ப்ரக்ருதிகளிடத்தில் தன்னை ஒப்புவித்து
அவர்களால் பாதுகாக்கப்பெற்று ஸுகத்தை அனுப
விப்பான். ப்ரக்ருதிகளும் மன்னவனால் பாதுகாக்கப்பெற்
றுத் தமது இஷ்டங்களைப் பெறுவார்கள்; அனிஷ்டங்
களையும் போக்கிக் கொள்வார்கள். உன் பார்யைகளும்
ப்ரஜைகளும் கார்ய ஸஹாயமான மந்த்ரிகளும் நண்
பர்களும் தாம்பூலங் கொடுப்பவர் முதலிய பரிசாரகர்

களும் மந்த்ராலோசனைக்கு ஸஹாயமான மந்த்ரிகளும் பட்டணத்து ஜனங்களும் தேசாந்தரத்து ராஜாக்களும் பிள்ளைகளும் உன் வசப்பட்டு நடக்கின்றார்களா? மனத்தைச் சப்தாதி விஷயங்களில் போகவொட்டாமல் அடக்கியாளுந் திறமையுடையவனுக்குப் பார்வைய முதலிய இவர்கள் அனைவரும் வசப்பட்டிருப்பார்கள். அவனுக்கு லோகபாலர்களும் ஸமஸ்தமான லோகங்களும் கப்பங்கொடுத்துப் பணிவார்கள். உன் மனம் ஸந்தோஷமற்றிருக்கின்றதே. இது ஸ்வயமாகவேயா? அல்லது வேறு காரணத்தைப் பற்றியா? நீ மனவிருப்பம் ஈடேறப் பெருதவன் போல் தோற்றுகின்றனை. உன் முகம் சிந்தையினால் ஒளியற்றிருக்கின்றது. இதற்குக் காரணம் என்ன? ” என்றார். மன்னவனே! அம்முனிவர் அரசனுடைய கருத்தை அறிந்தவராயினும் இங்ஙனம் வினவினார். ஸந்ததியை விரும்புகின்ற அவ்வரசன் வணக்கத்துடன் அம்முனிவரை நோக்கி “மஹானுபாவரான மஹர்ஷியே! தவம் ஜ்ஞானம் ஸமாதி இவற்றால் பாபகர்மங்களெல்லாம் தொலையப் பெற்ற உம்மைப்போன்ற யோகிகளுக்கு ப்ராணிகளின் மனத்திலும் வெளியிலுமுள்ள எவை தான் தெரியாது? எல்லாம் தெரியும். ப்ரஹ்மர்ஷீ! ஆயினும் நீர் என்னை வினவுகின்றபடியினால் என் மனக்கருத்தைச் சொல்லுகிறேன். பூமண்டலத்திற்கெல்லாம் ப்ரபுவாயிருக்கையாகிற ஜஸ்வர்யம் அதனால் விளையும் ஸம்பத்து இவையெல்லாம் இந்தான் முதலிய லோகபாலர்களாலும் ஆசைப்படத் தகுந்தவை. ஆயினும், பசி தாஹங்களால் வருந்தினவனுக்கு மற்ற போகங்களெல்லாம் மனக்களிப்பை விளைக்கமாட்டாதவைபோல், ஸந்ததியற்றிருக்கிற எனக்கு அவையெல்லாம் சிறிதும் களிப்பை விளைக்கவில்லை. மஹானுபா

வரே! ஆகையால் நான் என் தந்தை முதலிய பெரியோர்களுடன் கடக்க முடியாத நாகத்தில் விழ ஸித்தமாயிருக்கிறேன். எனக்கு ஸந்ததியைக் கொடுத்து நாங்கள் அந்நாகத்தைக் கடக்கும்படி அருள்புரிவீராக” என்றான். அங்கிரஸமுனிவர் ப்ராஹ்மாவின் புதல்வர்; ஸமர்த்தர்; மனஇரக்கமுடையவர். அவர் அம்மன்னவனால் வேண்டப்பெற்று த்வஷ்டாவைத் தேவதையாக வுடைய சருவைப் பக்வம் செய்வித்து மன்னவனைக்கொண்டு அதனால் அந்த த்வஷ்டாவை ஆராதித்தார் பாரதனே! பிறகு யாகத்தில் மிகுந்த சருவை அம்மன்னவனுடைய பார்யைகளில் முதமையானவனும் சிறப்புடையவனுமாகிய க்ருதத்யுதி யென்பவனுக்குக் கொடுத்தார். அம்முனிவர் மீளவும் மன்னவனை நோக்கி “ராஜனே! சித்ரகேது! உனக்கு ஒரு பிள்ளை பிறப்பான். அவன் தனது பிறவியால் உனக்கு ஸந்தோஷத்தையும் மாணத்தினால் சோகத்தையும் கொடுப்பான்” என்று மொழிந்து அவர் புறப்பட்டுப்போனார். பிறகு க்ருத்திகை அக்னியிடத்தினின்று கர்ப்பந்தரித்தாற்போல, அந்த க்ருதத்யுதி அந்த ஹவிஸ்ஸைப் புசித்த மாத்ரத்தினால் சித்ரகேதுவினிடத்தினின்று கர்ப்பம் தரித்தாள். அவளிடத்தில் சித்ரகேதுவின் வீர்யத்தினால் ஏற்பட்ட கர்ப்பம் சுக்லபக்ஷத்து சந்தரன்போலத் தினந்தோறும் மெல்லமெல்ல வளர்ந்தது. பிறகு சிறிது காலம் சென்ற பின்பு சித்ரகேதுவுக்குப் பிள்ளை பிறந்தான். அதைக் கேட்டுச் சூரஸேன தேசத்திலுள்ளவர் அனைவரும் மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்தார்கள். அப்பால் சித்ரகேது மன்னவன் ஸந்தோஷமுற்று உடனே ஸ்கானம் செய்து பரிசுத்தனாகி அலங்கரித்துக்கொண்டு புதல்வனுக்கு ப்ராஹ்மணர்களால் ஆசீர்வாதம் செய்வித்து

ஜாதகர்மம் நடத்தினான். அனந்தரம் அந்த ப்ராஹ்மணர் களுக்குப் பொன் வெள்ளிகளையும் ஆடையாபரணங்களையும் க்ராமபூமிகளையும் யானைகுதிரைகளையும் ஆறு அர்ப்புதம் பசுக்களையும் கொடுத்தான். தனத்தையும் புகழையும் பிள்ளைக்கு ஆயுளையும் வளர்க்குமாறு மற்றப்ராணிகளுக்கும் மேகம் மழை பெய்வதுபோல் விருப்பங்களை யெல்லாம் கறந்தான். பணயில்லாதவனுக்கு நிகவும் வருந்திச் சம்பாதித்த பணத்தில் ப்ரீதி வளர்வதுபோல், மிகவும் ப்ரயாஸப்பட்டுக் கிடைத்த அப்புதல்வனிடத்தில் ராஜர்ஷியாகிய சித்ரகேதுவுக்கு ஸ்நேஹம் வளர்ந்துவந்தது. அங்ஙனமே மாதாவான க்ருத்யுதிக்கும் அப்புதல்வனிடத்தில் மோஹத்தினால் பெரிய ஸ்நேஹம் வளர்ந்துவந்தது. அவளுடைய சக்களத்திகள் அனைவரும் நமக்குப் பிள்ளையில்லையேயென்று மனக்கவலை யுற்றிருந்தார்கள். தினந்தோறும் அப்புதல்வனைச் சீராட்டிக் கொண்டிருக்கிற சித்ரகேதுவுக்குப் பிள்ளையைப்பெற்ற பார்யையாகிய க்ருதத்யுதியிடத்தில்தான் மற்றவர்களிடத்தில் ப்ரீதி உண்டாகவில்லை. பிறகு க்ருதத்யுதியின் சக்களத்திகள் எல்லாரும் மன்னவன் தங்களை ஆதரிக் காமையாலும் தங்களுக்குப் பிள்ளை இல்லாமையாலும் துக்கித்து அவளிடத்தில் அஸூயைகொண்டு 'பிள்ளை யில்லாமல் பாபிஷ்டர்களான எங்கள் போன்ற பெண்களைச் சுடவேண்டும். பிள்ளையில்லாதவளாக் கணவன் வீட்டில் இருக்கவுங்கூட ஸம்மதிக்கிறதில்லை. நற்பிள்ளையைப் பெற்ற சக்களத்திகள் அவளைத் தாஸியைப்போல் அவ மதிக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பாபிஷ்டர்கள் ஜீவித்திருந்து என்ன உபயோகம்? மற்றும், ராஜனுடைய தாஸிகளும் தம்பரபுவுக்குப் பணிவிடைசெய்து அவ னிடத்தினின்று அடிக்கடி விருப்பங்களைப் பெறுகிறார்

கள், நாங்கள் தாஸிக்கும் தாஸியைப்போல் மிகவும் பாக்யமற்றவர்கள்' என்று வெறுத்துப் பரிதபித்தார்கள். இங்ஙனம் சக்களத்திக்குப் பிள்ளை பிறந்த பெருமையைப் பொருமல் பரிதபிக்கின்றவர்களும் ராஜனுக்கு இஷ்டமற்றவர்களுமாகிய அம்மன்னவனது பார்யைகள் அனைவரும் பெரிய த்வேஷங்கொண்டார்கள். அவர்கள் த்வேஷத்தினால் மதிகெட்டு இயற்கையாகவே கொடிய மனமுடையவர்களாகையால் மன்னவனைப் பொருள்செய்யாமல் அப்புதல்வனுக்கு விஷங்கொடுத்தார்கள். க்ருதத்யுதி சக்களத்திகள் செய்த மஹத்தான அந்தப் பாபகார்யத்தை அறியாமையால் குழந்தை தூங்குகிறுனென்றே நினைத்து வீட்டில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தாள். பிறகு தாய் 'குழந்தை வெகு நேரமாய் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறுனே. இன்னம் எழுந்திருக்கவில்லையே' என்று நினைத்துப் பிள்ளையைச் சீராட்டுவதில் விருப்பமுடையவளாகையால் பால்கொடுக்கும் வேலைக் காரியை அழைத்து 'அடி பத்ரே! என் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வா' என்றாள். அவள் குழந்தை படுத்துக் கொண்டிருக்கு மிடம் சென்று கண்களில் கருவிழிகள் மேலிட்டிருப்பதையும் ப்ராணன் இந்திரியம் ஜீவன் இவையெல்லாமின்றிக் கட்டையாயிருப்பதையும் கண்டு 'ஐயோ! முடிந்தேனே' என்று கதறிப் பூயியில் விழுந்தாள். ராஜ மஹிஷியான க்ருதத்யுதி, கைகளால் மார்பில் அடித்துக்கொண்டு உரக்கக் கதறுகிற அத்தாஸியின் துக்கத்வனியைக்கேட்டு விரைவுடன் பிள்ளையினருகே சென்று அவன் உண்மையாகவே மாணம் அடைந்திருக்கக் கண்டாள். உடனே பூயியில் விழுந்தாள்; சோகவேகத்தினால் தலைமயிர்களும் ஆடையும் அவிழ்ந்தலையப் பெற்று மூர்ச்சித்தாள். பிறகு

ராஜனது அந்தப் புரத்திலுள்ள ஆண் பெண்கள் அனைவரும் அவ்வழு குரலைக்கேட்டு அவ்விடம் வந்து மன்னவனோடு ஒருமிக்க மனவருத்த முற்றார்கள். விஷங்கொடுத்து அபராதப்பட்ட சக்களத்திகளும் ஓடிவந்து மெய்போலவே கண்ணீர் பெருக்கினார்கள். மன்னவன் தன் புதல்வனுடைய மரணத்தைக் கேட்டு அதற்குக் காரணம் ஏற்படாமல் அப்புதல்வனிடத்தில் மிகுந்த ஸ்நேஹமுடையவனாகையால் மஹத்தான சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிக் கண் தெரியாமல் கீழ்விழுவதும் கால்தடுக்கப் பெறுவதும் மூர்ச்சிப்பதுமாகி மந்த்ரிமுதலிய வர்களோடும் ப்ராஹ்மணர்களோடும் அவ்விடம் வந்து தலை மயிர்களும் அரையாடையும் அவிழ்ந்தலையப்பெற்றுப் பெருமூச் செறிந்துகொண்டு கண்ணீர்களால் கண்டம் தடுக்கப்பெற்று ஒன்றும் பேசமுடியாமல் அப்புதல்வனுடைய பாதங்களில் வந்து விழுந்தான். அப்பொழுது பதிவ்ரதையான க்ருத த்யுதி தன் கணவன் பெருஞ் சோகத்திலாழ்ந்திருப்பதையும், ஒரே ஸந்ததியாகிய தன் சிறுவன் மரணம் அடைந்திருப்பதையும் கண்டு அங்குள்ள ஜனங்களுக்கும் மன்னவனுக்கும் மந்த்ரி முதலானவர்களுக்கும் மனவருத்தத்தை விளைத்துக்கொண்டு பலவாறு புலம்பினான். அவன் குங்குமம் கலந்த சந்தனம் அணிந்த கொங்கை களிரண்டையும் மையோடுகூடின கண்ணீர்த் துளிகளால் நனைத்துப் புஷ்பங்கள் உதிரப்பெற்ற தலை மயிர்களை விரித்து இனிய குரலுடன் அழுகுரல் பணிபோல் புதல்வனைக் குறித்து மேல்வருமாறு சோகித்தான். “ஆ தெய்வமே! நீ மூர்க்கன். உனக்கு மன இரக்கமில்லை. நீ உன்னுடைய ஸ்ருஷ்டிக்ரமத்திற்கு விபரீதமாக நடத்துகின்றனை. முன்பிறந்த தந்தை முதலியவர் ஜீவித்துக்கொண்டிருக்கை

யில் பின்பிறந்த பிள்ளை முதலியவர்க்கு மரணத்தை விளைக்கின்றன. இது தகுமா? இதை மாற்றி நடத்துவாயாயின் நீமேன்மையுடையவனாவாய். நிச்சயம், பெரும்பாலும் நீ அங்ஙனம் செய்கிறதில்லையாகையால் மூர்க்கனென்றே உன்னை நிச்சயிக்கிறேன். இந்த ப்ரக்ருதி மண்டலத்தில் ப்ராணிகளின் உத்பத்தி மரணங்களுக்கு க்ரமம் இல்லையாயின், பிறத்தல் சாதல் முதலியவை அனைத்தும் அவரவர்கர்மத்தின்படி நடக்கட்டும். ஈஸ்வரனென்று பேரிட்டுக் கொண்டிருக்கிற உன்னால் ஆகவேண்டிய கார்யம் என்ன விருக்கிறது? 'நான் அவரவர் கர்மத்தின்படி பலன்களைக் கொடுக்கிறேன்' என்றால், உன்னுடைய ஸ்ருஷ்டியின் அபிவ்ருத்திக்காக நீ பிள்ளை முதலியவர்களிடத்தில் ஏற்படுத்தியிருக்கிற ஸ்நேஹமாகிற பாசத்தை நீயே அறுப்பாயாக. அப்பா! குழந்தாய்! நாதனற்று வருந்திக் கொண்டிருக்கிற என்னை நீ துறக்கலாகாது. உன் தந்தை உன்னைப் பற்றின சோகத்தினால் பரிதபிப்பதைக் காண்பாயாக. பிள்ளையில்லாத வருத்தம் ஒரு வாறு பொறுக்கக்கூடியது. இந்த வருத்தமோ எவ்விதத்திலும் கடக்கமுடியாதது. ஆகையால் அதைக் காட்டிலும் இது மேற்பட்டது. நீ கண் திறந்து பார்ப்பாயாயின், அந்த காரம்போன்ற இச்சோகத்தை நாங்கள் கடப்போம். நீ பார்க்கமாட்டாயாயின், மனஇரக்கமின்றி உன்னைக்கொண்டுபோன யமனுடன் சொல்லி என்னையும் வெகுதூரமான ஆவ்விடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பாயாக. அப்பனே! ராஜகுமாரா! உன்னோடொத்த வயதுடைய இச்சிறுவர்கள் உன்னுடன் விளையாட உன்னை அழைக்கின்றார்கள். மற்றும் நீ உறங்கப் படுத்து வெகுநேரமாயிற்று. உனக்குப் பசிக்குமல்லவா? ஆகையால் ஸ்தன்யம் பருக எழுந்திருப்பாயாக. உன்னைச் சேர்ந்த எங்கள் சோகம்

களையெல்லாம் போக்குவாயாக. குழந்தாய்! அழகிய புன்னகையும் அசைகின்ற இமைமயிர்களோடுகூடின கண்களும் அமைந்த உன் முகமலத்தை நான் பார்க்கவில்லை. பாக்யமற்ற நான் இனியவைகளான உன் பேச்சுக்களை இன்னம் கேட்கவில்லை. இதற்குள்ளாகவே திரும்பி வாராதபடி உன்னை மனஇரக்கமற்ற தெய்வம் லோகாந்தரத்திற்குக் கொண்டுபோயிற்று. நீ இப்படி என்னைத் துறந்து போகக்கூடாது?'' என்று புலம்பினான். இங்ஙனம் மரணம் அடைந்த புதல்வனைப் பற்றிப் பலவாறு புலம்புகின்ற க்ருதத்யுதியின் புலம்பல்களைக்கேட்ட சித்ரகேதுமன்னவன் சோகத்தினால் பரிதபித்துக் குரல்பாய்ச்சிப் புலம்பினான். அந்த ராஜனும் ராஜபத்னியுமாகிய இருவரும் புலம்பிக்கொண்டிருப்பது கண்டு அவர்களைத் தொடர்ந்த ஆண் பெண்கள் அனைவரும் கண்ணீர் பெருக்கி அழுதார்கள். மற்றஜனங்களெல்லோரும் சித்ரத்தில் ஏழு தினப்ரதிமைகள் போல மதியற்றிருந்தார்கள். இவ்வாறு அம்மன்னவனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் ஆகிய அனைவரும் பெருந்துக்கத்தில் ஆழ்ந்துப் ப்ரஜ்ஞையற்று உண்மையை உரைத்துத் தேற்றுவோர் எவருமின்றியிருப்பதை அறிந்து அங்கிரஸமுனிவர் நாரதருடன் அவ்விடம் வந்தார். பதினான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று

—

❖ { நாரதரும் அங்கிரஸமுனிவரும் சித்ரகேது } ❖
வுக்குத் தத்வோபதேசம் செய்தல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அங்கிரஸமுனிவர் நாரதமுனிவர் ஆகிய அவர்களிருவரும் மரணம் அடைந்த பிள்ளையின் அருகில் விழுந்து சோகத்தினால் மதிமயங்கிமரணம் அடைந்தாற்போலிருக்கிற சித்ரகேதுமன்னவனைநோக்கிப் ப்ரக்ருதி புருஷன் ஈஸ்வரன் இவர்களின் உண்மையை

அறிவிக்கிற இனிய உரைகளால் அவனுக்கு விவேகத்தை விளைத்துக்கொண்டு மொழிந்தார்கள். 'மன்னவனே! நீ எவனைப்பற்றிச் சோதிக்கின்றனையோ அத்தகைய இவன் ப்ரவாஹம்போன்ற ஸ்ருஷ்டியில் நடந்த காலத்திலாவது நிகழ்காலத்திலாவது வருங்காலத்திலாவது உனக்கு என்னாகவேண்டும்? நீயும் இவனுக்கு என்னாகவேண்டும்? நீ ஜீவாத்மாவைக் குறித்துச் சோதிப்பாயாயின் சோதிக்கப்படுகிற இந்த ஜீவனுக்கும் உனக்கும் என்ன ஸம்பந்தம்? மூன்று காலங்களிலும் இவனோடு உனக்கு ஒரு விதமான ஸம்பந்தமும் கிடையாது. தேஹத்தைப்பற்றின பிதாபுத்ர ஸம்பந்தத்தைப்பற்றிச் சோதிப்பாயாயின், அதுவும் அழகன்று. மணல்கள் ப்ரவாஹவேகத்தினால் ஓரிடத்தில் குன்றாய்ச் சேருகின்றன. ஓரிடத்தில் குன்றாயிருந்த மணல்கள் பிரிந்துபோகின்றன. அங்ஙனமே ப்ராணிகள் மற்றவர்களோடு காலத்தினால் சேருவதும் பிரிவதுமாயிருக்கிறார்கள். விதைகள் முளைத்துக் காய்காய்த்துத் தம்மைப்போன்ற வேறு விதைகளை விளைக்கின்றன. காலக்கிரமத்தில் அழிந்துபோகின்றன. அங்ஙனமே ப்ராணிகளிடத்தினின்று ஈஸ்வரனுடைய மாயையால் தூண்டப்பெற்று வேறு ப்ராணிகள் உண்டாகிறார்கள். காலக்ரமத்தில் மரணம் அடைகிறார்கள். ஆகையால் ஈஸ்வரனுடைய மாயையின் மஹிமையை ஆராய்ந்து இவ்விஷயத்தில் சோதிக்கலாகாது. நாங்களும் நீயும் இதோ புலப்படுகின்றவர்களும் இக்காலத்திலுள்ள மற்ற ஜங்கமஸ்தாவரங்களும் ஆகிய எல்லாம் பிறந்ததற்கு முன்பு இல்லவேயில்லை; மரணம் அடைந்ததற்குப் பின்பும் இருக்கப்போகிறதில்லை. மன்னவனே! அங்ஙனமே இத்தேஹமும் இப்பொழுது கலைந்துபோக ஆரம்பித்தது. இனி இருக்கப்போகிறதில்லை. ஆகையால் இத்தேஹத்

தைப்பற்றியும் சோகிக்கலாகாது: ப்ராணிகளுக்குள் புகுந்து கியமிக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் தன்னால் படைக்கப் பட்டவைகளும் தனக்குட்பட்டு ஸ்வாதீன மற்றவைகளுமான ப்ராணிகளைக்கொண்டு ப்ராணிகளைப் படைப்பதும் காப்பதும் அழிப்பதும் செய்கிறான். அவன் கர்மத்தினால் விளையும் பிறவியற்றவன்; அவாப்தஸமஸ்தகாமன். உலகத்தில் ஒருவன் ஒரு கார்யம் செய்யும்பொழுது தன் ப்ரயோஜனத்தையாவது பிறர்ப்ரயோஜனத்தையாவது கருதிச் செய்கிறான். ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டி முதலிய கார்யங்களைச் செய்வது தன் ப்ரயோஜனத்திற்காக வென்று சொல்லலாகாது. அவன் விருப்பங்களெல்லாம் கைகூடப் பெற்றவனாகையால் அவனுக்கு இவற்றால் ஆகவேண்டிய ப்ரயோஜனம் ஒன்றும் இல்லை. பிறர்ப்ரயோஜனத்திற்காகச் செய்கிறுனென்று சொல்லவேண்டும். அதற்குப் பிறரிடத்திலுள்ள அருளே காரணமாக வேண்டும். கர்ப்பம் ஜன்மம் ஜரை மாணம நரகம் முதலிய பலவகையான துக்கங்களுக்கிடமான ஜகத்தை மன இரக்கமுடையவன் எவனும் படைக்கமாட்டான். எவனும் ப்ரயோஜனத்தை எதிர்பாராமல் ஒருகார்யத்தைச் செய்யமாட்டான் என்றால், ஈஸ்வரன் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனென்பது வாஸ்தவம். அவன் தன் ப்ரயோஜனத்திற்காக ஸ்ருஷ்டிக்கிறுனென்பதில்லை. ஸம்ஸாரம் பலதுக்கங்களுக்கிடமாகையால் பிறர் ப்ரயோஜனத்திற்காக ஸ்ருஷ்டிக்கிறுனென்பதும் இல்லை. ஆயினும் பாலர்கள் விளையாடுவதுபோல் ஈஸ்வரன் வேறு ப்ரயோஜனத்தை எதிர்பாராமலே ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். ஈஸ்வரனுடைய ஸ்ருஷ்டி முதலியகார்யங்களுக்கு விளையாட்டே ப்ரயோஜனம். ஆயினும் ப்ராணிகளை மேன்மையும் தாழ்மையுமாகப் படைக்கிறானாகையால் அவனுக்குப் பஷிபாதமும், பலவகைத்

துக்கங்களை விளைக்கிறானாகையால் மனஇரக்கமில்லாமையும்கேருமேயென்று சங்கிக்கவேண்டாம். அவன் ஜீவாத்மாக்களுடைய கர்மங்களை அனுஸரித்து மேன்மை தாழ்மைகளையும் ஸுகதுக்கங்களையும் விளைக்கிறானாகையால் அவனுக்குப் பகஷபாதமாவது மனஇரக்கமில்லாமையாவது உண்டாகாது. மன்னவனே! பூரியில் நடந்த விதையினின்று வேறுவிதைகள் உண்டாவதுபோல, ஜீவனுடைய தேஹம் தந்தையின் தேஹத்தினால் மாதாவின் தேஹத்தில் உண்டாகின்றது. அக்னிக்கு உஷ்ணம் போலவும், ஜலத்திற்குக் குளிர்ச்சிபோலவும், தேஹத்திற்கு மாணம் அடைவது ஸ்வபாவம். ஆகையால் அதைப்பற்றிச் சித்திக்கலாகாது. ஜீவன் என்றும் ஒருவாறாயிருப்பவன்; சித்தயாதந்தஸ்வரூபன்; ஆகையால் புருஷர்களால் ஆசைப்படத் தகுந்தவன். அத்தகையான ஜீவனுக்குத் தேஹஸம்பந்தம் அநாதியான அவிவேகத்தினால் ஏற்பட்டதேயன்றி ஸ்வாபாவிகமன்று. முத்துச் சிப்பியைப் பார்த்து இது வெள்ளியென்று ப்ரமிப்பதுபோல், தேஹத்தை ஆத்மாவென்றும் தன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்றும் ப்ரமிக்கின்றான். முத்துச்சிப்பியில் வெள்ளியென்னும் ஜாதி உருவம் இவற்றின் பிரிவுகள் ப்ரமத்தினால் கற்பிக்கப்படுவது போல் 'இத்தேஹம் இந்த ஜீவனுடையது; இந்த ஜீவன் இத்தேஹமுடையவன்' என்னும் பிரிவு அவிவேகத்தினால் கற்பிக்கப்படுகின்றது. ஆகையால் ஜீவனுக்குத் தேஹஸம்பந்தம் வந்தேறியேயன்றி சித்யமன்று'' என்று மன்னவனுக்கு ஹிதம் உபதேசித்தார்கள். இங்ஙனம் அந்த ப்ராஹ்மணர்களின் உரைகளால் ஸமாதானம்செய்யப்பெற்ற சித்ரகேது மன்னவன் புத்ரசோகத்தினால் வாடின முகத்தைக் கையால் துடைத்துக்கொண்டு அவர்களை நோக்கி "நீங்கள் மஹாஜ்ஞானிகளாயிருக்கிறீர்

கள்; மேன்மையுடைய பெரியோர்களுக்கும் பெரியோர்களாயிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் அற்பவேஷத்துடன் இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள். நீங்கள் யார்? பகவானுக்கு அன்பர்களான ப்ராஹ்மணர்கள் பித்தம் பிடித்தவர் போல் வேஷம்பூண்டு என்னைப்போன்ற மூடர்களுக்கு ஜ்ஞானோபதேசம் செய்யும்பொருட்டு இப்பூமியில் திரிகிறார்கள். அவர்களில் நீங்கள் யாவரோ தெரியவில்லை. ஸனத்ருமாரர், நாரதர், ருபு, அங்கிரஸ்ஸு, தேவலர், அஸிதர், அபாந்தரதமஸ்ஸு, வ்யாஸர், மார்க்கண்டேயர், கௌதமர், வஸிஷ்டர். பரசுராமர், கபிலர், ஸ்ரீசுகர், துர்வாஸர், யாஜ்ஞவல்க்யர், ஜாதுகர்ணி, ஆருணி, ரோமசர், ச்யவனர், தத்தாத்ரேயர், ஷஸூரி, பதஞ்சலி, பராசார், மைத்ரேயர், பாரத்வாஜர், வாருணி, வேதசிரர், ஆங்கிரஸர், பஞ்சசிகர், ஹிரண்யநாபர், கௌஸல்யர், ஸ்ருததேவர், ருதத்வஜர் இம்முனிவர்களும் மற்றும் பல முனிவர்களும் மூடர்களுக்கு ஜ்ஞானோபதேசத்தின்பொருட்டு இப்பூமண்டலத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறார்கள். அவர்கள் தபஸ்ஸித்தி பெற்றவர்களில் சிறந்தவர்கள். ஜ்ஞானத்தையே செல்வமாக வுடையவர்கள். அவர்களில் நீங்கள் யாவரோ தெரியவில்லை. நீங்கள் யாராயிருந்தாலும், இருப்பீர்களாக. என்னைப் போன்ற மூடனுக்கு ஜ்ஞானோபதேசம் செய்யவல்லராயிருக்கிறீர்கள். நான் அஜ்ஞானமாகிற அந்தகாரத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறேன்; மூடபுத்தியுடையவன். மனுஷ்யனைப்போல் தோற்றுகிறேனேயன்றிப் பசுவின் தன்மையே எனக்குள்ளது. ஆஹாரம் சித்ரை பயம் மைதுனம் இவையொழிய மற்றொன்றும் அறியேன். பசுக்களைக்காட்டிலும் மனுஷ்யர்களுக்கு ஜ்ஞானமன்றோ விசேஷம்? அது எனக்கு முதலே கிடையாது. ஆகையால் இத்தகைய எனக்கு நீங்கள் ஜ்ஞா

னச்சுடர்விளக்கை ஏற்றிக் கொடுப்பீர்களாக” என்றுன்.
 அதைக் கேட்டு அங்கிரமஹர்ஷி மன்னவனை நோக்கி
 “ஓ ராஜனே ! நீ பிள்ளை வேண்டுமென்று விரும்பிக்
 கொண்டிருக்கையில் உனக்குப் பிள்ளையைக் கொடுத்த
 அங்கிரஸமுனிவன் நான். இவர் ஒன்றான ப்ராஹ்மதேவ
 னது புதல்வராகிய நாரதமஹர்ஷி ; மஹானுபாவர். நீ
 இங்ஙனம் புத்ரசோகத்தினால் கடக்க முடியாத அஜ்ஞா
 னத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதையும், நீ அதற்குத் தகாதவ
 னென்பதையும், பெரியோர்களால் அனுக்ரஹிக்கத்
 தகுந்தவனென்பதையும் ஆராய்ந்து உன்னை அனுக்ர
 ஹிக்கும் பொருட்டு நாங்கள் இவ்விடம் வந்தோம்.
 ப்ராபூ ! ப்ராஹ்மண குலத்திற்குக் க்ஷேமம் செய்பவனும்
 பகவானிடத்தில் பக்தியுடையவனுமாகிய உன்னைப்போன்
 றவன் துக்கிப்பதற்கு உரியவனல்லன். முன்பு வந்தாற்
 போல் உன் க்ருஹத்திற்கு வந்திருக்கிற நான் உனக்கு
 ஜ்ஞா னத்தை உபதேசிக்கிறேன். நீ முன்பு பிள்ளை வேண்டு
 மென்று வேறு விஷயத்தில் பேராவலுற்றிருந்தனை
 யாகையால் அதை அறிந்து நான் அப்பொழுது உனக்கு
 பிள்ளையைக் கொடுத்தேன். மன்னவனே ! பிள்ளை பெற்
 றவர்களுக்கு நேரும் பரிதாபத்தை நீயே நேரில் அனுப
 விக்கின்றனை. இங்ஙனமே மனைவி மனை பணம் பலவகை
 யான ஐஸ்வர்யப் பெருக்குகள் சப்தாதி விஷயங்கள் ராஜ்
 யபோகங்கள் இவையெல்லாம் நிலையற்றவைகள். ராஜ்
 னே ! பூமண்டலத்திற்கெல்லாம் ப்ராபுவாமிருக்கை, யானை
 குதிரை முதலிய சதுரங்க பலம் கருவூலம் ப்ருத்யர்கன்
 மந்த்ரிகள் நண்பர்கள் இவையெல்லாம் கந்தர்வநகரம்
 போலவும் ஸ்வப்னத்தில் காண்கிற ஆச்சர்யமான மனோ
 ரதங்கள் போலவும் நிலையற்றவைகள். அவை சோகம்
 மோஹம் பயம் இவற்றைக் கறக்கும். அவை புலப்படுங்

காலத்திலும் பாமபுருஷார்த்தமான ஆரந்தத்திற்கிடமல்
 லாமலே புலப்படும்; அழிந்த பின்பு மீளவும் எக்காலத்தி
 லும் புலப்படமாட்டா. ஸ்வப்னத்தில் காண்கிற வஸ்துக்
 கள் போல நாம் விழித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது
 அனுபவிக்கும் வஸ்துக்களும் மனத்தினின்றே உண்டா
 கின்றன. அதெப்படியென்றால், நாம் அனுபவிக்கும் வஸ்
 துகளெல்லாம் ஜன்மாரந்தரத்தில் செய்த கர்மங்களின்
 பலனாகவே ஏற்பட்டவை. அனாதி கர்மவாஸனையால்
 ஜீவன் கர்மங்களையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறான்.
 அம்மனத்தினால் தூண்டப்பட்டு மீளவும் கர்மங்களைச்
 செய்கிறான். ஆகையால் அக்கர்மங்களின்பலனாக ஏற்படும்
 வஸ்துக்கள் மனத்தினின்று உண்டானவைகளே. ப்ருதிவி
 முதலியபஞ்சபூதங்கள் ஜ்ஞானேந்திரியகர்மேந்திரியங்கள்
 இவற்றின் ஸமுதாய ரூபமான தேஹம் ஜீவனுக்கு ஜன்
 மாரந்தரத்தில் செய்தகர்மங்களின்பலனான பலவகை வருத்
 தங்களை அனுபவிப்பதற்காகவே ஏற்படுகின்றதென்று
 சொல்லுகிறார்கள். (முதலில் அனாதிவாஸனையோடு
 கூடின மனத்தினால் சப்தாதிவிஷயங்களைச் சிந்திக்கிறான்.
 அச்சிந்தையால் அவற்றைப் பெறுதற்குரிய புண்ய பாப
 கர்மங்களைச் செய்கிறான். அக்கர்மங்களால் ஸுகதுக்
 கங்களை அனுபவிப்பதற்கிடமான தேஹத்தைப் பெறுகி
 றான். அத்தேஹத்தினால் 'முன் ஜன்மத்தில் செய்த கர்ம
 பலன்களை அனுபவித்துக்கொண்டே மீளவும் சப்தாதி
 விஷயங்களைச் சிந்திக்கிறான். அச்சிந்தையால் மீளவும்
 கர்மங்களைச் செய்கிறான். ஆகையால் ஜீவன் அனுபவிக்க
 கும் வஸ்துக்களெல்லாம் மனத்திலுண்டானவைகளே).
 இங்ஙனம் பிள்ளை பெண்டிர் முதலியவை அனைத்தும்
 ஸ்வப்னத்தில் கண்ட வஸ்துக்களைப்போல நிலையற்றவை
 யாகையால் மனக்கலக்கமின்றித் தேஹாதிகளைக் காட்டி

ஹம் விலக்ஷண ஹம் ஜ்ஞானாத ஸ்வரூபனுமாகிய ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து தேஹத்தில் ஆத்மாபிமானத்தைத் துறந்து வைராக்யத்தை ஏற்றுக்கொள்வாயாக' என்றார். இங்ஙனம் அங்கிரஸமுனிவரால் விவேகம் உண்டாகும்படி உரைக்கப்பெற்ற சித்ரகே துமன்னவனைப் பார்த்து நாரதமுனிவர் மொழிந்தார். “மன்னவனே! நான் ரஹஸ்யமான மந்த்ரத்தை உபதேசிக்கிறேன். இதை நீ மனஆக்கத்துடன் பெற்றுக் கொள்வாயாக. இதை மறவாமல் சியானிப்பாயாயின், ஏழுநாளேக்குமேல் ப்ரபுவான ஸங்கர்ஷண பகவானைக் காண்பாய். மன்னவனே! அவருடைய பாதமூலத்தைப் பணிந்து ருத்ரன் முதலிய பெரியோர்கள் இரண்டு வகையான ப்ரமத்தையும் துறந்து அப்பொழுதே இணையெதிரில்லாத அவருடைய மஹிமைமையப் பெற்றார்கள். நீயும் சித்ரத்தில் மேலான அம்மஹிமைமையப் பெறுவாய்” என்றார். பதினைந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—

நாரதமுனிவர் மரணம் அடைந்த பிள்ளையின் வார்த்தைகளால் அம்மன்னவனைத் தெளிவித்து அவனுக்கு வித்யோப தேசம் செய்தல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—மன்னவனே! தேவர்ஷியாகிய அந்நாரதர், மரணம் அடைந்த ராஜகுமாரனை, அவனைப் பற்றிச்சோக்கிற்ற அவனது பந்துக்களுக்குக் காட்டி இங்ஙனம் மொழிந்தார்.

நாரதர் சொல்லுகிறார்:—“ஓ ஜீவாத்மனே! உனக்குக்ஷேமம் உண்டாகுக சரீரத்தில் புகுந்திருக்கிற உனக்கு இச்சரீரத்தைப் பற்றி ஏற்பட்ட தாய் தந்தை நண்பர் பந்துக்கள் அனைவரும் உன்னைப்பற்றி வருந்துகிறார்கள்; காண்பாயாக. மிகுந்த வாழ்நாளும் நீ இச்சரீரத்தில்

புருந்து நண்பர்களால் சூழப்பட்டு ராஜஸிம்ஹாஸனத்தில் உட்கார்ந்து உன் தந்தை கொடுத்த போகங்களை அனுபவிப்பாயாக.

ஜீவன் சொல்லுகிறான்:—நான் என் கர்மங்களுக் குரியபடி தேவர் திரியக்கு மனுஷ்யர் முதலிய பல யோனிகளில் மாறிமாறிப் பிறந்து சுழன்று கொண்டிருக்கிறேன். அவற்றின் எந்த ஜனமத்தில் இவர்கள் எனக்குத் தந்தையும் தாயுமாகவேண்டும்? ஜீவாத்மாக்கள் அனைவரும் பற்பல ஜன்மங்களைப் பெறுகின்றார்களாகையால் அவற்றில் ஒருவர்க்கொருவர் பந்துக்களும் ஜ்ஞாதிகளும் சத்ருக்களும் மத்யஸ்தரும் நண்பர்களும் உதாஸீனர்களும் த்வேஷிகளுமாகின்றார்கள். பொன் வெள்ளி முதலியவற்றால் செய்யப்பட்ட வளை மோதிரம் முதலிய வஸ்துக்கள் மனுஷ்யர்களிடத்தில் மாறிமாறி வருவது போல, ஜீவாத்மாக்கள் தேவமனுஷ்யாதி சரீரங்களில் மாறிமாறித் திரிகின்றார்கள். பசுமுதலிய வஸ்துக்களை ஒருவன் விலைக்கு வாங்கினானாயின், அதை அவனிடத்திலிருக்கும் வரையில் இன்னுனுடையதென்று சொல்லுகிறோம் அவனிடத்தினின்று அதை மற்றொருவன் விலைக்கு வாங்கிவிட்டால் அதற்கு அவனுடைய ஸம்பந்தம் மாறி மற்றொருவனுடைய ஸம்பந்தம் உண்டாகின்றது. எந்த வஸ்துவோடு எவனுக்கு எது வரையில் க்ரயாதி ஸம்பந்தம் உள்ளதோ அது வரையிலுமே அதை அவனுடையதென்று உலகத்தில் வழங்கிவருகிறார்கள். அதுவும் ஜீவித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே. அப்பசு முதலியவை மரணம் அடையுமாயின் அவற்றிற்கு எவரோடும் ஸம்பந்தமில்லை. ஜீவன் இயற்கையில் தேஹாத்மாபிமான மற்றவன்; ரீத்யன் அவன் கர்மத்தினால் தேவமனுஷ்யாதி தேஹங்களில் ப்ரவேசித்து அவற்றை

எதுவரையில் விடாதிருக்கிறானோ அது வரையிலுமே அவனுக்கு அத்தேஹங்களோடு ஸம்பந்தமும் அத்தேஹங்களைத் தொடர்ந்த தந்தை முதலியவர்களோடு ஸம்பந்தமும் உள்ளது. அத்தேஹங்களை விடுவானாயின், அவற்றோடு ஸம்பந்தமே இல்லாதிருக்க அவற்றைத் தொடர்ந்த மற்றவரோடு ஸம்பந்தம் எங்ஙனம் உண்டாகப்போகிறது? இந்த ஜீவன் ஆகியந்த மற்றவன்; அழிவில்லாதவன்; மிகவும் ஸூக்ஷ்மன்; ஜ்ஞானத்தையே முக்யமான ஆதாரமாகவுடையவன்; புத்தி இந்த்ரியம் மனம் ப்ராணன் முதலிய அனைத்திற்கும் ஆதாரமாயிருப்பவன்; ஸ்வயம்ப்ரகாசன். இத்தகைய ஜீவாத்மாக்களைப் பரமபுருஷன் தன் மாயையின் குணங்களான ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸூக்களால் தேவமனுஷ்யாதியான இந்த ப்ராபஞ்ச ரூபமாகப் படைக்கிறான். இப் பரமபுருஷனுக்கு மிகவும் அனபிற்கிடமானவன் எனவும் கிடையாது; ப்ரீதிக்கிடமாகாதவனும் கிடையாது; இவனுக்குத் தன்னுடையவனென்றும் பிறனென்றும் பேதம் கிடையாது. எல்லோரையும் இவன் ஸமமாகப் பார்க்குந்தன்மையன். புண்ய பாபங்களைச் செய்கின்ற ஜீவாத்மாக்களுடைய மனோவ்ருத்திகளை யெல்லாம் தானொருவனே ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறான். ஆகையால் அவர்களுடைய புண்யபாபங்களுக்குத் தகுந்தபடி மேன்மையும் தாழ்மையுமான பலவகைச் சரீரங்களையும் ஸூகதுக்கங்களையும் அவரவர்க்குக் கொடுக்கின்றானன்றிப் பக்ஷபாதத்தினாலன்று. பரமபுருஷன் புண்யபாபங்களைத் தன் மேல் ஏற்றுக்கொள்கிறதில்லை. அவற்றின் பலன்களான ஸூகதுக்கங்களையும் ஏற்றுக்கொள்கிறதில்லை. ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்தர்யாமியாயினும் அவன் உதாஸீனன் போலிருக்கிறான். “ஜீவனுக்கும் புண்யபாபங்களைச்

செய்யுந்தன்மை இயற்கையில் கிடையாது. அவன் செயலற்றவன். தேஹத்திற்கே அத்தன்மை உள்ளது. அத்தேஹத்தை சியரிக்கையே ஜீவனுக்கு உள்ளது. அந்த ஜீவனை ஈஸ்வரன் சியமித்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களிருவர்க்கும் புண்ய பாபங்களில் நேரே முயற்சி கிடையாது. அப்படியிருக்க ஜீவன் மாத்ரம் அப்புண்யபாபங்களின் பலனை அனுபவிப்பதும் ஈஸ்வரன் அதை அனுபவியாததும் எங்ஙனம் பொருந்தும்?" என்றால், ஈஸ்வரன் ஜீவனையும் தேஹாதிகளையும் சியமித்துக்கொண்டு ப்ரக்ருதி புருஷர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான தன் ஸ்வரூபத்தையும் தனக்கு உட்பட்ட ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரக்ருதி ஸ்வரூபத்தையும் உள்ளபடி அறிகிறான். ஜீவனோ வென்றால் கர்மத்தினால் தன் ஸ்வபாவம் மறையப்பெற்றுத் தேஹத்தையே ஆத்மாவாக ப்ரமித்து அதன் தன்மையைத் தன்னிடத்தில் ஏற்றுக்கொள்கிறான். ஆகையால் அவன் புண்ய பாபங்களின் பலனை அனுபவிக்கிறான். ஈஸ்வரனுக்கு அத்தன்மை இல்லாமையால் அவன் அதனால் தீண்டப்படுகிறதில்லை.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—அந்த ஜீவன் இங்ஙனம் மொழிந்து அச்சரீரத்தினின்று புறப்பட்டுப் போனான். அப்பால் அங்குள்ள அவனுடைய பந்துக்கள் அனைவரும் வியப்புற்றுத் தமக்கு அவனிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹமாகிற சங்கிலியை அறுத்துக்கொண்டு சோகத்தைத் துறந்தார்கள். பிறகு பந்துக்கள் அப்புதல்வனுடைய தேஹத்தைக் கொண்டுபோய்ச் சிதையில் இட்டு அக்னி ஸமஸ்காரம் செய்து மற்றும் செய்யவேண்டிய கடன்களை யெல்லாம் முடித்துத் துறக்க முடியாததும் சோகம் மோஹம் பயம் பீடை இவற்றைக் கொடுப்பது

மாகிய ஸ்நேஹத்தைத் துறந்தார்கள். மஹாராஜனே ! விஷங்கொடுத்து அப்பாலனைக் கொன்றவர்கள் அனைவரும் பாலனைக் கொன்ற பாபத்தினால் ஒளி மழுங்கப் பெற்று அங்கிரஸமுனிவர் சொன்ன வார்த்தையை நினைத்து வெட்கித்து அப்பாபத்தைப் போக்கும்பொருட்டுப் ப்ராஹ்மணர்களால் நிரூபிக்கப்பட்ட வ்ரதத்தை யமுனைக் கரையில் அனுஷ்டித்தார்கள். அப்பால் அச்சித்ரகேது மன்னவன் அங்கிரஸமுனிவருடைய சொற்களாலும் ஜீவனைக்கொண்டு சொல்வித்த நாரதருடைய சொற்களாலும் விவேகம் உண்டாகப்பெற்றுக் குளத்தின் சேற்றினின்று யானை கரையேறுவதுபோல, இல்லறவாழ்க்கையாகிற பாழங்கிணற்றினின்று கரையேறினான். அவன் யமுனையில் ஸ்னானம் செய்து அந்நதியின் பரிசுத்தமான ஜலத்தில் தர்ப்பணாதிகளைச் செய்து பரமாத்மஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தறிவதற்காக இந்தரியங்களை யெல்லாம் அடக்கி மௌன வ்ரதத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு ப்ராஹ்மாவின் புதல்வராகிய ஸ்ரீநாரத முனிவரைத் தெண்டனிட்டான். குருவைப் பணியவேண்டும் விதிப்படி பணிந்து குருபக்தியும் சொன்னதைக் கேட்டுத் தரிக்கும்படியான மனத்தூய்மையும் அமைந்திருக்கிற அம்மன்னவனைக் கண்டு நாரதமுனிவர் ஸந்தோஷம் அடைந்து அவனுக்கு ரஹஸ்யமான இம்மந்த்ர வித்யையை உபதேசித்தார்.

ஸ்ரீநாரதர் சொல்லுகிறார்:— பகவானே ! வாஸுதேவன் ப்ரத்யும்னன் அநிருத்தன் ஸங்கர்ஷணன் என்று நான்கு வ்யூஹஸ்வரூபியான உனக்கு நமஸ்காரம். இப்படிப்பட்ட உன்னை த்யானிப்போமாக. நீ ஜ்ஞானாதந்த ஸ்வரூபன்; அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தை அனுபவிக்கையால் என்றும் ஸந்தோஷ முற்றிருப்பவன் ; ராகம் முத

லிய தோஷங்களற்றவன். தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய ஜாதியும் சிறுமை பெருமை முதலிய பேதங்களும் தீண்டப் பெறுதவன். ஆகந்தஸ்வரூபனான தன்னைத் தான் அனுபவிக்கையால் பசி தாஹம் முதலிய ஊர்மிகள் தொலையப் பெற்றவன். இத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம். இந்த்ரியங்களுக்கும் அவற்றில் அபிமானிதேவதைகளுக்கும் நீ நியாமகன். ஸ்வரூபத்தினாலும் குணங்களாலும் அளவற்றவன். உன் சக்திகள் ஆச்சர்யமானவை. மற்றும் எல்லையில்லாதவை. உனக்கு நமஸ்காரம். மனமும் வாக்கும் உன் குணத்தை அளவிடப் புகுந்து முடியாமல் திரும்பிவிட்டன. நீ ஜ்ஞானத்தையே வடிவாக வுடையவன். இணை எதிரில்லாதவன். கர்மத்தினால் வரும் நாமரூபங்களற்றவன். சேதன அசேதனங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமானவன். இத்தகைய பரமபுருஷன் நம்மைப் பாதுகாப்பானாக. இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்கிதி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் காரணமான பரப்ரஹ்மம் நீயே. மண்ணால் இயற்றப்பட்ட குடம் முதலியவற்றில் மண்ஜாதி விட்டுப் பிரியாதிருப்பதுபோல் இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் உன்னிடத்தில் பிரியாதிருக்கின்றது. உனக்கு நமஸ்காரம். நீ இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்திருப்பவன். அத்தகைய அந்த ப்ரபஞ்சத்தைச்சரீரமாகவுடையவன். உன்னைக்கர்மேந்த்ரியங்களும் ப்ராணன்களும் தொடவல்லவையல்ல. மனமும் புத்தியும் ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களும் உன்னை அறிய வல்லவையல்ல. அத்தகைய உன்னை வணங்கினேன். நெருப்பில் காய்ச்சின இரும்பு மற்றொன்றைத் தணிப்பதுபோல் தேஹம் இந்த்ரியங்கள் ப்ராணன்கள் மனம் புத்தி இவையெல்லாம் உன்னுடைய ஜ்ஞானம் க்ரியை முதலிய சக்திலேசத்தினால் தொடரப்பெற்றுத் தத்தமது செயல்களில் முயல்

கின்றன. இல்லாத பக்ஷத்தில் அவற்றிற்கு அச்சக்தியே உண்டாகாது. ஜீவனுக்கும் உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினால்தான் ஜ்ஞானவிகாஸம் உண்டாகின்றது. நீ ஷாட்குண்ய பூர்ணன். புருஷஸூக்தத்தில் சொல்லப்பட்ட மஹாபுருஷன் நீயே. நீ மஹானுபாவன். சித்யவிபூதியென்றும் லீலாவிபூதியென்றும் மஹத்தான இரண்டு விபூதிகளுடையவன். மேன்மையுடைய பாகவதர்கள் அனைவரும் தாமரை மலர்போன்ற தமது கரங்களால் உன் பாதாரவிந்தங்களைப் பிடிக்கின்றார்கள். பரமனே ! உனக்கு நமஸ்காரம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே ! நாரத முனிவர் பக்தியுடன் தன்னைச் சரணம் அடைந்த சித்ரகேதுவுக்கு இங்ஙனம் இம்மந்த்ரவித்யையை உபதேசித்து அங்கிரஸமுனிவருடன் ஸத்யலோகம் போய்ச் சேர்ந்தார். சித்ரகேதுமன்னவன், நாரதர் உபதேசித்த வித்யையை விதிப்படி மனஆக்கத்துடன் ஜலத்தையே ஆஹாரமாகக் கொண்டு ஏழுநாள் வரையில் ஜபித்தான். அம்மன்னவன் ஏழுநாள் கழிந்த பின்பு அம்மந்த்ர வித்யையின் மஹிமையால் வித்யாதார்களுக்குப் ப்ரபுக்களாயிருக்குந் தன்மையைப் பெற்றான். பிறகு சில நாட்களில் அவித்யையின் ப்ரபாவத்தினால் நினைத்தபடி செல்லுந்திறமை வளரப் பெற்றுப் பாதாளத்தின் அடியிலிருக்கிற தேவதேவனாகிய ஸங்கர்ஷண பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களின் அருகுக்குச் சென்றான். அங்குத் தாமரைத் தண்டின் நூல்போல் வெளுத்துக் கறுத்த வஸ்த்ரம் தரித்துக் கிரீடம் தோள்வளை அரை நாண் கைவளை இவை அணிந்து தெளிந்த முகமும் சிவந்தகண்களும் அமைந்து ஸித்தேஸ்வரர்களின் கூட்டங்களால் சூழப்பட்டிருக்கும் ப்ரபுவாகிய ஸங்கர்ஷண தேவனை அம்மன்னவன் கண்டான். அவன்

அவரைக் கண்ட மாதரத்தில் பாபங்களெல்லாம் தொலைந்து தூயமனத்தனாகி மிகுந்த பக்தியும் வளர்ந்து கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பமும் பெருகி உடம்பில் மயிர்க்கூச்சலும் உண்டாகப் பெற்றுப் புராண புருஷனாகிய அவரை அடிக்கடி ப்ரதக்ஷிணம்செய்து நமஸ்கரித்தான். அப்பால் அச்சித்ரகேது புண்யஸ்லோகனான அந்த ஸங்கர்ஷண பகவானுடைய பாதபீடத்தை ஆனந்த நீர்த்துளிகளால் அடிக்கடி நனைத்து ஸந்தோஷத்தின் மிகுதியால் எழுத்துக்களை உச்சரிக்க முடியாமல் தடுக்கப்பெற்று அந்தப் பகவானை ஸ்தோத்ரம் பண்ணவேண்டுமென்று விரும்பியும் நெடுநேரம் வரையில் முடியாமலேயிருந்தான். பிறகு அம்மன்னவன் அம்ருதம் போன்ற வார்த்தைகள் நேரப் பெற்று இந்தரியங்களை யெல்லாம் வேறு விஷயங்களில் போகவொட்டாமல் தடுத்துப் பஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரங்களால் நிரூபிக்கப்பட்ட திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தையுடைய ஜகத்குருவான அப்பகவானை இங்ஙனம் துதித்தான்.

சித்ரகேது சொல்லுகிறான்:— பகவானே! நீ பிறரால் வெல்ல முடியாதவனாயினும், மனத்தை வென்று ஜகத்தெல்லாம் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபமேயென்று பாவிக்குந்தன்மையுடைய ஸாதுக்களால் வெல்லப்பட்டிருப்பவன். வேறு ப்ரயோஜனங்களை எதிர்பாராமல் உன்னைப் பணியும் பெரியோர்களுக்கு நீ உன்னையும் கொடுக்குந் தன்மையன். அந்த ஸாதுக்களும் உன்னுடைய வாத்ஸல்ய குணத்திற்குத் தோற்று உனக்கு வசப்பட்டிருக்கின்றனர். ஷாட்குண்ய பூர்ணனே! ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரதிகள் உன்னுடைய ஜஸ்வர்யம். உனக்கு மேற்பட்டவன் எவனுமே இல்லை. ப்ரஹ்மதேவன் முதலியவர் உன்னுடைய அம்சங்களே. ஆயினும் அவர்கள் அஜ்ஞானத்தினால் தாம் ஸ்வதந்த்ர

ப்ரபுக்களென்றுவீணாகவேகர்வப்படுகிறார்களன்றி அஃது உண்மையன்று. மிகவும் ஸஞ்ஞமமான வஸ்துவுக்கும் மிகவும் பெரிய வஸ்துவுக்கும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் ஆகிய மூன்று தசைகளிலும் நீ அந்தர்யாமியாயிருக்கின்றனை. உனக்கு ஆதி நடு அந்தம் என்னும் இவை மூன்றும் கிடையாது. கார்யவஸ்துக்களின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் எது நிலை நின்றிருக்கின்றதோ அதைச் சேர்ந்ததுதான் அவ்வஸ்துக்களின் நடு நிலைமையும் நீ இந்தப் ப்ரபஞ்சத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் நிலை நின்றிருப்பவனாகையால் அதன் நடு நிலைமையும் உன்னைச் சேர்த்தேயன்றி அந்தப் ப்ரபஞ்சத்தின் இடையிலுண்டானப் ப்ரஹ்மதேவன் முதலியவர்களைச் சேர்ந்ததன்று. இதோ புலப்படுகின்ற அண்டகோசம் ஒன்றைவிட ஒன்று பத்து மடங்கதிகமான ஏழு ஆவரணங்களால் சூழப்பட்டிருக்கின்றது. இதைப் போன்ற அண்டகோசங்கள் கோடிகோடியாக இதனுடன் இருக்கின்றன. இவை யெல்லாம் உன்னிடத்தில் அணுபோல் சுழல்கின்றன. ஆகையால் நீ அனந்தனென்று பேர்பெற்றனை. ஈசனே! சப்தாதி விஷயங்களில் விருப்பமுற்றுப் பசுக்களைப்போன்ற சில மூடர்கள் உனது விபூதிகளான இந்தரன் முதலிய தேவதைகளை உபாஸிக்கிறார்கள்; அனைவர்க்கும் மேலான உன்னை உபாஸிக்கிறதில்லை. அவர்கள் அவ்விந்த்ராதி தேவதைகளிடத்தினின்று பெறுகிற ஸ்வர்க்கம் முதலிய புருஷார்த்தங்களெல்லாம் அவ்விந்த்ராதி தேவதைகளோடுகூடவே அழிந்து போகின்றன. ராஜகுலத்தில் ஊழியம் செய்பவர்களின் பெருமையெல்லாம் அந்த ராஜகுலம் அழியும்போது அழிந்துபோமல்லவா? பாமனே! உன்னையே ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டு உன்னிடத்தில் செய்யும் உபாஸணங்களெல்லாம் ஜன்ம ஜரா மா

ஐதி துக்கங்களுக்கிடமான ஸம்ஸாரத்தை விளைக்கமாட்டா. வறுத்த விதைகள் மீளவும் முளைக்கமாட்டாவல்லவா? ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களென்கிற ப்ரக்ருதியின் குணங்களால் விளையும் விகாரங்கள் உன்னைத் தீண்ட வல்லவையன்று. நீ அபரிச்சின்ன ஜ்ஞானஸ்வரூபன். மற்ற தேவதைகள் அத்தன்மையரல்லர். ஆகையால் அவர்களைப் பற்றின உபாஸனங்கள் அழிந்துபோகின்றன. ப்ரஹ்மதேவன் முதல் பூச்சி புழு வரையிலுமுள்ள ஸமஸ்த ஜீவாத்மாக்களும் ப்ரக்ருதியின் குணங்களால் உண்டாகும் ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பவர்களே. ஆகையால் மனிதர்கள் புத்தியின்றித் தம்மைப்போல கர்ம வர்யர்களான தேவதைகளைப் பணிவார்களாயின் எங்ஙனம் அனிஷ்டங்கள் கழியப்பெற்று இஷ்டங்களைப் பெறுவார்கள்? பரமனே! நீ எல்லாவற்றையும் உனக்கு உட்படுத்திக்கொண்டு அவற்றைக்காட்டிலும் மேற்பட்டிருக்கின்றனையாகையால் அஜிதனென்று பேர்பெற்றனை. பஞ்சராத்ரம் கீதை முதலியவற்றில் நீ மொழிந்த உனது ஆராதன ரூபமான தர்மமும் உன்னைப்போலவே. மேன்மையுடையது. எவ்வித தோஷத்திற்கும் இடமில்லாதது. வேறு ப்ரயோஜனங்களை விரும்பாமல் பரமாத்மாவான உன் குணங்களை அனுபவிக்குந் தன்மையுடைய பெரியோர்கள் நீ மொழிந்த தர்மத்தை மோக்ஷத்தின் பொருட்டு அனுஷ்டிக்கிறார்கள். ப்ராணிகளுக்கு வேறு விஷயங்களில் நீ நான் என்னுடையது உன்னுடைய தென்று விளைகிற விஷமபுத்தி நீ மொழிந்த தர்மத்தில் உண்டாகிறதில்லை. அஹங்கார மமகாரரூபமான விஷமபுத்தியுடன் தேவதாந்தரங்களைக் குறித்த ஆராதன ரூபமான மற்ற தர்மங்கள் ராக த்வேஷாதிகளை உட்கொண்டிருக்குமானால் அபரிசுத்தமானவை; சத்ருமாணாதி

ரூபமான பலன்களை உட்கொண்டிருக்குமாகையால் அதர்மங்கள் தலை யெடுத்திருக்கும். தேவதாந் தரங்களை ஆராதிக்கையாகிற தர்மம் மிகவும் தேஹஸ்ரமத்தை விளைக்கின்றமையாலும் கடைசியில் ஸம்ஸாரமாகிற பெரிய அனர்த்தத்தையே வளர்க்கின்றமையாலும் தன்னை அனுஷ்டிக்கிறவனுக்கு த்ரோஹம் செய்கிறதென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. சத்ருஹிம்ஸை முதலியவற்றை விரும்பிச் செய்கிறானாகையால் பிறனுக்கும் த்ரோஹம் செய்கின்றது. அத்தகைய தர்மத்தினால் தனக்காவது பிறனுக்காவது என்ன கேஷமம் உண்டாகும்? சத்ரு ஹிம்ஸையை உத்தேசித்துச் செய்யுந்தர்மத்தினால் பிறனுக்கு மரணமே நேருமாகையால் அவனுக்கு கேஷமம் இல்லையென்பது நிச்சயம். அங்ஙனமே அதை அனுஷ்டிக்கிறவனுக்கும் கேஷமம் உண்டாகாது. ஒருகால் தற்காலத்தில் தனக்கு ஒருவிதமான கேஷமம் உண்டாயினும், அது எவ்வளவு புருஷார்த்தம்? அத்யல்பமல்லவா? மற்றும் இவன் தனக்குத் தானே த்ரோஹம் செய்கிறானாகையால் பிறனுக்கு த்ரோஹம் செய்ய அஞ்சமாட்டானென்று நீயும் அவன்மேல் கோபித்துக்கொள்கின்றனை. ஒருகால் உனக்குக் கோபம் உண்டாகாமற் போயினும் பிறனைப் பீடிக்கிறானாகையால் அதர்மம் உண்டாகாமற்போகாது. நாதனே! ஸமஸ்த கர்மங்களையும் என்னிடத்தில் ஆர்ப்பணம் செய்து மனவூக்கத்துடன் என்னை உபாஸிக்கிறவர்களை நான் சீக்ரத்தில் ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தினின்று கரையேற்றுகிறேனென்ற உன் ஸங்கல்பம் ஒருகாலும் பொய்யாகாது. நீ அந்த ஸங்கல்பத்தினால் உன்னுடைய ஆராதனரூபமான தர்மத்தைப் பஞ்சராத்ரம் முதலிய சாஸ்த்ரங்களின் மூலமாய் மொழிந்தனை. பெரியோர்கள் உன் ஸங்கல்பத்தை அறிந்து ஜங்கம ஸ்தாவரரூபமான

ஸமஸ்த ப்ராணி ஸமுஹங்களையும் உன்னுடைய உருவங்
களாகவும் உன்னை அவற்றிற்கு அந்த ராத்மாவாகவும்
அவற்றை யெல்லாம் நீயாகவும் பாவித்து நீ மொழிந்த
தர்மத்தை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு மோஷத்திற்காக
உன்னை உபாஸிக்கிறார்கள். பகவானே! ப்ராணிகளு
க்கு உன்னுடைய தர்சனம் நேருமாயின், அவர்கள் ஸம
ஸ்த பாபங்களும் ஷூனிக்கப் பெறுவார்கள். இது சேரா
ததன்று. யுக்தமே. ஏனென்றால், சண்டாள சண்டாள
னாயினும் உன்னுடைய நாமத்தை ஒருகால் கேட்பானாயின்
ஸம்ஸார பந்தத்தினின்று விடுபடுகிறான். இனி நேரே
உன்னுடைய காட்சியின் மஹிமையைப் பற்றிச் சொல்ல
வேண்டுமோ? பகவானே! இப்பொழுது நான் உன்னு
டைய தர்சனத்தினால் மனமலங்களெல்லாம் கழியப்பெற்
றேன். உனது அன்பரும் தேவர்ஷியுமாகிய நாரதர் என
க்கு உபதேசித்த மந்த்ரத்தின் மஹிமையால் நான் உன்
னைக் காணப்பெற்றேன். ஆசார்யானுக்ரஹம் இல்லையா
யின் எனக்கு இது எப்படி நேரும்? ஓ அனந்தனே! இவ்
வுலகத்தில் ஜனங்கள் செய்வதெல்லாம் அவர்களுக்கு அந்
தராத்மாவாகிய உனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆகையால்
என்னைப் போன்றவர் உனக்குச் சொல்லவேண்டியது என்
னிருக்கின்றது? ஒளிப்பெருக்கனாகிய ஸூர்யனுக்கு மின்
மினியிற் பூச்சிகளால் ஆகவேண்டியது உண்டோ? நீ தேச
கால வஸ்து பரிச்சேத மற்றவன். இவ்வுலகத்திலுள்ள
ஜனங்கள் அனைவரும் உன்னால் கொடுக்கப்பட்ட ஜ்ஞான
சக்திகளையுடையவர்கள். அத்தகையநான் உன்குணங்களை
எவ்வளவு துதிக்கவல்லனோ, அது உனக்கே தெரியும்.
சொல்லவேண்டியதில்லை. நீ ஷாட்குண்ய பூர்ணன்; தேர்
ஷங்கள் எவையும் தீண்டப்பெறாதவன்; ஸமஸ்தமான ஜக
த்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையும் நடத்

துகின்றனை. குத்ஸிதயோகிகள் உனக்குட்படாத ஸ்வ
தந்த்ர வஸ்துக்கள் உண்டென்னும் பேதபுத்தியுடையவர்
களாகையால் உன் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை அறியமாட்டார்
கள். நீ மிகவும் பரிசுத்த ஸ்வரூபன். இத்தகைய உனக்கு
நமஸ்காரம். நீ 'நான் பலவாய் விரியவேண்டும்' என்று ஸங்
கல்பித்துக்கொண்டு விரிகையில், ப்ரஹ்மதேவன் முதலிய
மற்ற ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாக்கள் அனைவரும் உன்னைத் தொ
டர்ந்து ஸத்தைப்பெற்று ஸ்ருஷ்டிக்கிறார்கள். எல்லாவற்
றையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்ற உன்னைத் தொடர்ந்து சித்த
வ்ருத்திகளெல்லாம் விஷயங்களைத் தொடுகின்றன. இப்
பூமண்டலமெல்லாம் உன் தலையில் கடுகுபோல் இருக்கின்
றது. ஆயிரம் தலைகளுடையவனும் ஷாட்குண்ய பூர்ண
னுமாகிய அத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—குருவம்சாலங்காரனே !
இங்ஙனம் துதி செய்யப் பெற்ற ஸங்கர்ஷண பகவான்
மனக்களிப்புற்று வித்யாதார்களுக்குப் ப்ரபுவாகிய அச்சித்ர
கேதுவைக் குறித்து இங்ஙனம் மொழிந்தான். 'நாரத
முனிவரும் அங்கிரமுனிவரும் உனக்கு ப்ரக்ருதி புருஷ
ஈஸ்வரர்களின் ஸ்வரூபத்தை விவரித்து மொழிந்தார்
களே, அது என்னுடைய கட்டளையே. அந்தராத்மாவா
கிய என்னால் தூண்டப்பட்டே அவர்கள் உனக்கு அங்ங
னம் உபதேசித்தார்கள். மன்னவனே ! அந்த நாரதர்
உபதேசித்த வித்யையாலும் என்னுடைய தர்சனத்தினு
லும் நீ ஸித்திபெற்றனை. உலகத்திலுள்ள ஸமஸ்த பூதங்
களுக்கும் நான் அந்தராத்மாவா யிருந்து நியமித்துக்
கொண்டு அவற்றைச் சரீரமாகக் கொண்டிருக்கிறேனா
கையால் அவையெல்லாம் நானே. தேவ ம்னுஷ்யாதிபூதங்
களையெல்லாம் நானே என்னிடத்தினின்று படைக்கி
றேன். உலகத்திலுள்ள சப்தங்களும் அவற்றால் அறியப்

படும் பொருள்களுமாகிய இரண்டும் என்னுடைய ஸாஸ்
வதமான சரீரங்கள். தேவ மனுஷ்யாதி சரீரங்களாய்
விரிந்திருக்கிற ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமான இந்த ப்ரபஞ்
சத்தில் அந்தந்த சரீரங்களில் புகுந்து அவற்றைத் தரித்
துக்கொண்டிருக்கிற ஜீவாத்மாக்கள் ஜீவாத்மாக்க
ளால் தரிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரபஞ்சம் ஆகிய இரண்
டிலும் நான் உட்புகுந்து தரித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.
அவ்விரண்டும் என்னிடத்தில் நிலைநிறுக்கின்றன. ஸ்வ
ப்னம் காண்கிறவன் அந்த ஸ்வப்னாவஸ்தையில் தன்னொரு
வனிடத்தில் பல சரீரங்களைக் காண்கிறான். உறங்கி யெ
ழுந்த பின்பு தன்னை ஒரிடத்தில் படுத்திருக்கிற சரீரத்
தில் இருப்பதாகவே நினைக்கிறான். அந்த ஸ்வப்னாவஸ்தை
தை ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தினால் ஏற்பட்டதன்று. அவ
னுடைய புண்ய பாபகர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி ஈஸ்வரன்
அந்தந்த வஸ்துக்களைப் படைத்துக் காட்டுகிறான். அந்த
ஸ்வப்னாவஸ்தையைப்போல ஜாக்ரதவஸ்தை முதலிய
மற்ற அவஸ்தைகளும் ஜீவனுடைய கர்மத்தின்படி ஈஸ்
வரனால் தூண்டப்பட்ட ப்ரக்ருதியின் பரிணாமங்களே.
அசேதனமான ப்ரக்ருதிக்கு அந்த ஸ்வப்னாதி அவஸ்தை
களைக் காணுந்தன்மை இல்லாமையால் ப்ரக்ருதியின் பரி
ணாமமான சரீரங்களில் ஜீவன் உட்புகுந்து அவற்றைத்
தரித்துக்கொண்டு அந்த அவஸ்தைகளை அனுப்பவிக்கிறா
னென்றும், ஒரு சரீரத்திலுள்ள ஆத்மாவின் ஈனுபவம்
மற்றொரு சரீரத்திலுள்ள ஆத்மாவுக்கு இல்லையாகை
யால் சரீரங்கள்தோறும் தனித்தனியே ஜீவாத்மாக்கள்
இருக்கிறார்களேன்றும், 'விழித்துக்கொண்டவன்நான் இங்
னம் ஸ்வப்னங்கண்டேன்' என்று நினைக்கிறானாகையால்
ஸ்வப்னங்கண்டவனும் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறவனும்
ஒருவனே யென்றும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். ஸ்வப்னா

வஸ்தையைப் போல ஜாக்ரதாதி அவஸ்தைகளும் பா
 மாத்மாவினுடைய மாயையால் ஏற்பட்டவைகளேயன்றி
 ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றினவைகளன்றென்று
 விவேசித்து அந்த அவஸ்தைகளுக்கு ஸாக்ஷியும் ப்ரக்ரு
 தியைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனுமாகிய ஜீவாத்மாவின்
 ஸ்வரூபத்தை இங்ஙனம் ஸூக்ஷ்ம புத்தியால் ஆராய்ந்
 தறியவேண்டும். ஜீவன் எவனிடத்தில் சேர்ந்து ஸு
 ஷுப்தியையும் ஸுகத்தையும் அனுபவிக்கிறானோ,
 அவன் நானேயென்று என்னை உணர்வாயாக. நான்
 கெட்ட குணங்கள் தீண்டப்பெறுதவன். என்னையே பா
 ப்ரஹ்மமென்று ஸ்ருதிகள் சொல்லுகின்றன. உறக்கத்
 தையும் விழித்தலையும் அனுபவிக்கின்ற ஜீவனுடைய
 ஜ்ஞானமயமான ஸ்வரூபம் ஒரு அவஸ்தையோடு ஸம்பந்
 தித்திருக்கும்பொழுது மற்றொரு அவஸ்தையால் விபேட்
 டிருக்கும் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஒன்றே எல்லா அவஸ்
 தைகளிலும் தொடர்ந்து வருகின்றது. அத்தகைய
 ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் நான் விலக்ஷணமாயிருப்ப
 வன். நான் எல்லா அவஸ்தைகளிலும் அந்த ஜீவாத்மாக்க
 ளுக்கு அந்தராத்மாவாகி அவர்களை சியமித்துக் கொ
 ண்டு தொடர்ந்திருப்பவன். ஆயினும் அந்தந்த அவஸ்
 தைகளைப் பற்றின ஸுகதுக்கங்கள் என்னைத் தீண்ட
 மாட்டா. ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு எல்லா அவஸ்தை
 களிலும் தொடர்ந்திருக்கையும் ஜ்ஞானநந்தாதி ரூபமா
 யிருக்கையும் நானேன்று தோற்றுகையும் இயற்கையாயி
 ருப்பதுபோலப் பரப்ரஹ்மமாகிய எனக்குச் சரீராயிருக்
 கையும் அதற்கு இயற்கையென்று உணரவேண்டும்,
 ஜீவனை, எனக்குச் சரீராயிருக்கையாகிற தன் ஸ்வரூபத்
 தை மறந்து தன்னை ஸ்வதந்த்ராக நினைப்பானாயின்,
 ஒரு தேஹத்தை விட்டபின்பு மற்றொரு தேஹம் பெறு

கையும், மரணம் அடைந்தபின்பு மீளவும் மரணம் அடை
கையுமாகிற ஸம்ஸாரம் இவனுக்கு மாறாமலேயிருக்கும்.
இவ்வுலகத்தில் இந்த ஜீவன் சாஸ்த்ராப்யாஸத்தினால்
விளையும் ஜ்ஞானத்திற்கும் விவேகம் வைராக்யம் முத
லியவற்றால் உதவிசெய்யப்பெற்ற உபாஸன ரூப ஜ்ஞானத்
திற்கும் விளை நிலமாகிய மனுஷ்ய ஜன்மத்தைப் பெற்றும்
அத்தகைய ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியானாயின், அவன்
மற்ற எந்த ஜன்மத்திலும் க்ஷேமம் பெறமாட்டான்.
ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் உண்மையை அறிந்த பண்டி
தன், சப்தாதி விஷயங்களை விரும்பி அவற்றைப் பெறு
தற்காகச் செய்யும் செயலாகிற ப்ரவ்ருத்தி தர்மத்தில்
சரீராயாஸம் முதலிய வருத்தம் உண்டாவதையும் வருந
திச் செய்தாலும் தாம் விரும்பினதற்கு விபரீதமான
துக்கமே விளைவதையும், சப்தாதி விஷயங்களை விரும்
பாமல்¹ அனன்ய ப்ரயோஜனமாகப் பகவானை ஆரா
திக்கையாகிற ப்ரவ்ருத்தி தர்மத்தில் எவ்விதத்திலும்
பயத்திற் கிடமாகாத மோக்ஷம் நேருவதையும் ஆலோ
சித்து அந்த ப்ரவ்ருத்தி தர்மத்தினின்று மீளவேண்
டும். இல்லற வாழ்க்கையிலிருக்கின்ற ஆண் பெண்களிரு
வரும் ஸுகம் பெறுதற்காகவும் துக்கம் நீங்குவதற்காக
வும் அவற்றிற்குரிய செயல்களைச் செய்கின்றார்கள். ஆயி
னும் அச்செயல்களால் அவர்களுக்குத் துக்கமும் நீங்கு
கிறதில்லை. ஸுகமும் உண்டாகிறதில்லை. நினைத்ததற்கு
நேர்விபரீதமாகத் தேஹஸ்ரமம் பணச்சிலவு முதலியவற்
றால் வருத்தமே உண்டாகின்றது. 'நாம் ப்வ்ருக்தி தர்ம
த்தை அனுஷ்டிப்பதில் வல்லவர்' என்று அபிமானித்திரு
க்கும் ப்ராணிகளுக்கு இங்ஙனம் அச்செயல்களால் விபரீத
பலமே உண்டாவதை ஆராய்ந்து ஜாகரம் ஸ்வப்னம்

1. வேறு ப்ரயோஜனங்களை விரும்பாமல்.

ஸுஷுப்தி என்னும் மூன்று அவஸ்தைகளைக் கடந்திருப்பதும் கேவல சப்தாதி விஷயங்களில் விருப்பமுடைய மூடர்களால் அறியமுடியாததுமான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து, இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் உள்ள பலவகையான விஷய ஸுகங்களிலும் விவேகபலத்தினால் விருப்பத்தை அறுத்துக்கொண்டு சாஸ்தர ஜ்ஞானத்தினால் உதவிசெய்யப்பெற்ற பகவதுபாஸனரூபஜ்ஞானத்தினால் ஸந்தோஷமுற்று எனக்கு மிகவும் அன்பனவான். பரமாத்மோபாஸனத்தில் தேர்ந்தமதியுடைய மனிதர்கள், பரமாத்வாவுக்கும் தமக்கும் உள்ள ஐக்யஸம்பந்தத்தை உள்ளபடி ஆராய்ந்தறிவார்களாயின், அவர்கள் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அறியவேண்டிய பொருள் இவ்வளவேயன்றி இதற்குமேல் மற்றொன்றும் இல்லை. ஓ மன்னவனே! நீ மனவூக்கமுற்று ஸ்ரத்தையுடன் ஜ்ஞானவிஜ்ஞானங்களின்பெருமையை விளைக்கவல்ல என்வசனத்தை நெஞ்சில் நிறுத்திக்கொண்டு ஆத்ம பரமாக்களுக்குள்ள நித்யஸம்பந்தத்தை அனுஸந்தித்து எல்லாம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே யென்று பாவித்துக்கொண்டிருப்பாயாயின், சீக்ரத்தில் மோக்ஷஸித்தியைப் பெறுவாய்' என்று மொழிந்தான். ஜகத்குருவும் ப்ரபஞ்சத்திற்கெல்லாம் அந்தராத்மாவுமாகிய ஸங்கர்ஷண பகவான் சித்ரகேது மன்னவனே இங்ஙனம் ஆஸ்வாஸப்படுத்தி, அவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் அவ்விடத்திலேயே அந்தர்த்தானம் அடைந்தான். பதினாறாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

{

 சித்ரகேது மன்னவன்ருத்ரனைப் பரிஹ்வித்
 துப் பார்வதியின் சாபத்தினால் வருத்ரா
 ஸ்ராகைப் பிறத்தல்.

}

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— வித்யாதரர் தன்மையைப் பெற்ற சித்ரகேது மன்னவன், அநதஸங்கர்ஷணபகவான் எந்தத்திக்கில் மறைந்தானே அந்தத்திக்குக்கு நமஸ்காரம் செய்து வித்யாதரர்களுடன் ஆகாயத்தில் திரிந்து கொண்டிருந்தான். அச்சித்ரகேது மன்னவன் பலமும் இந்திரியங்களும் இம்மியும் தடைபடாதிருக்கப்பெற்று லக்ஷம் லக்ஷவீரங்கள் வரையில் முனிவர்களாலும் ஸித்தர்களாலும் அது செய்யப்பெற்று கினைத்தபடி வினைகின்ற பலவகையான போச்ய போகோபகரண ஸித்திகளையுடைய மேருமுதலிய குலபர்வதங்களில் சரால்களில் வித்யாதரஸ்திரிகளைக்கொண்டு ஸ்ரீபகவானுடைய புகழைப் புகழிவித்துக்கொண்டு மனக்களிப்புற்றிருந்தான். அச்சித்ரகேது மன்னவன் தான் கினைத்தபடி பகவானால் கொடுக்கப்பட்டதும் ஜவலித்துக் கொண்டிருப்பதுமாகிய விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு ஓருகால் ஆங்காங்கு ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஸித்தர்களாலும் யோகிகளாலும் சூழப்பட்டிருக்கிற ருத்ரனைக் கண்டான். அவன் மடியில் பார்வதியை உட்காரவைத்துப் புஜத்தினால் அணைத்துக்கொண்டு முனிவர்களின் ஸபையில் இருந்தான். அம்மன்னவன் அந்த ருத்ரனைக் கண்டு பார்வதி கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில், அருகாமையில் உரக்கச் சிரித்து இவ்வுனம் மொழிந்தான். ‘இந்த ருத்ரன் உலகங்களுக்கெல்லாம் நேரே ஹ்நோபதேசம் செய்பவன். ப்ராணிகளுக்கு தர்மத்தை உரைப்பவன்; அவர்களில் ப்ரதானன். இத்தகைய இவன் ஸபையில் பார்வையுடன் இணைந்திருக்கிறான். மற்றும், இவன் ஜடைகளைத்

தரித்திருக்கிறான். கொடுத்தவமுடையவன் ; ப்ரஹ்
 மஜ்ஞானோபதேசம் செய்பவன். ஸபைக்கு ப்ரபு. இத்தகைய
 யனாயினும் ஒன்றுமறியாத மூடன்போல், வெட்கமின்றி
 மடியில் மடந்தையை உட்காரவைத்துக் கொண்டிருக்கி
 ருன். மற்றும், உலகத்திலுள்ள ஒன்றுமறியாத மூடர்க
 ளும் ஏகாந்தத்திலேயே மடந்தையர்களை மடியில் உட்கார
 வைத்துக் கொள்கிறார்கள். இவன் பெரிய வ்ரதங்களை
 அனுஷ்டிப்பவனாயினும், ஸபையில் மடந்தையை மடியில்
 உட்கார வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். இது பெரிய விப
 ரீதமாயிருக்கின்றதே' என்றான். பிறகு பக்வானாகிய ருத்
 ரன் சித்ரகேதுவின் வசனத்தைக் கேட்டும் ஆழ்ந்த மதி
 யுடையவனாகையால் சிரித்து ஒன்றும் பேசாமல் வெறு
 மனே யிருந்தான். அவனைத் தொடர்ந்த ஸபிகர்களும்
 பேசாமலே யிருந்தார்கள். சித்ரகேது மன்னவன் அந்த
 ருத்ரனுடைய மஹிமையை அறியாமல் ப்ரஹ்மஸ்வரூபனா
 கிய அச்சிரகேதுவின் மேல் கோபமுற்று இங்ஙனம்
 மொழிந்தான். 'இவன் இப்பொழுது உலகத்தில் விவேக
 மற்று வெட்கங்கெட்ட எங்களைப்போன்ற துஷ்டர்களு
 க்கு நன்மை தீமைகளை அறிவிக்க ஏற்பட்டிருக்கிறான்
 என்ன ? கட்டளையைக் கடந்தால் தண்டிப்பான் போலும்
 தண்டிக்க வல்லவனாயிருக்கிறான். ப்ரஹ்மதேவனுக்கும்
 அவனது புதல்வர்களான ப்ருகு காரதர் முதலியவர்க
 ளுக்கும் ஸனத்குமாரர் கபில்முனி இவர்களுக்கும் தர்மம்
 தெரியாது போலும். தெரியுமாயின், தர்ம மர்யதையை
 யைக் கடைக்கின்ற இந்த ருத்ரனைத் தடுக்கமாட்டார்களா?

இச்சிவபெருமான் அந்த ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் த்யானிக்
கத் தகுந்த பாதாரவிந்தங்களை யுடையவன். உலகங்க
ளுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்பவன்; மங்களங்களுக்கும்
மங்களன். இத்தகைய சிவபெருமானையும் ஞானிகளான
ரிஷிகளையும் அவமதித்து அவர்களைச் சிஷிக்கத் தொ
டங்குகிறான். ஆகையால் தூர்ப்புத்தியாகிய இந்த ஷத்
ரியாதமன் தண்டிக்கத்தகுந்தவனே. ஸாதுக்களால் பணி
யப்பெற்ற பகவானுடைய பாதமூலத்தை அணுகுவதற்கு
இவன் உரியனல்லன். இவன் தன்னைத் தானே மேன்
மைக்கிடமாக அபிமானித்துக் கொண்டிருப்பவன். செருக்
குற்றவன்' என்று மொழிந்து அவனைக் குறித்து 'துஷ்ட
புத்தியுடையவனே! நீ பகவானைப் பணிதற்கு உரியவ
னல்லே. பிள்ளாய்! மீளவும் இவ்வாறு பெரியோர்க
ளிடத்தில் அபராதப்படாதிருக்கும்படி பாபிஷ்டமான
அஸூரஜன்மத்தைப் பெறுவாயாக' என்று சபித்தான்.
பாரதனே! இங்ஙனம் சபிக்கப்பெற்ற அச்சித்ரகேது
மன்னவன் விமானத்தினின்று இறங்கித் தலை வணங்கிப்
பார்வதியை அருள்புரியும்படி வேண்டினான். 'அம்பிகே!
நீ கொடுத்த சாபத்தை நான் கை குவித்துப் பெற்றுக்
கொள்கிறேன். நீ கொடுத்த சாபம் எனக்கு அனுக்ரஹ
மேயன்றி நிக்ரஹமன்று. தேவதைகள் சொல்லுவதெல்
லாம் ப்ரீதியையே முன்னிட்டிக் கொண்டிருக்கும். அது
அவனுடைய ஜன்மாந்தர கர்மத்தினால் ஏற்பட்டதே
யன்றி வேறன்று. மோக்ஷத்தைத் தடுக்கின்ற ஜன்மாந்தர
கர்மங்களால் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றுகொண்டி
ருக்கிற நான் உன் சாபத்தை அனுபவிக்கையால் அக் கர்
மங்களெல்லாம் தீரப்பெற்றுச் சீக்ரத்தில் பகவானைப்
பெறுவேனல்லவா? சக்ரம்போல் சுழல்கின்ற கர்ப்ப ஜன்ம
ஜராமரணாதி ரூபமான இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஜீவன் அனா

தியான புண்ய பாபரூப கர்மத்தினால் மதிமயங்கித் தேஹ
 த்தையே ஆத்மாவாக அபிமானித்துத் திரிந்துகொண்டு
 ஜன்மாத்ம வாஸனையால் தூண்டப்பெற்று மேன்மேல்
 ஸுக துக்கங்களை வினைக்கும்படியான கர்மங்களைச் செய்து
 கொண்டே பூர்வகர்மங்களின் பலனான ஸுக துக்கங்களை
 அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறான். ஸம்ஸாரத்தினின்று
 நீங்காதிருக்கும் வரையில் இந்த விஷயம், நான் நீ மற்ற
 வர் ஆகிய அனைவர்க்கும் துல்யமே. ஸுக துக்கங்களை
 வினைக்கிறவன் தானுமல்லன்; பிறனுமல்லன். அவற்றிற்கு
 அவரவர்களுடைய கர்மமே காரணம். புண்யபாபங்களின்
 உண்மையை அறிந்தவன் பரமாத்மாவையே அவற்றிற்குக்
 காரணமாக நினைக்கின்றான். புண்யபாபங்களாவன பர
 மாத்மாவின் நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களே. ஸ்ருதி ஸம்ருதி
 முதலிய சாஸ்த்ரங்களில் சொன்னபடி அனுஷ்டிக்கிறவ
 னிடத்தில் பரமபுருஷனுக்கு அனுக்ரஹம் உண்டாகின்
 றது. அதுவே புண்யம். அதைக் கடந்து நடக்கிறவனிட
 த்தில் அவனுடைய நிக்ரஹம் உண்டாகின்றது. அதுவே
 பாபம். இப்புண்ய பாபங்களை கர்மமென்று கூறப்படுகின்
 றன. ஸுக துக்கங்கள் இவற்றின் பலனே. ஆகையால்
 ஜீவனுடைய ஸுக துக்கங்களுக்குக் கர்மமே காரண
 மென்பதில் விரோதமில்லை. நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களைச்
 செய்கிறவன் பரமபுருஷனையாகையால் அவனே ஸுக
 துக்கங்களுக்குக் காரணமென்று அறிஞர் நினைக்கிறார்
 கள். இதுவரையில் ஸம்ஸாரஸுகங்களைப் புரு
 ஷார்த்தமாகவும் ஸம்ஸார துக்கங்களை அபுருஷார்த்
 தங்களாகவும் ஒப்புக்கொண்டு மொழிந்தேன். உண்மையி
 யை ஆராய்ந்தால் அது பொருளல்ல. ஸத்வ ரஜஸ் தமோ
 குணங்களின் பரிணாமரூபமான இந்த ப்ரக்ருதி மண்
 டலத்தில் சாபணவதென்ன? அனுக்ரஹமாவதென்ன?

அவற்றின் ஸ்வரூபத்தைத் தனித்தனியே விவரித்துச் செல்ல முடியாது. இரண்டும் துல்யமே 'அனுக்ரஹம் ஸவர்க்கத்திற்குக் காரணம், நிக்ரஹம் நரகத்திற்குக் காரணம்' என்று அவற்றின் ஸ்வரூபத்தை விவரித்துச் சொல்லலாமே யென்னில், ஸவர்க்கமாவதென்? நரகமாவதென்? அவற்றையும் விவரித்துச் சொல்ல முடியாது. 'ஸவர்க்கமாவது ஸுகம் நரகமாவது துக்கம்' என்று விவரிக்கலாமே யென்னில், ஸுகமாவதென்? துக்கமாவதென்? அவற்றை சிறுபிக்க முடியாது. ஸம்ஸாரத்தில் விளையும் ஸுக துக்கங்களிரண்டும் துல்மாகவேயிருக்கும். ஸவர்க்கம் ஸுகரூபமாயிருக்குமாயின், அது துக்கத்தை உட்கொண்டிருக்கலாகாது. நரகம் துக்க ரூபமாயின், அது ஸுகத்தை உட்கொண்டிருக்கலாகாது. ஸவர்க்கமும் கடைசியில் துக்கத்திற்கிடமாகின்றது. நரகமும் கடைசியில் சிறிது ஸுகத்திற்கிடமாகின்றது. இங்ஙனம் ஸுக துக்கங்களிரண்டும் துக்க ஸுகங்களை உட்கொண்டிருக்கின்றன வாகையால் அவற்றின் ஸ்வரூபத்தை நிர்ணயிக்க முடியாது. சரப நரக துக்கங்கள் எங்ஙனம் புருஷார்த்தமாக மாட்டாவோ அங்ஙனமே அனுக்ரஹம் ஸவர்க்கம் ஸுகம் இவைகள் புருஷார்த்தமாகமாட்டா. தோஷங்கள் தீண்டப்பெறுதவனும் ஷாட்குண்ய பூர்ணனுமாகிய பரமபுருஷன் தானொருவனே தன்மாயையால் ப்ரஹ்ம தேவன் முதல் பூச்சி புழு வரையிலுமுள்ள ஸமஸ்த பூதங்களையும் படைக்கின்றான். அவன் கர்மத்தினால் விளையும் சரீரமற்றவன். அவனே அப்பூதங்களின் கர்மங்களுக்குத் தகுந்தடி பந்தம் மோஷம் ஸுகம் துக்கம் இவைகளைப் படைக்கின்றான். அவன் பஷபாதத்தினால் ஒருவனுக்கு ஸுகத்தையும் ஒருவனுக்குத் துக்கத்தையும் விளக்கிறதில்லை. வாஸ்தவத்தில் ஜீவாத்மாக்களில் ஒருவனுக்கு

மற்றொருவன் இஷ்டனுமல்லன்; த்வேஷியுமல்லன்; ஜ்ஞா
தியுமல்லன்; பந்துவுமல்லன்; பிறனுமல்லன்; தன்னுடைய
வனுமல்லன். அவ்வாத்மாக்கள். தேவமனுஷ்யாதி சரீரங்
களெல்லாவற்றிலும் ஜ்ஞானாதஸ்வரூபர்களாகி ஒருவரு
ருகவே இருக்கின்றனர். ஒருவரோடொருவர்க்குத் தார
தம்யம் உண்டாகிலன்றோ இஷ்டன் அனிஷ்டனென்னும்
பிரிவு நேரிடும். அந்தப் பிரிவு அவர்களுக்கு ஸ்வரூபத்
தைப் பற்றினதன்று. தேஹங்களால் பலவாருகத்தோற்றி
னும் அப்பேதங்களெல்லாம் கேவல தேஹங்களைப் பற்றி
னவைகளேயன்றி ஆத்மாக்களைச் சேர்ந்தவையன்று.
ஜ்ஞானாதஸ்வரூபர்களாகையால் அவர்களுக்குச் சப்
தாதி விஷயங்களால் விளையும் ஸுகத்தில் விருப்பம்
கிடையாது. ஆகையால் அந்த ஸுகத்தைப் பெறு
தற்குத் தடை செய்பவரிடத்தில் கோபம் உண்டாவதற்கு
ப்ராஸக்கியே இல்லை. ஆயினும் அந்த ஜீவாத்மாக்களு
க்கு அனாதிவாஸனையால் மேன்மேல் விளையும் கர்மமே
ஸுகம் துக்கம் நன்மை தீமை சரீரஸம்பந்தரூபமான
ஜனனம் மரணம் இவை அடங்கின ஸம்ஸாரத்திற்கும் மோ
க்ஷத்திற்கும் காரணமாகின்றது. ப்ரளயகாலத்தில் ஜீவாத்
மாக்கள் ஈஸ்வரனிடத்தில் மறையும்பொழுதும் அவர்க
ளுக்குக் கர்மவாஸனை மாத்ரம் மாறுகிறதில்லை. மீளவும்
கல்பாதியில் மன இரக்கமுடைய ஸர்வேஸ்வரன் 'இவர்கள்
நம்மை ஆராகித்துக் கரையேறட்டும்' என்று அவ்வாத்
மாக்களுக்குக் கரணகளேபரங்களையும் நன்மை தீமைகளை
அறிவிக்கும்படியான சாஸ்த்ரத்தையும் கொடுக்கிறான்.
அவர்கள் பூர்வவாஸனையால் சப்தாதி விஷயங்களையே
விரும்பி அவற்றைப் பெறுதற்குரிய கர்மங்களைச் செய்து
அவற்றின் பலன்களை அனுபவித்துக்கொண்டு மேன்மே
லும் ஸம்ஸாரத்தையே வளர்த்திக்கொள்கிறார்கள். இப்

படியிருக்கிகையில் திடீரென்று யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் முதலிய புண்யகர்மத்தினால் மோக்ஷமார்க்கத்தில் இறங்குவார்கள். மடந்தையர்மணீ! உண்மை இதுவாகையால் சாபத்தை மாற்றிக்கொள்ளும்பொருட்டு நான் உன்னை வேண்டவில்லை. நான் சொன்னது தப்பென்று நினைக்கின்றாயே, அதைப் பொறுக்க வேண்டுமென்று உன்னை நான் வேண்டிக்கொள்கிறேன்' என்றான். ஓ பரீக்ஷித்துமன்னவனே! இங்ஙனம் அச்சித்ரகேது பார்வதியை அருள்புரிவித்துக் கொண்டு பார்வதி பரமேஸ்வரன் இருவரும் வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் விமானத்தின்மேல் ஏறி நடந்தான். பிறகு மஹானுபாவனாகிய ருத்ரன் தேவர்ஷிகளும் தைத்யர்களும் ஸித்தர்களும் தன் பரிவாரங்களும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில் பார்வதியைப் பார்த்து இங்ஙனம் மொழிந்தான். 'அழகிய நிதம்பங்களுடையவனே! பார்வதி! பரமபுருஷன் ஸ்ரீஹரி ஆச்சர்யமான செயலுடையவன். அவனுடைய பக்தர்கள் சப்தாதி விஷய ஸுகங்களை விரும்ப மாட்டார்கள்; தமக்கு அபகாரஞ் செய்பவர்களுக்கும் உபகாரத்தையே தேடுந்தன்மையர்; ஸுகம் துக்கம் இவையிரண்டையும் துல்யமாகவே நினைப்பார்கள். அத்தகைய ஹரிபக்தர்களின் மஹிமையை நீ நேரில் கண்டனுபவித்தாயல்லவா? ஸ்ரீமந்நாராயணனையே பரதத்வமாக நம்பியிருக்கும் நல்லோர்கள் அனைவரும் இங்ஙனமே எதற்கும் பயப்படமாட்டார்கள். அவர்கள் ஸ்வர்க்கம் நரகம் மோக்ஷம் இவை யெல்லாவற்றையும் துல்யமாகவே நினைப்பார்கள். ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஈஸ்வரனுடைய லீலா ரூபமான ஜகத் ஸ்ருஷ்டியாலேற்பட்ட தேஹ ஸம்பந்தமே ஸுக துக்கங்களுக்கும் ஜன்ம மரணங்களுக்கும் சாப அனுக்ரஹங்களுக்கும் காரணம். ஆத்மாக்கள்

அனைவரும் ஜ்ஞானத்தை வடிவாக வுடையவர்கள். அவர்களுக்குத் தேவமனுஷ்யாதி பேதம் கிடையாது. அஜ்ஞானத்தினால் அவர்களிடத்தில் அந்தப் பேதத்தை ஏறி கெடுதலாகையன்றி, அது உண்மையன்று. அங்ஙனமே 'ஸாகம் ஜன்மம் அனுக்ரஹம் இவை குணங்கள்' துக்கம் மரணம் சாபம் இவை தோஷங்கள்' என்னும் பிரிவும் ஸ்வப்னத்திலுள்ள பேதம்போல் அஜ்ஞானத்தினால் கற்பிக்கப்பட்டதே. சாஸ்த்ராப்யாஸத்தினால் ப்ரக்ருதி புருஷ ஈஸ்வரர்களின் உண்மையை அறிந்து சப்தாதி விஷயங்களில் விருப்பமின்றி மஹாநந்தஸ்வரூபனான பகவானிடத்தில் பக்தி செய்யுந் தன்மையுடைய மனிதர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் பேதபுத்தி உண்டாகாது. இனி அவர்களுக்கு அவற்றைப் பற்றின பயம் எப்படி உண்டாகும்? ருத்ரனென்று ப்ரஸித்தி பெற்ற நான் ப்ரஹ்மதேவன் ஸனத்குமாரர் நாரதர் ப்ரஹ்மானின் புத்ரர்களான மரீசி முதலிய முனிவர்கள் இந்த்ரன் முதலிய தேவஸ்ரேஷ்டர்கள் ஆகிய நாங்கள் அனைவரும் அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய செயலையாவது ஸ்வரூபதையாவது அறியவல்லரல்லோம். நாங்களெல்லோரும் அவனால் கொடுக்கப்பட்ட ஜ்ஞானசக்திகளையுடையவர்கள். அந்த ஜ்ஞானசக்திகளும் ஸூர்யனுக்கெதிரில் மின்மினிப் பூச்சி போலவே. அவ்வளவைக் கொண்டே நாங்கள் ஸ்வதந்த்ரப்ரபுக்களென்று அபிமானித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆகையால் நீ என்னை ஈஸ்வரனாகப் ப்ரமிக்கவேண்டாம். அந்த ஸர்வேஸ்வரனுக்கு மிகுந்த அன்பாவது த்வேஷியாவது எவனுமே கிடையாது. அவன் ஸமஸ்தப்ராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவாகையால் அனைவர்க்கும் அன்பனே. அவன் தன்னைப் பற்றினவர்களுடைய வருத்தங்களைப்போக்கி இஷ்டங்களைக்கொடுக்குந் தன்மையன். எவர்

கள் தமக்கும் பரமாத்வாகிய அந்தப் பகவானுக்குமுள்ள சரீராத்மபாவ ஸம்பந்தத்தை அறிந்து அவனைத் தொடர் கின்றார்களோ, அவர்களிடத்தில் அவனுக்கு அனுக்ர ஹம் உண்டு. மற்றவர்களிடத்தில் அது கிடையாது. இவ் வளவு மாத்ரத்தினால் அவனுக்குப் பக்ஷபாதம் உண்டெ ன்று சொல்லலாகாது. இந்தச் சித்ரகேது மன்னவன் நல்லவிவேகி; எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்க்குந்தன் மையன்; சாகாதி தோஷங்களற்றவன்; அந்த ஸ்ரீமந்நா ராயணனுடைய பக்தன்; அவனுக்கு மிகுந்த அன்பன். இவனைப்போலவே நானும் அவனிடத்தில் பக்தியுடைய வன்; அவனுக்கு நண்பன். இவ்வளவேயன்றி நான் ப்ர புவல்லேன். ஆகையால் பாக்ருதி புருஷ ஈஸ்வரர்களின் உண்மையை அறிந்தவர்களும் ஸமதர்சிகளும் சாந்தர்களு மான அந்த மஹாபுருஷனுடைய பக்தர்களிடத்தில் நம் முடைய மேன்மையைக் காண்பிக்கலாகாது. நாம் அவர் கள் விஷயத்தில் கர்வப்படுவதும் யுக்தமன்று' என்றான். பார்வதியும் இங்ஙனம் மொழிந்த சிவபெருமானுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுக் கர்வமின்றி மதிதெளியப்பெற் றாள். பகவத் பக்தனாகிய சித்ரகேது பார்வதிக்கு ப்ரதி சாபங் கொடுக்க வல்லவனாயினும் அவளுடைய சாபத் தைச் சிரத்தினால் அங்கீகரித்தான். அபகாரம் செய்பவர் களுக்கும் உபகாரம் செய்கையாகிற இவ்வளவே ஸாதுக்க ளின் லக்ஷணம். இச்சித்ரகேதுமன்னவனே த்வஷ்டா வின் ஸங்கல்பத்தினால் தக்ஷிணாக்னியில் பிறந்தான். அவ னே அஸுரர்களின் இயற்கையைப் பெற்று வருத்ரனெ ன்று பேர் பூண்டு ப்ரஸித்தனாயிருந்தான். அவன் முன் ஜன்மத்தில் பகவத்பக்தனாயிருந்தானாகையால் இந்த ஜன் மத்தில் அவன் ஜ்ஞானமும் விஜ்ஞானமும் அமைந்திருந் தான். அஸுரஜாதியான வருத்ராஸுரனுக்குப் பகவத்

பக்தி உண்டானதின் காரணத்தைப்பற்றி வினவினாயல்
லவா? அதன் காரணத்தை யெல்லாம் இங்ஙனம் உனக்கு
விரிவாகக் கூறினேன். மஹானுபாவனாகிய சித்ரகேது
வைப் பற்றின இவ்விதிஹாஸம் புண்யமானது. இதில்
விஷ்ணு பக்தர்களின் மஹிமை அமைந்திருக்கின்றது.
இதைக்கேட்பவன் ஸம்ஸாரபந்தத்தினின்று விடுபடுவான்.
விடியற்காலத்தில் எழுந்து ஒருவரோடும் பேசாமல் ஸ்ரத்
தையுடன் பகவானை நினைத்துக்கொண்டு இந்த இதிகா
ஸத்தைப் படிப்பானாயின், மேலானகதியைப் பெறுவான்.
பதினேழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

— { திதியிடத்தினின்று மருத்துக்கள் } —
உண்டான விதம் கூறுதல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— ஸவிதாவின் பத்னியாகிய
ப்ருஸ்னியென்பவள், ஸாவித்ரி மூன்று வ்யாஹ்ருகிகள்
அக்னிஹோத்ரம் பசுயாகம் ஸோமயாகம் சாதூர்மாஸ்யம்
பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள் ஆகிய இவற்றின் அபிமானி தேவ
தைகளைப் பெற்றாள். பகவானுடைய பார்வையாகிய ஸித்
தியென்பவள், அங்கன் மஹிமன் விபு ப்ராபு என்னும்
நான்குபிள்ளையும், ஸாச்சிஸ்ஸென்னும் அழகிய ஓர் பூதல்வி
யையும்பெற்றாள். தாதாவின் பத்னிகள் நால்வரில் குஹூ
வென்பவள் ஸாயனையும், ஸினீஸாலியென்பவள் தர்சனையு
ம், ராகையென்பவள் ப்ராதனையும், அனுமதி யென்ப
வள் பூர்ணமாஸனையும் பெற்றார்கள். விதாதாவென்
பவன் க்ரியை யென்னும் தன் பத்னியிடத்தில் புரீஷ்யர்
களென்னும் அக்னிகளைப் பெற்றான். வருணனுடைய
பத்னி கர்ஷணி யென்பவள். முதலில் ப்ராஹ்மாவுக்குப்
பிள்ளையாகப் பிறந்த ப்ருகு இவளிடத்தில் மீளவும்
பிறந்தார். மஹாயோகியான வால்மீகியும் வருணனுக்கு

வல்மீகத்தில் பிறந்தவர். மித்ரன் ரேவதி யென்னும் தன் பார்வையிடத்தில் உத்ஸர்க்கன் அரிஷ்டன் பிப் பலன் என்று மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றான். ஒருகால் இந்த மித்ரன் வருணன் இவர்களிருவரும் பூர்வை யென்னும் அப்ஸரஸ்தீயின் அருகாமையில் திடீரென்று நழுவின ரேதஸ்ஸை ஒருகுடத்தில் விட்டார்கள். அக்குடத்தில் அகஸ்த்யர் வஸிஷ்டர் இவ்விருவரும் பிறந்தார்கள். ஆகையால் இந்த அகஸ்த்ய வஸிஷ்டர்களிருவரும் மித்ராவருணர்களின் புதல்வர்கள். அப்பனே! ஸமர்த் தனாகிய தேவேந்தரன் புலோமாது புத்ரியாகிய சசீதேவியிடத்தில் ஐயந்தன் ருஷபன் மீட்வான் என்று மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றானென்று எங்களுக்குக் கேள்வி. தன் ஸங்கல்பத்தினால் வாமனரூபியாய் அவதரித்து மூன்றடிகளால் உலகங்களை யெல்லாம் அளந்த பகவானுக்குத் தன் பத்னியாகிய கீர்த்தியென்பவளிடத்தில் ப்ருஹச் ச்லோகனென்னும் பிள்ளை பிறந்தான். அவனுக்கு ஸௌபகன் முதலியவர்கள் பிறந்தார்கள். கர்யபருக்கு அதிதியிடத்தில் வாமன ரூபியாய்ப் பிறந்த பகவானுடைய செயல்களையும் குணங்களையும் வீர்யங்களையும் அதிதியிடத்தில் அவன் பிறந்த விதத்தையும் மேல் சொல்லப்போகிறேன். இப்பொழுது, கர்யபரது புதல்வர்களுக்குச் சத்ருக்களான திதியின் பிள்ளைகளை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். கேட்பாயாக. இந்தத்திதியின் வம்சத்தில் மஹாபாகவதனும் குணங்கள் நிறைந்தவனுமாகிய ப்ரஹ்லாதனும் பலிசக்ரவர்த்தியும் பிறந்தார்கள். திதிக்கு இரண்டே புதல்வர்கள். அவர்களில் ஒருவன் ஹிரண்யகசிபுவென்பவன். மற்றொருவன் ஹிரண்யாக்ஷன். அவ்விருவரும் தைத்யர்களாலும் தானவர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். ஹிரண்யகசிபுவின் பார்வைய தனுவம்சத்தில் பிறந்த ஜம்ப

னுடைய புதல்வி, கயாது வென்பவள். அவள் ப்ரஹ்லாதன் அனுஹ்லாதன் ஸம்ஹ்லாதன் ஹ்லாதன் என்று நான்கு பிள்ளைகளையும் ஸம்ஹிகையென்ற ஓர் பெண்ணையும் பெற்றாள். அந்த ஸம்ஹிகை விப்ராசித்தியை மணம்புரிந்து அவனிடத்தினின்று ராஹுவைப் பிள்ளையாகப் பெற்றாள். அந்த ராஹு அம்ருதத்தைப் பருகும்பொழுது பகவான் சக்ராயுதத்தினால் அவன் தலையை அறுத்தான். ஸம்ஹ்லாதனுடைய பார்யை மதியென்பவள். அவள் பஞ்சஜனனென்னும் பிள்ளையைப் பெற்றாள். ஹ்லாதனுடைய பார்யை தமனியென்பவள். அவள் வாதாபி இல்வலன் என்று இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். அவர்களில் இல்வலன் அகஸ்த்யரை விருந்துண்ண அழைத்து மேஷத்தினுருவங்கொண்ட வாதாபியைச் சமைத்தான். அனுஹ்லாதனுடைய பார்யை ஸூர்மையை யென்பவள் அவள் பாஸ்கரன் மஹிஷன் என்று இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். ப்ரஹ்லாதனுடைய பார்யை ததியென்பவள். அவனுக்கு அவனிடத்தில் விரேசனன் பிறந்தான். அவனுக்குப் பலி சக்ரவர்த்தி பிறந்தான். அவன் சமனையென்னும் தன் பார்யையிடத்தில் பாணன் முதலிய நூறுபிள்ளைகளைப் பெற்றான். அந்த ப்ரஹ்லாதன் பலி இவர்களின் ப்ரபாவம் மிகவும் புகழத் தகுந்தது. அதை மேல் சொல்லப் போகிறேன். பாணன் ருத்ரனை ஆராகித்து அவனுடைய பரிவாரங்களில் தலைமையைப் பெற்றான். மஹானுபாவனாகிய அந்த ருத்ரன் இப்பொழுதும் அவன் பட்டணத்தைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு அவன் பக்கத்திலேயே இருக்கின்றான். நாற்பத்தொன்பது மருத்கணங்களும் திதியின் பிள்ளைகளே. அவர்களுக்கு ஸந்ததி கிடையாது. அவர்களெல்லோரும் இந்த ராஜ்யத் தேவத்தன்மையைப் பெற்றார்கள். ஆகையால்

மருத்துக்கள் திதியின் பிள்ளையாயினும் அவர்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் விரோதம் கிடையாது.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—அஜ்ஞானமாகிற இருளைப்போக்குந் திறமை யமைந்தவரே ! மருத்துக்கள் இந்த்ரனால் தேவத்தன்மையைப் பெற்றார்களென்று மொழிந்தீர். அவர்கள் ஜன்மஸித்தமான அஸ்ரத்தன்மையைத் துறந்து எங்ஙனம் தேவத்தன்மையைப் பெற்றார்கள் ? அவர்கள் இந்த்ரனுக்கு அப்படிப்பட்ட உபகாரம் என்ன செய்தார்கள் ? இந்த விஷயத்தைக் கேட்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம் எனக்கு மாத்ரமே யன்று. இந்த ரிஷிகளுங்கூட இதை அறியவேண்டுமென்னும் ஸ்ரத்தையுடன் இருக்கிறார்கள். மஹானுபாவரே ! ஆகையால் இதை எங்களுக்கு மொழியவேண்டும்.

ஸூதர் சொல்லுகிறார்:—ஸௌனகரே ! ஸ்ரீசுகர் சொல் மிதமாகவும் பொருள் கனமாகவும் மொழிந்த விஷ்ணுராதனுடைய வசனத்தை ஆவலுடன் கேட்டு மனப்பூர்த்தியாக அம்மன்னவனைப் புகழ்ந்து சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே ! இந்த்ரனைத் தன் பக்ஷத்தில் கொண்டு பாதுகாக்கின்ற ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவால் ஹிரண்யாக்ஷன் ஹிரண்யகசிபு ஆகிய தன் புதல்வர்களிருவரும் மாளப் பெற்ற திதி சோகத்தினால் கோபம் கிளர்ந்தெழப் பெற்றுப் பரிதபித்துச் சிந்தித்தாள். 'இந்த்ரன் விஷயஸூகங்களில் மனம் சென்று கொடுத்தன்மை பூண்டு மன இரக்கமற்றுத் தன் ப்ராதாக் களான என் புதல்வர்களை விஷ்ணுவின் மூலமாய்க் கொல்வித்தான். பாபிஷ்டனாகிய அவ்விந்த்ரனைக் கொல்வித்து நான் எப்பொழுது ஸூகமாகத் தூங்குவேன் ? ஒருவன்

தன்னைத் தான் ப்ரபுவாக அபிமானித்திருப்பினும் அவன் மரணம் அடைந்த பின்பு அவனது சரீரத்தைக் கொளுத்தாத பக்ஷத்தில் புழுவென்றும், நாய் முதலியவை பக்ஷிக்குமாயின் விஷ்டை யென்றும், கொளுத்துவார்களாயின் பஸ்மமென்றும் பெயர்கள் விளைகின்றன. அத்தகைய தேஹத்தின் ஸுகத்திற்காக ப்ராணிகளுக்குத் தோஹம் செய்பவன் தன் புருஷார்த்தத்தை அறிவானோ? அறியமாட்டான். அறிவானாயின் அப்படி ப்ராணித் தோஹம் செய்யமாட்டான். அந்த ப்ராணித் தோஹத்தினால் நரகமேயன்றோ பலிக்கும்? இந்தச் சரீரத்தையே ஆத்மாவாக அபிமானித்துச் செருக்குற்றிருக்கிற இந்தானது கொழுப்பை அடக்கும்படியான புதல்வன் எனக்கு எந்த உபாயத்தினால் உண்டாவனோ அந்த உபாயத்தை நான் அனுஷ்டிக்கவேண்டும்' என்று சிந்தித்தான். மன்னவனே! அந்தத் திதி இங்ஙனம் அபிப்ராயங்கொண்டு சுஸ்ருஷை ஸ்னேஹம் வணக்கம் இந்தரிய நிக்ரஹம் இவற்றால் தன் பர்த்தாவான கர்யபர்க்கு ஸர்வகாலமும் ப்ரியத்தை ஆசரித்து வந்தான். மனக்கருத்தை அறியுந்திறமையுடைய திதி மிகுந்த பக்தியினாலும் இனிய உரைகளாலும் புன்னகையோடு கூடின கடைக்கண்ணோக்கத்தினாலும் கர்யபருடைய மனத்தை வசப்படுத்திக்கொண்டான். அக்கர்யப ப்ராஜாபதி அறிஞராயினும் புருஷர்களை வஞ்சிக்குந் திறமையமைந்த பெண்மணியாகிய திதியால் மதியங்கும்படி வஞ்சிக்கப்பட்டு மெய்ம்மறந்து அப்படியே ஆகட்டுமென்று ஒப்புக்கொண்டார். மடந்தையர் தாமே மேல் விழுந்து விரும்பும்பொழுது புருஷன் உட்படுவது ஆச்சர்யமன்றல்லவா? அந்தக் கர்யப ப்ராஜாபதி முதலில் ஆண் பெண்கள் ஒருவரோடொருவர் ஒரே வஸ்துபோல் கலந்திருப்பதை ஆலோசித்துத் தானும் தன் பத்னியா

கிய அத்திதியைத் தன் சரீரத்தில் பாதியாகப் பண்ணிக் கொண்டார். ஸ்த்ரீகளால் புருஷர்களின் புத்தி பறிக் கப் படுகின்றதல்லவா? அப்பனே! கர்யபர் தன் பத்னியா கிய திதியால் இங்ஙனம் ஸம்போகங் கொடுத்து உபசாரம் செய்யப்பெற்று மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து அவளு டைய புணர்ச்சியின் திறமையைக் கொண்டாடிச் சிரித்து அவளை நோக்கி 'அழகிய துடைகளுடையவளே! நிந்தைக் கிடமில்லாதவளே? உனக்கு இஷ்டமான வரத்தை வேண் டிக் கொள்வாயாக. கணவன் நன்கு ஸந்தோஷ முறு வானாயின் பெண்டிர்களுக்கு எந்த விருப்பந்தான் கை கூடாது போம்? எல்லாம் கைகூடும்ல்லவா? ஸ்த்ரீகளுக் குப் பதியன்றோ மேலான தெய்வம். ஸமஸ்த ப்ராணிகளின் மனத்திற்கு ஸாக்ஷியும் ஸர்வந்தராத்மாவும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ் மிக்கு வல்லபதுமாகிய ஸர்வேஸ்வரன் நாமங்களாலும் உருவங்களாலும் வெவ்வேறுபெருக்கிற அக்னி இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகளாகிற தன் சரீரங்கள் மூலமாய் ஆரா திக்கப் படுவதுபோல், அந்த ஸர்வேஸ்வரன் பதியின் உருவங்கொண்டு ஸ்த்ரீகளால் ஆராதிக்கப்படுகிறான். ஸ்த்ரீகளுக்கு அவரவாது கணவர்கள் விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொடுக்குந்திறமையற்றவர்களேயாயினும் அவர்களைச் சரீரமாகக் கொண்ட ஸர்வேஸ்வரன் அவர் கள் செய்யும் பதிகுஸ்ருஷைகளைத் தானே பெற்று ஸந் தோஷம் அடைந்து அவர்கள் விருப்பங்களை நிறைவேற் றிக் கொடுக்கிறான். அழகிய இடையையுடையவளே! பதிவ்ரதைகளான பெண்கள் நன்மையை விரும்பி மாறாத கருத்துடன் ஸர்வேஸ்வரஸ்வரூபியான கணவனையே ஆரதிக்கிறார்கள். மங்கள ஸ்வபாவமுடையவளே! நீ என்னை இத்தகைய கருத்தினால் பக்தியுடன் நன்கு ஆரா தித்தனை. ஆகையால், உன்னுடைய விருப்பத்தை நான்

ஸித்தமாய் நிறைவேற்றிக்கொடுக்கிறேன். உன்னைப் போன்ற பதிவ்ரதைகளைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு இங் னுனம் விருப்பங்கள் நிறைவேறமாட்டா. உனக்கு என்ன விருப்பமோ அதைச் சொல்வாயாக' என்றார். திதியும் கர்யபரை நோக்கி 'ப்ராஹ்மண ஸ்ரேஷ்டரே! எனக்கு வரங்கொடுக்க விருப்பமிருந்தால் தேவதைகளால் பிள்ளைகள் அடியோடு மாளப்பெற்ற நான் இந்த்ரனை வதிக்கும் படியான பிள்ளையை வேண்டுகிறேன். இந்த்ரனன்றோ பகவானைக் கொண்டு என் புதல்வர்களைக் கொள்ளுன்' என்றாள். அவ்வந்தணர் அவளது வசனத்தைக் கேட்டு மிகவும் வருந்தி 'இப்போது எனக்குப் பெரிய அதர்மம் நேர்ந்தது. ஆ! என்ன வருத்தம்! ஆ! நான் இவ்வதர் மத்தினால் நரகத்தில் விழுவேன். இது நிச்சயம். நான் இந்த்ரிய ஸுகங்களில் மனம் தாழ்ந்து மடந்தையாகிற பகவானுடைய மாயையால் மனம் பறியுண்டு மனக்களிப் பற்று வருந்துகிறேன். தனக்கு ஏற்பட்ட இயற்கையை அனுஸரித்து நடக்கிற மடந்தைக்கு எது தான் தோஷம்? எதுவும் தோஷமன்று. தன் ப்ரயோஜனத்தை அறியாத என்னையே நிந்திக்கவேண்டும். ஏனென்றால், நான் இந்த் ரியங்களைப் பாராட்டி அவற்றின் வழியே நடந்தேனல் லவா? ஆ! ஸ்த்ரீகளின் முகம் சரத்காலத்து சந்த்ரனோ டொத்தது. பேச்சும் செவிகளுக்கு அம்ருதம்போன்றது. மனமோ வென்றால் தீட்டின கத்திபோன்றது. ஆகையால் அவர்களுடைய நடத்தையை எவன் தான் அறியவல்லவன். ஸ்த்ரீகளுக்கு மனப்பூர்த்தியாக ஒருவனும் அன்பனல்லன். அவர்கள் தமது விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்வதில் மாத்ரமே மனலூக்கமுடையவர்கள். தங்கள் விருப்பத்திற் காகக் கணவனையும் பிள்ளையையும் உடன்பிறந்தவனையும் கூடக் கொல்லுவார்கள்! அன்றிக் கொல்விப்பார்கள்.

கொடுக்கிறேனென்றுப் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தவார்த்தை பொய்யாகக்கூடாது. ப்ரதிஜ்ஞை செய்தபடி கொடுப்பேனாயின், இந்த்ரனைக் கொல்ல வேண்டியதாயிருக்கிறது. இந்த்ரனையும் வதிக்கலாகாது. நான் இத்தகைய ஸங்கடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டேன். ஆனால் இவ்விஷயத்தில் இப்படிச் செய்யவேண்டும்' என்று தனக்குள் சிந்தித்துக்கொண்டு மஹானுபாவராகிய அக்கார்யபர் சிறிது கோபமுற்றுத் தன்னைத்தானே பழித்துக்கொண்டு அவனை நோக்கி 'நல்லியற்கையுடையவளே! உனக்கு நான் ஒரு வ்ரதம் சொல்லுகிறேன். இதை நீ ஓராண்டு நிரம்பும் வரையில் தவறாமல் நன்கு நடத்துவாயாயின், உனக்கு இந்த்ரனை வதிக் கும்படியான புதல்வன் பிறப்பான். இல்லையாயின் அவன் தேவதைகளுக்குப் பந்துவாய் விடுவான்' என்றார். அதைக் கேட்ட திதியும் 'அந்தணர்தலைவரே! அப்படியே நீர் சொல்லும் வ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறேன். அதற்காக நான் செய்யவேண்டிய கார்யங்களையும், வ்ரதத்திற்குப் ப்ரதிகூலங்களையும் அனுகூலங்களையும் எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்' என்றாள். கர்யபரும் 'ப்ராணி ஸமுஹங்களை ஹிம்ஸிக்கலாகாது. எப்படிப்பட்ட கஷ்டம் நேரினும் சபிக்கலாகாது. பொய் பேசலாகாது. நகங்களையும் மயிர்களையும் சேதிக்கலாகாது. அமங்கள் வஸ்துக்களைத் தொடலாகாது. ஜலத்தில் இறங்கி ஸ்நானம் செய்யலாகாது. எவரிடத்திலும் கோபங் கூடாது. துஷ்டர்களோடு பேசலாகாது. அசுத்தமான வஸ்த்ரத்தை உடுத்தலாகாது. சூடிகளைந்த பூமாலையை மீளவும் சூடலாகாது. எச்சிலான அன்னம், பத்ரகாளிக்கு நிவேதனம் செய்த அன்னம், எறும்பு முதலியவை தீண்டின அன்னம் சூத்ரன் கொண்டு வந்த அன்னம், ரஜஸ்வலை பார்த்த அன்னம் இவ்வைந்து அன்னங்களையும் புசிக்கலாகாது.

அஞ்சலியால் ஜலம் பருகலாகாது. தீட்டுப் பட்டால் ஸ்நானம் செய்யாதிருக்கலாகாது. காலை மாலைகளில் தலைமயிர்களை விரித்து அலங்காரம் செய்து கொள்ளாதிருக்கலாகாது. மௌநவ்ரதம் தவறலாகாது. போர்வையின்றி வெளியில் திரியலாகாது. கால்களை அலம்பாமலும் மன ஆக்கமில்லாமலும் படுக்கலாகாது. காலீரத்துடனும் படுக்கலாகாது. வடக்கேயாவது, மேற்கேயாவது தலை வைத்துப் படுக்கலாகாது. பிறரோடு படுக்கலாகாது. காலை மாலைகளில் படுக்கலாகாது. சுத்தமான வஸ்திரம் தரித்து எப்பொழுதும் பரிசுத்தையாகி மஞ்சள் சந்தனம் முதலிய மங்களத்ரவ்யங்களை யெல்லாம் அணிந்து காலையில் ஆஹாரம் புசிப்பதற்கு முன்னமே ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியையும் ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவையும் பூஜிக்கவேண்டும். பிள்ளை யுடைய வர்களும் ஸம்மங்கலிகளுமான பெண்டிர்களைப் புஷ்பம் சந்தனம் உபஹாரம் ஆபரணம் முதலியவற்றால் பூஜிக்கவேண்டும். பர்த்தாவையும் பூஜித்து அவனுடைய அருகில் இருக்கவேண்டும். தன் கணவனே தன் வயிற்றில் இருப்பதாக த்யானிக்க வேண்டும். இத்தகைய அங்கங்களோடு கூடின இந்த வ்ரதத்திற்குப் பும்ஸவனமென்று பெயர். ஒரு வர்ஷம் வரையில் இந்த வ்ரதத்தைச் சிறிதும் தவறாமல் அனுஷ்டிப்பாயாயின், உனக்கு இந்த்ரனை வதிக் கும்படியான புதல்வன் உண்டாவான்' என்றார். மன்னவனே! இங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட திதி அப்படியே ஆகட்டுமென்று அங்கீகரித்து, அந்த வ்ரதத்தில் மனம் செல்லப் பெற்றுக் கர்யபரிடத்தினின்றும் கர்ப்பத்தைத் தரித்து வ்ரதத்தையும் ஊக்கத்துடன் அனுஷ்டித்து வந்தாள். பிறகு தேவேந்த்ரன் அறிஞனாகையால் தன் தாய்க்கு உடன் பிறந்தவளாகிய திதியின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து கர்யபருடைய ஆஸ்ரமத்தில் வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்துக்

கொண்டிருக்கிற திதிக்குச் சுஸ்ருஷை செய்து வந்தான். அவன் தினந்தோறும் வனத்தினின்று புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் வேர்களையும் கிழங்குகளையும் ஸமித்துக்களையும் தர்ப்பங்களையும் இலைகளையும் தளிர்களையும் அறுகம் புல்முளைகளையும் மண்ணையும் ஜலத்தையும் வேண்டிய காலங்களில் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். இங்ஙனம் அந்தத் திதி வ்ரதத்தில் நிலைநின்றிருக்கையில், தேவேந்தரன் 'வ்ரதத்தில் ஏதேனும் கெடுதி நேருமா? இவள் கர்ப்பத்தை நான் ஸமயம் பார்த்து அழித்து விடுவேனா?' என்று ஸமயம் பார்த்துக்கொண்டே, வேடன் மான் தோலை மூடிக்கொண்டு மான்களைத் தொடர்வதுபோல் கெட்ட எண்ணத்துடன் அவளுக்குச் சுஸ்ருஷை செய்து வந்தான். மன்னவனே! அவ்வந்தரன் வ்ரதத்தின் ¹ சித்ரத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தும் அவனுக்கு அது புலப்படவில்லை. அதற்குமேல் அவன் 'எந்த விதத்தில் எனக்குக் க்ஷமம் உண்டாகும்?' என்று கொடுஞ் சிந்தையுற்றிருந்தான். ஒரு சமயம் அந்தத் திதி வ்ரதத்தினால் இளைத்து அசக்தியினால் ஆசமனம் செய்யாமலும் கால்களை அலம்பிக்கொள்ளாமலும் அசுசியாகி ஸாயங்கால ஸந்த்யையில் தெய்வாதீனமாய் மதி மயங்கிப் படுத்து உறங்கினாள். யோகஸாமர்த்யமுடைய தேவேந்தரன் அந்த ஸமயம் பார்த்து உறக்கத்தினால் மதிமயங்கியிருக்கிற திதியின் வயிற்றில் யோகமாயையால் புகுந்தான். அவன் உள்ளே புகுந்து பொன் நிறமுடைய அவள் கர்ப்பத்தை வஜ்ராயுதத்தினால் ஏழு பாகங்களாகப் பிளந்தான். அழகின்ற அக்கர்ப்பத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் அழ வேண்டாமென்று சொல்லிக்கொண்டே ஏழுபாகங்களாகப் பிளந்தான். அங்ஙனம் அறுப்புண்ட கர்ப்பத்தின்

கண்டங்கள் அவயவங்களெல்லாம் பிரிந்திருக்கப்பெற்றுக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு இந்த்ரனை நோக்கி 'ஓ இந்த்ரனே! நாங்கள் உன் ப்ராதாக்கள்; மருத்துக்களென்னும் பேருடையவர்கள். எங்களை ஏன் வதிக்கப் பார்க்கிறாய்' என்றன. அதைக் கேட்ட இந்த்ரனும் 'நீங்கள் எனக்கு ப்ராதாக்களாயின், பயப்படவேண்டாம்' என்றான். அவர்கள் இந்த்ரனுக்குப் பரிவாரங்களானார்கள். அவர்கள் அவ்விர்த்தனையே ஸ்வாமியாக நினைத்து அக்கருத்து மாருதிருந்தார்கள்; மருத் கணங்களென்று பேர் பெற்றார்கள். மன்னவனே! அஸ்வத்தாமாவின் அஸ்த்ரத்தினால் கொளுத்தப்பட்ட உன்னைப்போல், திதியின் கர்ப்பம் வஜ்ராயுதத்தினால் பலவாறு சேதிக்கப்பட்டும் பகவானுடைய அனுக்ரஹத்தினால் மரணம் அடையா திருந்தது. ஒருவன் ஒருகால் ஆதிபுருஷனான பகவானை ஆரதிப்பானாயின் அவனோடு ஸாயுஜ்யத்தை அடைகிறான். அவனை ஒருவன் அடிக்கடி ஆரதித்துக்கொண்டு வருவானாயின், அவன் அவனுக்கு உதவும் விஷயத்தில் 'சொல்லவேண்டுமோ?' திதியினால் சிறிது குறைவாக ஒரு வர்ஷம் வரையில் ஆரதிக்கப்பட்ட பகவான் அவ்வந்த்ரனோடு கூடவே யிருந்து அவருடைய கர்ப்பத்தைப் பாதுகாத்தான். அந்தக் கர்ப்பத்தின் கண்டங்கள் நாற்பத்தொன்பதும் மருத்கணங்களாயின. அம்மருத்துக்கள் மாதாவின் ஸம்பந்தத்தினால் நேர்ந்த அஸுரத்தன்மையாகிற தோஷத்தைத் துறந்து தேவதைகளானார்கள். இந்த்ரன் அவர்களை யஜ்ஞபாகத்திற் குரியவர்களாகச் செய்தான். பிறகு திதி உறக்கந்தெளிந்தெழுந்து இந்த்ரனோடு கூடி அக்னிபோல் ஜவலிக்கின்ற குமாரர்களைக் கண்டாள். வாஸ்தவத்தில் நல்லியற்கையுடையவளாகையால் நிந்தைக்கிடமில்லாத அந்தத் திதி அவர்களைக்

கண்டு மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்தாள். பிறகு அவள் தேவேந்திரனைப் பார்த்து 'தேவேந்திர! அதிதியின் புதல்வர்களான உங்களுக்குப் பயத்தை விளைக்கும் படியான ஒரு புதல்வனை விரும்பி நான் ஒருவராலும் அனுஷ்டிக்க முடியாத பும்ஸவனமென்கிற இந்த வர தத்தை அனுஷ்டித்தேன். நான் ஒரே புதல்வன் வேண்டுமென்று ஸங்கல்பித்திருந்தேன். நாற்பத்தொன்பது பேர்கள் எப்படிப் பிறந்தார்கள்? இது உனக்குத் தெரியுமாயின், பிள்ளாய்! உண்மையைச் சொல்வாயாக. பொய் சொல்லாதே' என்றாள். இந்திரனும் அதைக் கேட்டு 'அம்மா! நான் உன் அபிப்ராயத்தை நிச்சயித்துக் கொண்டே உன்னருகில் வந்து சுஸ்ருஷை செய்து வந்தேன். நான் ஸமயம் நேரப்பெற்று உன் கர்ப்பத்தைச் சேதித்தேன். நான் சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிப்பதில் மனம் செல்லப் பெற்றவன்; தர்மத்தை அறிந்தவனல்லேன். ஆகையால் நான் உன்வயிற்றில் புகுந்து உன் கர்ப்பத்தை ஏழு துண்டங்களாகப் பிளந்தேன். அந்த ஏழு துண்டங்களும் ஏழு குமாரர்களானார்கள். மீளவும் நான் ஒவ்வொரு துண்டத்தையும் ஏழு துண்டங்களாகப் பிளந்தேன். அவையும் மரணம் அடையவில்லை. பிறகு நான் இந்த ஆச்சர்யத்தைக் கண்டு இங்ஙனம் நிச்சயித்தேன். அது என்னவென்றால், ஒருவன் ஒரு ப்ரயோஜனத்தை உத்தேசித்துப் பரமபுருஷனை ஆரதிப்பானாயின், அந்த ஆராதனம் பரிபூர்ணமாக நிறைவேறுதற்கு முன் அவன் விரும்பின பலன் கூடாது. அது நிறைவேறுவிடின் விபரீத பலனையே கொடுக்கும். அம்மா! ஆகையால் ஒரு பலனையும் விரும்பாமல் பகவானை ஆரதிப்பவர் பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தையும் விரும்பமாட்டார்கள். அவர்களே மேலான புருஷார்த்தத்தை நிறைவேற்றிக்

கொள்ளவல்லவர்கள். இங்ஙனமே பெரியோர்கள் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். பலனை விரும்பாமல் பகவானை ஆராதிக்கிறவனுடைய வரதம் நிறைவேறுவிடும் அவனுக்கு விபரீதம் உண்டாகாது. அவ்வளவில் அவனுக்குப் பகவான் மோகித்தையுங்கூடக் கொடுப்பான். தாயே! நான் இவ்வாறு நிச்சயித்தேன். விரும்பினவர்களுக்குப் பரம புருஷார்த்தமான தன்னையுங்கொடுக்க வல்லவனும் அந்தராத்மாவும் மிகுந்த அன்பனும் ஸர்வேஸ்வரனுமாகிய பகவானை ஆரதித்து, விவேகமுடையவனாயிருப்பானாயின், எந்தப் புருஷன் தான் நரகத்திலும் ஸம்பவிக்கக் கூடிய சப்தாதி விஷயங்களின் அனுபவத்தை விரும்புவான்? மேன்மையுடையவளே! மூர்க்கனாகிய நான் செய்த இந்த அபராதத்தைப் பொறுப்பாயாக. இது துர்ஜனங்கள் செய்யும் வ்யாபாரம். ஆயினும், நீ எனக்குத் தாயாகையால் உனக்குப் பொறுக்க முடியாத அபராதம் எதுவுமேயில்லை. உன் கர்ப்பம் மரணம் அடைந்தும் தெய்வாதீனமாய்ப் பிழைத்தது' என்றான். திதியும் இந்தரன் கபடமில்லாமல் உள்ளதை உள்ளபடியே மொழிந்தமைக்கு ஸந்தோஷமுற்றான். இந்தரனும் அவளால் அனுமதி செய்யப்பெற்று அவளை நமஸ்கரித்து மருத்துக்களுடன் ஸவர்க்கம் போய்ச் சேர்ந்தான். நீ மருத்துக்களைப் பற்றி வினவினாயே, அதை யெல்லாம் உனக்கு விரிவாகச் சொன்னேன்: இந்த மருத்துக்களின் ஜன்ம வருத்தாத்மம் மங்களமானது. உனக்கு இன்னம் ஏதேனும் கேட்கவேண்டுமாயின், அதையும் சொல்லுகிறேன். பதினெட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●—●— { கஸ்யபர் திதிக்குச் சொன்ன வ்ரதத்தை } —●—●—●—
விவரித்துக் கூறுதல்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—ப்ராஹ்மண ஸ்ரேஷ்டரே ! பும்ஸவனமென்னும் வ்ரதம் மொழிந்தீரே, அதை விரிவாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். அந்த வ்ரதத்தினால் பகவான் ஸந்தோஷம் அடைவானல்லவா? ஆகையால் அதை எனக்கு விவரித்து மொழிய வேண்டும்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— மன்னவனே ! மார்கழி மாதத்தில் சுக்லபக்ஷத்தில் சுபமான திதியில் பர்த்தாவின் அனுமதியினால் மடந்தை விருப்பங்களை யெல்லாம் நிறைவேற்ற வல்ல பும்ஸவன மென்கிற இந்த வ்ரதத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டும். முதலில் மருத்துக்களின் உத்பத்தியைக் கேட்டுப் ப்ராஹ்மணர்களால் அனுமதி கொடுக்கப் பெற்றுப் பற்களை வெளுக்கத் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்து புதிய வெள்ளை வஸ்த்ரங்களை உடுத்துக் காலேப்போஜனத்திற்கு முன்பு ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியுடன் பகவானை ஆராதிக்க வேண்டும். 'பகவானே ! உனக்கு எல்லாம் நிறைந்திருக்கின்றது. உனக்கு எதனாலும் ஆகவேண்டிய கார்யமில்லை. நீ அவாப்த ஸமஸ்தகாமன். ஆகையால் உனக்கு எதிலும் அபேக்ஷை இல்லை. இத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம். நீ சித்யவிபூதியென்கிற பரமபதத்திற்கும் லீலாவிபூதி யென்கிற ப்ராஹ்மாண்ட ஸமுஹரூபமான ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கும் ப்ரபு. எல்லா ஸித்திகளும் உனக்குக் கைமேல் இருக்கின்றன. உனக்கு நமஸ்காரம். ஜகதிசா ! நீ தயை ஐஸ்வர்யம் தேஜஸ்ஸு மஹிமை ஐஸ்ஸு ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸர்வசக்தி தவம் முதலிய குணங்களெல்லாம் நிறைந்தவனாகையால் பகவானென்றும்ப்ரபுவென்றும் கூறப்படுகின்றனை' என்று பகவானைத் துதித்து

ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவின் பத்னியே! மிகவும் ஆச்சர்யமான பல சக்திகளுடையவளே! பரமபுருஷனுக்கு அஸாதாரணமான அடையாளமாயிருப்பவளே! அம்மஹாபுருஷனுடைய அன்பிற்கிடமானவளே! ஸம்பத்துக்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமே! உலகங்களுக்கெல்லாம் தாயே! உனக்கு நமஸ்காரம்' என்று ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியையும் துதிக்கவேண்டும். பிறகு 'ஓம். ஷாட்குண்ய பூர்ணனும் புருஷஸூக்தத்தில் ஓதப்படும் மஹாபுருஷனும் மஹானுபாவனும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்குப் பதியும் பரிவாரங்களால் சூழப்பெற்ற வனுமாகிய உனக்கு அர்க்யம் முதலியவற்றை ஸமர்ப்பிக்கிறேன்' என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லித் தினந்தோறும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்கு ஆவாஹனம் ஆஸனம் அர்க்யம் பாத்யம் ஆசமனம் ஸ்நானம் வஸ்த்ரம் யஜ்ஞோபவீதம் ஆபரணம் சந்தனம் புஷ்பம் தூபம் தீபம் உபஹாரம் முதலிய உபசாரங்களை மன ஆக்கத்துடன் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். பகவானுக்கு நிவேதனம் செய்த ஹவிஸ்ஸினால் 'ஓம் மஹாபுருஷனும் மஹாவிபூதியுடையவனுமாகிய பகவானுக்கு நமஸ்காரம்' என்ற இம்மந்த்ரத்தைச் சொல்லி அக்னியில் பன்னிரண்டு ஆஹுதிகள் ஹோமம் செய்யவேண்டும். எல்லா ஸம்பத்துக்களையும் விரும்பு வர்களாயின், விருப்பங்களை யெல்லாம் கொடுக்க வல்லவர்களும் ஜகத்திற்கு மாதா பிதாக்களுமாகிய ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு இவ்விருவர்களையும் பக்தியுடன் தினந்தோறும் பூஜிக்கவேண்டும். பக்தியினால் வணக்கமுற்ற மனத்துடன் பூமியில் தண்டம் போல் விழுந்து நமஸ்காரம் செய்யவேண்டும். அம்மந்த்ரத்தைப் பத்துத் தடவைகள் ஜபிக்கவேண்டும். பிறகு இந்த ஸ்தோத்ரத்தைப் படிக்கவேண்டும். 'நீங்கள் ஜகத்திற்கெல்லாம் ப்ரபுக்கள். நீங்களே ஜகத்திற்கு மேலான காரணம். பரம

புருஷனே! ப்ரக்ருதி,காரண தசையில் ஸஞ்ஞமமாயிருக்கும். அதன் ஸ்வரூபத்தை ஒருவராலும் அறியமுடியாது. அது ஆச்சர்யமாயிருக்கும். அது உன்னுடைய சக்தியே. உன்னைச் சரணம் அடையாதவர்களால் அதைக் கடக்க முடியாது. அத்தகைய ப்ரக்ருதி இந்த ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியே. புருஷோத்தமனே! அந்த ப்ரக்ருதிக்கு நேரே ப்ரபு நீ யொருவனே.யஜ்ஞங்களெல்லாம் நீ. அதன் அங்கங்களான தீக்ஷனீயேஷ்டி முதலிய இஜ்யைகளெல்லாம் இந்த ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி. ஸ்ம்ருதிகளில் விதித்த செயல்களெல்லாம் இவள். அவற்றை அனுஷ்டிக்கும் புருஷர்களெல்லாரும் நீ. வஸ்துக்களிலுள்ள குணங்களின் தோற்றங்களெல்லாம் இவள். குணங்களுடைய வஸ்துக்களெல்லாம் நீ. ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடைய ஆத்மாக்களும் நீ. அந்த ப்ராணிகளுடைய புத்திகளெல்லாம் இவள். நாமரூபங்களெல்லாம் இவள். அவற்றிற்கு ஆதாரமும் அவற்றை நிர்வஹிக்கிறவனும் நீ. நீங்கள் வரங்களைக் கொடுக்க வல்லவர்களாயிருப்பதும் பரம பதத்தில் மேன்மையுடன் வீற்றிருப்பதும் உண்மையாயிருப்பதுபோல, உத்தம ஸ்லோகனே! என் ப்ரார்த்தனைகளும் உண்மையாகப் பலிக்கவேண்டும்' என்ற இந்த ஸ்தோத்ரத்தினால் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியையும் வரதனாகிய ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவையும் துதித்து மிகுந்த பூஜாத்ரவ்யங்களை யெல்லாம் அப்புறத்தில் போகட்டும், பகவானுக்கு ஆசமனீயம் ஸமர்ப்பித்து மீளவும் நன்றாக ஆரதிக்கவேண்டும். பிறகு மீளவும் ஸ்தோத்ரத்தினால் பரமபுருஷனைத் துதித்துக் கொண்டே பக்தியால் வணக்கமுற்ற மனத்துடன் பகவானுக்கு நிவேதனம் செய்து மிகுந்த ஹவிஸ்ஸை மோந்து மீளவும் பகவானை ஆரதிக்கவேண்டும். பிறகு மஹாபுருஷனான பகவானேயென்னும் புத்தியுடன் மிகுந்த

பக்தியுடையவளாகி ப்ரியமான பல வகை வஸ்துக்களால் பர்த்தாவை ஆரதிக்க வேண்டும். பர்த்தாவும் பார்யையிடத்தில் ப்ரேமமுடையவனாகி அவளுடைய கார்யங்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். இங்ஙனம் ஒருவரோ டொருவர் மன ஒற்றுமையுள்ள தம்பதிகளில் ஒருவர் ஒரு நல்ல கர்மத்தைச் செய்யினும் அது இருவர்க்கும் துல்யமாகவே பலனைக் கொடுக்கும். ஆகையால் பார்யை அசுத்தையாயிருக்கும் பொழுதும் உரிமை தப்பியிருக்கும் பொழுதும் பர்த்தாவே அந்த வ்ரதத்தை மனலுக்கத்துடன் நடத்தவேண்டும். இந்த விஷ்ணுவ்ரதத்தைத் தொடங்கின பின்பு இடையில் எந்தக் காரணத்தைப் பற்றியும் கைவிடலாகாது. இந்த வ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்கும் புருஷன், ப்ராஹ்மணர்களையும் ஸாமங்கலிகளையும் பூமலை சந்தனம் உபஹாரம் ஆபரணம் முதலியவற்றால் தினந்தோறும் இங்ஙனம் பூஜிக்கவேண்டும். பிறகு பகவானை யதாஸ்தானத்தில் ஸுகமாக எழுந்தருளப் பண்ணி அவனுக்கு நிவேதனம் செய்த ஹவிஸ்ஸை ஆத்மசுத்திக்காகவும் தன் விருப்பங்கள் நிறைவேறுவதற்காகவும் முதலில் புசிக்கவேண்டும். இங்ஙனம் சொன்ன பூஜாவிதியின்படி பன்னிரண்டு மாதங்கள் அடங்கின ஒரு ஸம்வத்ஸரம் நடத்திக் கார்த்திக மாதத்தின் கடைசி தினத்தினன்று வ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்கும் பதிவ்ரதை வ்ரதத்தின் முடிவுக்கு அங்கமாகப் பகவானுக்கு விசேஷ உபசாரங்கள் செய்யவேண்டும். மற்றை நாள் காலையில் ஸ்நானம் செய்து முன்போலவே பகவானை ஆரதித்துப் பாலில் பக்வம் செய்த சருவுடன் நெய்யைக் கலந்து பன்னிரண்டு ஆஹுதிகள் பர்த்தாவைக் கொண்டு ஹோமம் செய்விக்கவேண்டும். ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் உண்மையை அறிந்து நல்ல அன்னங்

களால் பன்னிரண்டு ப்ராஹ்மணர்களைப் பகவானாகவே நினைத்துப் புசிப்பிக்கவேண்டும். அந்த ப்ராஹ்மணர்களுக்கு ஜலம் நிறைந்த பாத்ரங்களையும் வெல்லம் எள்ளு பொரி இவைகளையும் கொடுத்து, மனக்களிப்புற்ற அந்த ப்ராஹ்மணர்கள் மொழியும் ஆசீர்வாதங்களைச் சிரத்தினால் அங்கீகரித்துப் பக்தியுடன் அவர்களை நமஸ்கரித்து அவர்களுடைய அனுமதியின்மேல் புசிக்கவேண்டும். பிறகு அம்மடந்தையின் கணவன் பந்துக்களுடன் ஆசார்யனை முன்னே உட்காரவைத்துக்கொண்டு மௌனத்துடன், நற்புதல்வனையும் ஸௌபாக்யத்தையும் கொடுக்க வல்ல சருவின் மிகுதியைத் தன் பார்யையைப் புசிக்கச் செய்யவேண்டும். இங்ஙனம் பரமாத்மாவின் ஆராதன ரூபமான இந்த வ்ரதத்தை விதியின்படி அனுஷ்டிக்கும் புருஷன் இவ்வுலகத்தில் விருப்பங்களை யெல்லாம் பெறுவான். இதை அனுஷ்டிக்கும் மாது ஸௌபாக்யம் ஸம்பத்து ஸந்ததி நெடுநாள் ஸம்ங்கலியாயிருத்தல்புகழ் வீடு முதலிய பலன்களை யெல்லாம் பெறுவான். தனக்குரிய கணவன் நேரப்பெருத கன்னிகை இந்தவ்ரதத்தை அனுஷ்டிப்பாளாயின் அழகிய பலலக்ஷணங்கள் அமைந்த கணவனைப் பெறுவான். விதவை அனுஷ்டிப்பாளாயின் பாபங்களெல்லாம் தீர்ந்து ஸத்கதியைப்பெறுவான். பிள்ளை மரணம் அடைந்து வருந்தும் மடந்தை இதை அனுஷ்டிப்பாளாயின் நீண்ட வாழ்நாளுடைய பிள்ளையைப் பெறுவான் ஸௌபாக்யமில்லாதவள் ஸௌபாக்யத்தையும், அழகில்லாதவள் சிறந்த அழகையும். இதனால் பெறுவார்கள். ரோகமுடையவன் இந்த வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்துப் பலவகை ரோகங்களினின்று விடுபட்டுத் திடமான இந்த்ரியங்கள் அமைந்த மேலான தேஹத்தைப் பெறுவான். இந்த வ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்கும் பாகரத்தை

அறிவிக்கிற இவ்வத்யாயத்தை¹ அப்யுத்யகர்மத்தில் படிப்பானாயின், அவனுடைய பித்ருக்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் பெருந்த்ருப்தி உண்டாகும். அவர்கள் அவனுக்கு எல்லாவிருப்பங்களையும் கொடுப்பார்கள். பித்ருஹோமத்தின் முடிவிலும் தேவஹோமத்தின் முடிவிலும் பகவானும் ஸ்ரீமஹா லக்ஷ்மியும் ஹோமம் செய்த ஹவிஸ்ஸைப் புகித்து அருள்புரிவார்கள். மன்னவனே! மருத்துக்களின் புண்யமான ஜன்மத்தையும் திதி அநுஷ்டித்த மஹத்தான வரதத்தையும் உனக்கு மொழிந்தேன். பத்தொன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஷஷ்ட ஸ்கந்தம் முற்றுப் பெற்றது.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாய நம :.

1. கேமத்தை விரும்பிச் செய்யுங் கார்யத்தில்.